

EQUIPS DE LA MARE DE DEU
Equip Responsable Internacional

*Matrimoni
Sant:*

Alegria de l'Església,
Testimoniatge
per al Món

**No tingueu por,
sortim**

Tema d'Estudi
2019 - 2020

EQUIPS DE LA MARE DE DÉU - EMD

EQUIP RESPONSABLE INTERNACIONAL - ERI

**MATRIMONI SANT:
ALEGRIA DE L'ESGLÉSIA.
TESTIMONIATGE PER AL MÓN**

NO TINGUEU POR, SORTIM...

TEMA D'ESTUDI 2019-2020

SUMARI

Presentació de L'ERI	4
Introducció al tema d'Estudi	
a. La convocatòria de la trobada de Fàtima 2018	6
b. Estructura general	7
c. Estructura de cada reunió	11
Primera Reunió – Santetat	14
Segona Reunió – Camí de santetat en matrimoni.....	23
Tercera Reunió – Fragilitats: cultura actual i desigualtats socials	31
Cuarta Reunió – Enemics de la santetat: gnosticisme i pelagianisme	40
Cinquena Reunió –Pregària: exigència de santetat	49
Sisena Reunió – L' Eucaristia: font de santetat	58
Setena Reunió – Ser matrimoni sant avui.....	65
Vuitena Reunió – Espiritualitat conjugal: contribució específica dels Equips de la Mare de Déu per a la santetat del matrimoni.....	74
Novena Reunió – Balanç.....	83
Annexes	
Com fer una lectura ornat de la Bíblia:- <i>Lectio Divina</i> - els 4 passos.....	88
Carta de Fàtima 2018	90
Pregària per a la canonització del servidor de Déu P. Henri Caffarel	95

PRESENTACIÓN DE L'ERI

El Sant Pare Francesc, en publicar l'Exhortació Apostòlica *Gaudete et Exsultate* – sobre la crida a la santedat en el món actual, el març del 2018, conclouïa: “*Espero que aquestes pàgines siguin útils per a que tota l'Església es dediqui a promoure el desig de santedat. Demanem que l'Esperit Sant infundeixi en nosaltres l'intens anhel de ser sants i així compartirem una felicitat que el món no ens podrà treure*”.(GE, 177)

Aquest és també l'objectiu del tema d'estudi d'aquest any: promoure un desig de santedat, santedat encarnada en la vida – en el nostre dia a dia quotidià – de tots els matrimonis dels Equips de la Mare de Déu.

El pare Henri Caffarel deia, el 1949: “Els Equips de la Mare de Déu tenen com objectiu essencial ajudar els matrimonis a caminar cap a la santedat. Ni més ni menys.”.¹

Per això la raó d'ésser dels equips de la Mare de Déu és la d'ajudar a les parelles a desenvolupar les riqueses del sagrament del matrimoni i a viure una espiritualitat que brolla d'aquest estat de vida matrimonial i familiar. I d'aquesta manera, estimular les parelles a ser

testimonis del matrimoni cristià – aquest gran patrimoni espiritual i social – en l'església, en el món, com un camí d'amor, felicitat i santedat.

Aquest Tema d'Estudi va lligat a les orientacions del Moviment pel període 2018-2024, que ens esperona a sortir en missió, ajudant-nos a concretar la nostra condició de deixebles missioners de Jesucrist.

Amb el Tema d'Estudi el Moviment ens vol ajudar a créixer en la fe, a il·luminar la nostra vida a partir de l'Evangelí, a enfortir la nostra identitat cristiana, és a dir, a viure d'acord amb l'estil de Jesucrist.

Ningú està cridat a viure una vida mediocre, sinó una vida d'espiritualitat i plena de l'amor de Déu i als germans, com un camí de santedat.

Desitgem que tots els matrimonis dels Equips de la Mare de Déu aprofitin bé aquest tema d'Estudi. Cada reunió ha de ser un moment o un esglauó més en el nostre esforç de santificació com a persones, com a matrimoni i com equip.

---

¹ Guia dels Equips de la Mare de Déu, 1ª edició de 2001, Capítol III – **La raó de ser dels Equips de la Mare de Déu.**

I no oblidem el que ens diu el Sant Pare Francesc: La santedat és el rostre més bell de l'església (GE, 9). I, certament, el rostre més bell d'un moviment eclesial com el dels Equips de la Mare de Déu, que té en el seu carisma el creixement en l'espiritualitat conjugal com un objectiu de santedat i de felicitat conjugal i familiar.

És necessari que cadascú compregui i faci el seu propi camí de santedat, vivint amb amor i donant

testimoni, allà on es trobi, de l'Amor a Déu i als Germans.

No us desanimeu, ens diu el Sant Pare, "perquè teniu la força de l'Esperit Sant per a fer possible la santedat, que és fruit de la gràcia i de la presència de Déu en la teva vida" (GE, 15)

Clarita i Edgardo Bernal

Paris, abril de 2019

INTRODUCCIÓ AL TEMA D'ESTUDI

a) LA CONVOCATÒRIA DE LA TROBADA DE FÀTIMA 2018

La Carta de Fàtima ens alerta i ens crida: No tingueu por, sortim. Sortim per actuar en l'església i en el món, a partir dels reptes que ens plantegen. Tenim el carisma dels Equips de la Mare de Déu – l'espiritualitat conjugal i la santificació de la parella a partir del sagrament del matrimoni – com essència i catalitzador de la nostra missió com a matrimoni membre dels Equips. Ens anima, doncs, a prendre major consciència de la nostra vocació i missió, i a assumir un esperit missioner com a membres d'un equip de base dels EMD.

Benvolguts matrimonis: *no tingueu por, sortim* vol dir que no hem de tenir por de Jesucrist, la seva església ni del propi moviment dels EMD. En ells hi ha el tresor que ens omple d'alegria i ens dóna forces per a, gràcies a la fe, realitzar els nostres somnis i donar-nos en favor dels més necessitats de l'amor diví, compartint generosament amb els més petits, aquells que es troben en les perifèries de l'església.²

Com diu el Sant Pare Francesc en l'Exhortació Apostòlica *Gaudete et Exsultate*, sobre la crida a la santedat en el

món actual, “no és que la vida tingui una missió, sinó que la vida és una missió”.(GE, 27). Això significa que cada home i dona, que cada nen, jove, adolescent, adult o ancià, que cada matrimoni té una missió, i aquesta és precisament la raó de la nostra vida aquí a la terra.

Hem estat convocats i enviats per Déu per a complir la nostra vocació i missió com un gran repte. Vocació i missió són parts del nostre ésser humà.” Jo sóc una missió en aquesta terra, i per això estic en aquest món. Cal reconèixer-se a si mateix com marcat a foc per aquesta missió d'il·luminar, beneir, vivificar, aixecar, curar, alliberar. Allí apareix la infermera d'ànima, el docent d'ànima, el polític d'ànima, aquells que han decidit a fons ser amb els altres i per als altres. Però si un separa la tasca d'una banda i la pròpia privacitat per una altra, tot es torna gris i estarà permanentment buscant reconeixements o defensant les seves pròpies necessitats.”³

Per tant, continua el Sant Pare, “No és sa estimar el silenci i defugir la trobada amb l'altre, desitjar el descans i rebutjar l'activitat, cercar la oració i menysprear el servei. Tot pot ésser acceptat i integrat com

² Missatge del Sant Pare Francesc pel dia Mundial de les Missions de 2018.

³ Exhortació Apostòlica *Evangelii Gaudium* L'Alegria de l'Evangelí, del Sant Pare Francesc, nº 273.

a part de la pròpia existència en aquest món, i incorporat en el camí de santificació. Som cridats a viure la contemplació també en mig de l'acció, i ens santifiquem en l'exercici responsable i generós de la pròpia missió. (GE, 26)

Aquest tema d'estudi -Matrimoni sant: Alegria de l'església. Testimoni per al món -, vol cridar la nostra atenció sobre el fet que com més ens santifiquem com a persones, com a matrimoni i com equip de base –de fet, la nostra vocació -, més fecunds serem per a l'Església i per al món. La nostra missió serà, doncs, molt més fecunda. Vocació i Missió!

Per a nosaltres, membres dels Equips, la santificació és un camí entre dos, en equip, en comunitat eclesial. Cada cònjuge és un instrument de santificació de l'altre cònjuge. Cada membre dels Equips és un instrument de santificació d'un altre membre.

El sant Pare Francesc afirma de manera categòrica: " No crec en la santedat sense pregaria" . Per tant, el sant és una persona d'oració que necessita comunicar-se amb Déu.(GE 147)

Això mateix busquem en la reunió d'equip, quan ens reunim en nom de Crist: ens santifiquem i santifiquem cada un dels

presents a través de la oració i la meditació de la Paraula de Déu.

Quan formem un equip de base – de debò – en el moviment dels Equips de la Mare de Déu, Crist està present. Com una *ecclesia*⁴, la reunió mensual no és una trobada qualsevol, sinó una autèntica trobada amb Crist per a que els matrimonis puguin recórrer un camí comunitari de santificació, i transformar l'equip en una comunitat eclesial, santa i missionera. Vocació i Missió!

b) ESTRUCTURA GENERAL

La seqüència de les reunions es va concebre tenint en compte aquest escenari, tenint sempre present que la santedat és un camí en construcció, gradual i dinàmic, que ens porta a ser enviats en missió.

Les dues primeres reunions tracten, en línies generals, sobre els fonaments conceptuals de la santedat, situant-la en relació a la vida de matrimoni.

Les dues següents es centren en algunes fragilitats i impediments que poden dificultar la vivència de la santedat i la missió que en brota. Aquestes dificultats poden ser concretes (econòmiques, socials, polítiques, culturals) o bé ideològiques.

⁴ El terme *ecclesia* va ser utilitzat pel Pare Caffarel per explicar el verdader sentit de la reunió d'equip. El significat d'aquest terme

s'explicarà al llarg de cada una de les reunions d'aquest Tema d'Estudi

Per contra, les reunions cinquena i sisena tracten sobre la oració i l'Eucaristia com a exigències per a la santedat, ja que no hi ha santedat sense oració ni eucaristia.

La setena reunió proposa ser sants avui, en les condicions en què ens trobem: parelles unides pel sagrament del matrimoni, envoltats d'alegries, projectes, fragilitat, patiment.

La vuitena reunió aporta, de manera positiva i engrescadora, el carisma dels Equips de la Mare de Déu com una possibilitat real d'arribar a la santedat.

En la Reunió Balanç es proposa una mirada constructiva sobre el camí personal, en matrimoni i en equip en direcció a la santedat i la missió.

Esquemàticament, la proposta per a les nou reunions d'aquest any és la següent:

REUNIONS	OBJECTIUS	CITES BÍBLIQUES
1. Santedat	<p>Reflexionar sobre la vocació de tot ésser humà d'aconseguir la santedat com un do de Déu i una tasca personal.</p> <p>Reconèixer que la santedat, gràcia de Déu, està a l'abast de tots, del "més fràgil" fins al "més fort".</p> <p>Comprometre's a fer de la nostra vida un camí de santedat en el context en el què ens trobem i amb les nostres pròpies característiques.</p> <p>Comprendre que ningú es santifica sol, sinó que ho fa en comunitat.</p>	Mt. 5,43-48
2. Camí de santedat en matrimoni	<p>Reconèixer el sagrament del matrimoni com un camí de santedat</p> <p>Agrair, com a matrimoni, la conjugalitat que es construeix en aquest camí espiritual cap a la santedat.</p>	Gn 2,18-24

<p>3. Fragilitats: cultura actual i desigualtats socials</p>	<p>Prendre consciència que el camí de santedat està marcat per les coses concretes de la vida, en un context cultural, socioeconòmic i polític específics.</p> <p>Identificar les fragilitats de la cultura actual en contraposició als valors de l'Evangeli (Benaventurances)</p> <p>Percebre que la vida en santedat és possible tot i les fragilitats d'un món marcat per tantes desigualtats entre persones i nacions.</p>	<p>Mt 5, 1-12</p>
<p>4. Enemics de la santedat: gnosticisme i pelagianisme</p>	<p>Tenir present que l'acció de Déu ens santifica.</p> <p>Reconèixer que l'arrogància intel·lectual – gnosticisme- i la prepotència farisaica – pelagianisme- són obstacles en el camí de la santedat.</p> <p>Reconèixer que el gnosticisme i el pelagianisme són fragilitats que moltes vegades ens aparten del nostre camí de santedat.</p>	<p>Mt 23,13-15.23-28</p>
<p>5. Pregària: exigència de santedat</p>	<p>Comprendre que no hi ha camí de santedat sense pregària</p> <p>Reconèixer que en la pregària i amb la pregària aprenem a servir l'altre, caminar en la fe i fer la voluntat de Déu.</p> <p>Comprometre's amb la vida de pregària, personal, familiar i conjugal.</p>	<p>Mt 6,5-13</p>

<p>6. L'Eucaristia: font de santedat</p>	<p>Entendre que l'Eucaristia és el cor (el centre de la vida) de l'Església, que l'Eucaristia construeix l'Església</p> <p>Comprendre que en l'Eucaristia està el secret i la força de la santedat.</p> <p>Comprendre que l'Eucaristia no pot separar-se de la vida concreta de la persona, del matrimoni, de la família.</p> <p>Conscienciar-nos que tota la nostra vida ha de ser eucarística.</p>	<p>1Corintis 11,23-26</p>
<p>7. Ser matrimoni sant avui</p>	<p>Agrair a Déu la nostra vocació a la santedat com a matrimoni</p> <p>Reconèixer que el camí de santedat es construeix en la gradualitat.</p> <p>Entendre que la santedat ha de ser viscuda avui, en el nostre temps, dins dels nostres reptes</p>	<p>Tobies 8,1-9</p>
<p>8. Espiritualitat conjugal: contribució específica dels Equips de la Mare de Déu per a la santedat del matrimoni</p>	<p>Alegrear-se per l'espiritualitat conjugal, camí de santedat del matrimoni</p> <p>Comprometre's amb la vivència del carisma dels EMD</p> <p>Reconèixer la importància del sagrament de l'Ordre, i de l'acompanyament espiritual, en el camí de santedat dels matrimonis</p>	<p>Efesis 5,21-33</p>

<p>9. Balanç</p>	<p>Compartir i revisar el camí de santedat personal i com a matrimoni viscut durant l'any</p> <p>Compartir i revisar el camí de l'Equip durant aquest any i la seva contribució per a la santificació de cada matrimoni dels Equips</p> <p>Revisar, en equip, el que ha estat l'any pel que fa a la mística dels Punts Concrets d'Esforç i la Participació.</p> <p>Reconèixer que la crida a la santedat del matrimoni està íntimament lligada a la missió</p>	<p>Lc 13,6-9</p>
----------------------	--	------------------

c) ESTRUCTURA DE CADA REUNIÓ

1) Objectius

Per a cada reunió es proposen alguns objectius, propòsits o resultats que l'equip de base ha d'assolir al final.

Els objectius també ajuden a organitzar els continguts d'aquest tema d'estudi, de manera que es puguin dinamitzar o motivar les reunions d'equip per a que siguin una verdadera *ecclesia*

2) Introducció general

Cada reunió s'inicia amb una presentació general del tema sobre el que es pretén aprofundir. Aquesta introducció procura establir un paral·lelisme entre el pensament del sant Pare Francesc i el del Pare Caffarel sobre la santedat en l'aspecte concret de què s'estigui tractant.

3) Paraula de Déu⁵

Després del text bíblic escollit per a cada reunió, segueix una petita reflexió. Seria desitjable que la Paraula de Déu es visqui de manera intensa prèviament a la reunió mensual.

Es proposa una *Lectio Divina*, com un element fonamental de la vida espiritual de tot cristià casat.

En un annex s'adjunta una petita explicació dels quatre moments o passos d'aquesta Lectio Divina, que són:

- a) **Lectura:** llegir, estudiar, familiaritzar-se amb el text
- b) **Meditació:** descobrir allò que Déu vol dir
- c) **Oració:** entrar en diàleg i comunió amorosa amb Déu
- d) **Contemplació:** posar en pràctica la Paraula de Déu, descobrint un "nou repte" que s'ha d'assumir en la vida, un compromís

⁵ Els textos de referència bíblics procedeixen de la Bíblia de la CEE.

transformador, especialment per aquell mes.

4) Textos de recolzament

Es presenten dos textos que constitueixen el nucli central del tema de cada reunió: un del sant Pare Francesc i un altre del Pare Caffarel, i que ens permetran percebre la gran afinitat entre el pensament d'ambdós. Van precedits d'una petita presentació dels textos, amb la idea d'aprofundir la temàtica objecte de cada reunió.

5) Orientacions per a preparar la Reunió d'Equip

Immediatament abans de les suggerències per a la reunió mensual, es transcriuen les reflexions del Pare Caffarel a partir del text *Ecclesia*, conferència que va dirigir l'any 1957 als responsables dels ENS de Brasil, proposant una mirada teològica de la reunió d'equip.⁶

Es tracta d'un text d'extrema rellevància per al Moviment, ja que estableix les condicions bàsiques per a que la reunió d'equip sigui una verdadera comunitat reunida en nom de Crist, o sigui, una petita església.

És important recordar, d'acord amb la Guia dels Equips de la Mare de Déu, que la reunió d'equip transcorre en cinc parts:

- a) un àpat
  - b) una pregària i meditació
  - c) la Participació dels Punts concrets d'Esforç
  - d) la posada en comú
  - e) l'intercanvi d'idees sobre el tema de reflexió
- Aquest ordre es pot canviar, d'acord amb la voluntat i/o les necessitats de l'equip. Tot i això, són parts o moments que cal que siguin viscuts tots dins d'una única reunió d'equip, amb l'objectiu de preservar i enfortir la pedagogia del Moviment.

5.1 Acollida o motivació inicial

S'ofereix un petit text de motivació per a l'inici de la reunió d'equip, que pot ser llegit, per exemple, pel matrimoni animador de la reunió.

5.2 Posada en comú

Per a la posada en comú de cada reunió, moment fort de l'ajuda mútua, s'ofereixen algunes pistes de caràcter vivencial.

L'objectiu és reflexionar i compartir els fets més rellevants que han passat en la vida de cada un dels membres de l'equip durant el mes.

5.3 Pregària i Meditació de la Paraula de Déu

especial sobre les conferències pronunciades pel Pare Caffarel en les seves visites a Brasil.

---

⁶ Equipes de Nossa Senhora. **Palestras e Conferências – Pe. Henri Caffarel.** São Paulo, Super Região Brasil, 2017. És una edició

Per a cada reunió es suggereix un text bíblic, sobre el qual, a partir de la *Lectio Divina*, cadascú ha de fer la seva meditació i pregària personal.

Al final de la meditació es suggereix fer la Oració Litúrgica, preferentment el salm responsorial de la missa del dia de la reunió. Aquesta pregària en comú ens posa en sintonia amb l'Església universal.

5.4 Participació

Cada mes es destaca un Punt Concret d'Esforç per viure de manera més especial en matrimoni o com a membre dels Equips. D'aquesta manera, a finals d'any haurem tingut l'oportunitat d'aprofundir en la vivència de tots els punts, i serem més capaços d'acollir l'Esperit Sant que actua en nosaltres i ens fa créixer en l'espiritualitat conjugal.

Es destaca també una frase del Pare Caffarel o d'algun altre sacerdot consiliari dels Equips en relació al punt que es tracti, i es suggereix la lectura d'un document relacionat amb el punt destacat, generalment disponible en la secció de Documents de la pàgina web de la Regió o en la de la Super regió

5.5 Preguntes per a l'intercanvi d'idees o d'experiències

Aquest moment no és per a fer reflexions teòriques o acadèmiques: la santedat és existencial i el que hem de fer és reflexionar en equip sobre com estem compassant el nostre cor al cor de Jesús en la nostra vida quotidiana.

Com que la santedat és un camí que es fa de manera gradual, les preguntes s'han preparat, en la mesura que ha estat possible, per a suggerir una reflexió en les diferents etapes de la vida de cada persona o matrimoni.

5.6 Pregària per a la canonització del Pare Caffarel, Magnificat i enviament del matrimoni en missió

Concloent la reunió, es suggereix que es faci la pregària per a la canonització del servent de Déu pare Henri Caffarel (pregària que està en l'annex), seguida del Magnificat i la benedicció final.

La benedicció final de la reunió és un acte d'enviament per a la missió i de comiat amb les gràcies de Déu, que són la Perfecció/santedat que cerquem.

És molt important que tots tornin a casa seva i a la vida familiar, social, professional i eclesial amb un compromís, amb esperança, amb l'experiència d'haver crescut en l'espiritualitat i en la fraternitat, decidits a ser testimonis de l'amor i la fidelitat de Déu.

Primera reunió

SANTEDAT

OBJECTIUS

- Reflexionar sobre la vocació a la santedat de tots els éssers humans com un do de Déu i una tasca personal.
- Reconèixer que la santedat, gràcia de Déu, està a l'abast de tothom, del "més fràgil" al "més fort".
- Comprometre's a fer de la nostra vida un camí de santedat en el context en què ens movem i amb les característiques del nostre propi ésser.
- Comprendre que ningú no es pot santificar sol, sinó que ho fa en comunitat.

INTRODUCCIÓ GENERAL

La frase del Pare Caffarel parlant dels objectius dels EMD és lapidària: **"Els Equips de la Mare de Déu tenen com a objectiu essencial ajudar als matrimonis a caminar vers la santedat: ni més ni menys"**.⁷

Així és com el Papa Francesc inicia la seva Exhortació Apostòlica *Gaudete et Exsultate*: "Déu ens vol sants, i espera que no ens conformem amb una vida mediocre, superficial e indecisa" (GE, 1).

És una crida per a tothom, sense excepcions: "La voluntat de Déu és la vostra santificació".⁸

La vocació a la santedat, aspiració i desig dels seguidors de Jesucrist, prové del designi i de la gràcia de Déu, una cop que han estat fets per la fe del baptisme veritables fills de Déu i participants de la natura divina. Per això, cal que tots els batejats –per la gràcia de Déu- guardin i perfeccionin en la seva vida la santedat que van rebre.⁹

No hem de pensar que la santedat és un conjunt de gestos extraordinaris o maneres estranyes d'actuar, distants de la vida de les persones senzilles amb què convivim.

Cadascú de nosaltres està cridat a la santedat. Cadascú de nosaltres està cridat a la santedat en el seu estat de vida. Cadascú recorre un camí propi i particular de santedat. És important, per tant, comprendre que cadascú té el seu propi camí, únic i irrepetible, d'acord amb una missió, ja sigui de manera individual o en matrimoni.

"Aquesta santedat, a la que el Senyor et crida, anirà creixent amb petits gestos" (GE 16), d'amor, de donació, d'abnegació, de pregària, de participació en els Sagraments, de vida en

---

⁷ Guia dels Equips de la Mare de Déu, Capítol III, La raó de ser dels EMD

⁸ Constitució Dogmàtica *Lumen Gentium* sobre l'Església, núm. 39

⁹ Ídem, núm. 40

comunitat, de testimoniatge, de cura de l'altre, vivint i realitzant el missatge que Jesús, que Déu vol de cadascú al llarg de la vida aquí en el món. Tot realitzat a partir de un "esperit de santedat", obert a l'acció sobrenatural que purifica e il·lumina (GE, 31).

La vocació dels batejats a la santedat està vinculada a Crist. En Ell rau el seu fonament i la seva raó de ser, i només en Ell pot ser compresa. Jesucrist és el prototipus o paradigma, el criteri o paràmetre de l'aspiració a la santedat de cada cristià. Cada dia de la nostra vida som cridats a transparentar el rostre del Mestre, és a dir, a assemblar-nos a Ell.

El Papa Francesc remarca: No tinguis por de la santedat. No et traurà forces, ni vida, ni alegria, ans al contrari, esdevindrà allò que el Pare va pensar quan et va crear, i seràs fidel al teu propi ésser. Dependre d'Ell ens allibera dels esclavatges i ens fa conèixer la nostra pròpia dignitat. GE 32.

I continua el Sant Pare: No tinguis por a apuntar més amunt, a deixar-te estimar i alliberar per Déu. No tinguis por a deixar guiar per l'Esperit Sant. La santedat no et fa menys humà, perquè és l'encontre entre la teva debilitat i la força de la gràcia. En el fons, com deia Leon Bloy, a la vida "hi ha una sola tristesa, la de no ser sants" (GE 34).¹⁰

TEXT BÍBLIC, Mt 5, 43-48

Ja sabeu que es va dir: Estima els altres, però no estimis els enemics. Doncs jo us dic: Estimeu els vostres enemics, pregueu pels qui us persegueixen. Així sereu fills del vostre Pare del cel, que fa sortir el sol sobre bons i dolents i fa ploure sobre justos i injustos. Perquè, si estimeu els qui us estimen, quina recompensa mereixeu? ¿No fan el mateix els publicans? I, si només saludeu els vostres germans, què feu d'extraordinari? ¿No fan el mateix els pagans? Sigueu perfectes com ho és el vostre Pare celestial.

LECTIO DIVINA

Proposem a cada un i al matrimoni, durant aquest mes, a partir del text bíblic, seguir les quatre passes de la *Lectio Divina*- Lectura, Meditació, Oració i Contemplació, d'acord amb l'esquema i preguntes presentades a l'Annex 1

BREU REFLEXIÓ SOBRE EL TEXT BÍBLIC

"Sigueu perfectes com ho és el vostre Pare celestial" (Mt 5, 48)

Crist ens convida a estimar sense mesura, com a mesura de l'amor autèntic. No un amor interessat, que utilitza una calculadora per si val la pena ajudar a l'altre. Així, la perfecció proposada per Jesús és l'amor gratuït, incondicional, magnànim, no allò que em convé per obtenir alguna cosa a canvi.

¹⁰ En aquest passatge el Papa Francesc cita a Leon Bloy, escriptor catòlic francès en "Una dona pobre (Reggio Emilia, 1978) II, 375.

Aquesta Paraula ens ensenya que la font original i la mesura de la santedat estan en Déu, perquè només per l'amor diví podem ser perfectes com el Pare del cel.

Atès que som humans, imperfectes i pecadors, Jesús ens demana la perfecció (la santedat) a través de la pràctica de l'amor, estimant els enemics, pregant pels que ens persegueixen, sent diferents de pagans i publicans. En veritat, hem d'estimar sense distinció.

A la creu, Jesús va perdonar els qui el van matar. De la mateixa manera, per a ser perfectes, hem de perdonar els qui maten, els qui cometen violència contra els innocents i els indefensos, els qui ens ofenen i ens tracten malament, els qui no són amables, els qui són diferents, els qui ens perjudiquen.

Déu és amor; el qui està en l'amor està en Déu, i Déu està en ell. (1 Jn 4, 16). El Papa Benet XVI, en la seva Carta Encíclica *Deus Caritas Est* ens diu: "Aquestes paraules de la Primera carta de Joan expressen amb claredat meridiana el cor de la fe cristiana" (Núm. 1)

Per què Lluc, al tractar el mateix tema –estimar els enemics- va substituir l'expressió de Mateu, *Sigueu perfectes com ho és el vostre Pare celestial*, per *Sigueu misericordiosos com ho és el vostre Pare* (Lc 6, 36)?

Lluc ens volia mostrar que és en la proximitat compassiva als més petits, als que són rebutjats i als pecadors, on Jesús revela d'una manera especial la "perfecció" i la "santedat" de Déu com a Pare. I ens convida a actuar amb l'estil del Pare i d'Ell mateix perquè esdevinguem "fills del Pare que està en el cel".

La santedat de Déu no sols és un exemple inspirador per a cada un dels cristians: actua des del nostre interior quan traduïm els nostres gestos concrets d'amor i de lliurament de la nostra vida quotidiana en favor de l'altre, sigui algú que ens estima o el nostre enemic.

Crist ens mostra que el camí cristià vers la perfecció o la santedat és un camí que no s'acaba, i que l'hem de recórrer amb els ulls fixos en aquest Déu sant que ens espera al final del nostre viatge terrenal. Mai no serem perfectes com ho és Déu, però la crida a la perfecció serà el paràmetre que guiarà les nostres jornades vers la pàtria celestial.

Per això hem de demanar al Senyor que vessi sobre nosaltres un "esperit decidit", Esperit que ens animi i santifiqui tots els dies en allò que ens proposem, atès que ens cal optar per la santedat cada dia, tots els dies.

TEXTOS DE SUPORT

Presentació dels textos

Sovint pensem que la santedat és una meta només a l'abast d'uns pocs escollits. La pregunta que ens fem és: Què vol dir ser sant? Qui està cridat a ser sant?

El Papa Francesc afirma que: no hi ha res que resulti més il·luminador que tornar a les paraules de Jesús i recollir la seva manera de transmetre la veritat. Jesús va explicar amb tota la senzillesa què vol dir ser sant quan ens va deixar les benaurances¹¹(GE, 63)

---

¹¹ Cf. Mt 5, 3-12, Lc 6, 20-23

Per Jesús, la paraula «feliç» o «benaurat», passa a ser sinònim de «sant», perquè expressa que la persona que és fidel a Déu i viu la seva Paraula assoleix, en el lliurament de si mateix, la joia autèntica. (GE, 64)

El Papa Benet XVI, en una de les seves catequesis sobre la santedat, ens diu que “la santedat, la plenitud de la vida cristiana, no consisteix en fer coses extraordinàries, sinó en unir-se a Crist, viure els seus misteris, fer nostres les seves actituds, pensaments i comportaments. La mesura de la santedat surt de la consistència que Crist assoleix en nosaltres, des de la qual, amb la força de l’Esperit Sant, modelem tota la nostra vida a la seva.”¹²

En aquest context les benaurances són com el “carnet d’identitat cristià”. Ésser un bon cristià, que cerca viure una vida santa i fer “allò que Jesús diu en el Sermó de la Muntanya. En elles es dibuixa el rostre del Mestre que estem cridats a transparentar en la quotidianitat de la nostra vida”. (GE 63)

Quan mirem la vida i obra del Pare Caffarel veiem que tenia la santedat com una exigència personal tant per al servei que realitzava com per a la seva vida espiritual. Era un autèntic “assedegat de Déu”.¹³ Aquesta set del Déu viu, que era una de les seves obsessions, la va voler també per als matrimonis dels Equips de la Mare de Déu, perquè fossin autèntics “cercadors de Déu”, apassionats per Déu, perquè Déu els interessés per damunt de qualsevol cosa i que sempre busquessin l’essencial: Jesucrist¹⁴

Què és llavors la santedat? L’Exhortación Apostólica Gaudete et Exultate (67-94) ens ho clarifica:

- Ser pobre en el cor, **això és santedat.**
- Reaccionar amb humil mansuetud, **això és santedat.**
- Saber plorar amb els altres, **això és santedat.**
- Buscar la justícia amb fam i set, **això és santedat.**
- Mirar i actuar amb misericòrdia, **això és santedat.**
- Mantenir el cor net de tot el que taca l'amor, **això és santedat.**
- Sembrar pau al nostre voltant, **això és santedat.**
- Acceptar cada dia el camí de l'Evangeli encara que ens porti problemes, **això és santedat.**

Text del Papa Francesc¹⁵

¹² Papa Benet XVI. La santedat. Audiència General, Plaça de Sant Pere, 13 d’abril de 2011

¹³ Jean Allemand, Henri Caffarel: un hombre cautivo de Dios, PPC

¹⁴ Henri Caffarel, “Un amor que da testimonio de Dios amor, publicado en Centelhas da sua Mensagem, Sao Paulo, SR Brasil, p. 30

¹⁵ Gaudete et Exultate

Per ser sant no cal ser bisbe, sacerdot, religiosa o religiós. Sovint tenim la temptació de pensar que la santedat només està destinada als que poden prendre distància dels quefers quotidians per dedicar molt de temps a la pregària. Això no és així. Tots som cridats a ser sants vivint l'amor i oferint el propi testimoniatge en els afers de cada dia, allà on cadascú es mou. Ets un consagrat o consagrada? Sigues sant vivint amb alegria la teva entrega. Estàs casat? Sigues sant estimant i ocupant-te del teu marit o la teva muller, com Crist va fer amb l'Església. Ets un treballador? Sigues sant complint amb honradesa i competència la teva tasca al servei dels germans. Ets pare, avi o àvia? Sigues sant ensenyant amb paciència als infants a seguir Jesús. Tens autoritat? Sigues sant lluitant pel bé comú i renunciant als teus interessos personals (GE 14).

Aquesta santedat a què el Senyor et crida anirà creixent amb petits gestos. Per exemple: una dona va al mercat a comprar, troba una veïna i comencen a parlar, i venen les crítiques. Però aquesta dona diu en el seu interior: "no parlaré malament de ningú". Això és un pas en la santedat. Després, a casa, el seu fill li demana de parlar sobre les seves fantasies i, encara que estigui cansada, s'asseu a la vora i l'escolta amb paciència i afecte. Això és una altra ofrena que santifica. Després ve un moment d'angoixa, però se'n recorda de l'amor de la Mare de Déu, agafa el rosari i prega amb fe. Això és un altre camí de santedat. Després va pel carrer, troba un pobre i s'atura a parlar amb ell amb afecte. Això és una altre pas. (GE 16)

Text del Pare Caffarel

La temptació de la santedat¹⁶

Proposo oferir-vos una introducció a la santedat del "cristià casat". Des del començament cal afirmar que no hi ha diverses santedats, sinó una perfecció cristiana. Sant Tomàs d'Aquino ho va definir de la següent manera: "Tot ésser és perfecte des de que arriba a la seva finalitat, que és la seva darrera perfecció; ara, la darrera finalitat de la vida humana és Déu i és l'amor que ens uneix a Ell, segons les paraules de Sant Joan: "El qui està en l'amor està en Déu, i Déu està en ell". Així, doncs, la perfecció de la vida cristiana consisteix especialment en l'amor". Per a un laic, per a un religiós, la santedat és la mateixa, es defineix de la mateixa forma.

Tot cristià i, per tant, tot cristià casat està cridat a la perfecció.

Cal reconèixer que, quan prenen consciència d'això, als laics els pot agafar pànic davant d'aquesta perspectiva de santedat. No hi ha res més impressionant (revelador d'aquest pànic) que la confessió de Jacques Rivière: "Déu meu, aparta de mi la temptació de la santedat. No és per a mi. Conformat amb la vida pura i pacient que jo m'esforçaré en oferir-te. No em privis de les delicioses alegries que vaig conèixer, que vaig estimar tant, que aspiro tant a retrobar. No em confonguis. No sóc la classe de persona que et cal. Sóc casat, pare i escriptor. No em temptis amb coses impossibles. Perdria el temps amb això. Temps que puc aspirar a ocupar d'una altra manera al teu servei".

---

¹⁶ Henri Caffarel: Por una Espiritualidad del Cristiano Casado, l'Anneau d'Or, nº84, 1958

ORIENTACIONS PER A PREPARAR LA REUNIÓ D'EQUIP

Reunió d'equip com una Ecclesia:

Quan es fa una reunió en qualsevol de les vostres llars i els matrimonis entren a la casa dels qui reben, podeu fer una reunió com qualsevol d'altre tipus o podeu fer-la com una Ecclesia.

Si aquesta reunió és una Ecclesia –i ara us diré les condicions perquè ho sigui- aquest pocs matrimonis junts són de veritat una cèl·lula de la gran Església. Cèl·lula de la gran Església que representa, com la imatge representa un original, la gran reunió que és invisible. I no només aquests matrimonis representen tots els fidels, sinó que els fan presents, i això ha de ser entès i us ajudarà a captar el misteri: la gran unió invisible es fa present per aquests pocs matrimonis reunits, el misteri de la gran Església està present en l'Església.

ACOLLIDA I MOTIVACIÓ INICIAL

Abans de començar la reunió, el matrimoni animador pot llegir la següent motivació:

En començar la primera reunió, hem de tenir present que la santedat no és res que busquem i obtinguem per les nostres qualitats i capacitats. La santedat és un do que ofereix el Senyor Jesús quan ens agafa amb Ell i ens revesteix de si mateix, quan ens fa com Ell.

La santedat és fer una Església més bella: és viure en comunió amb Déu, en plenitud de la seva vida i del seu amor. La santedat és un do que se'ns ofereix a tots, ningú no resta exclòs, per la qual cosa constitueix el caràcter distintiu de cada cristià.

POSADA EN COMÚ

- Comentar en Equip les experiències viscudes durant el darrer mes, que hagin estat significatives per a la vida de cadascú en particular i per al matrimoni
- Compartir de forma simple i concreta almenys un gest o actitud senzill que haguem tingut (personal i/o en matrimoni) i que hagin contribuït en el nostre camí de santedat

LECTURA DE LA PARAULA DE DÉU I MEDITACIÓ: Mateu 5,43-48

Veure text bíblic a la pàgina 14.

ORACIÓ LITÚRGICA (Salm Responsorial – com s’ha suggerit a la pàgina 11)

PARTICIPACIÓ

Hem de recordar que en l’origen dels Punts Concrets d’Esforç hi ha la crida del Senyor a “ser perfectes com ho és el Pare Celestial”. És la crida audaç a ser radicalment fidels a Déu, a recórrer els seus camins, a respondre al seu Amor. Per tant, els PCE constitueixen una veritable pedagogia per a assolir la felicitat, la santedat i el creixement de la vida espiritual del matrimoni cristià. Recordem que la vivència dels Punts Concrets d’Esforç té tres línies mestres suggerides per la pedagogia del moviment dels EMD:

- ✓ La **gradualitat**: voler progressar en el creixement espiritual
- ✓ La **personalització**: camí personal i en parella
- ✓ **L’esforç**: decisió de progressar, d’avançar continuadament

El Pare Caffarel deia que la Participació era un excel·lent moment de purificació. És un

gest de sinceritat, de veritat, que fa que no hi hagi més engany d’uns a altres. Quan som reunits entorn de Crist i en el seu nom, no som altra cosa que pobres pecadors. Cal treure les màscares, cal deixar de “fer-se l’expert”, la nostra participació té una gran virtut: ens col·loca en una actitud de puresa i humilitat.

Afirma el P. Bernard Olivier:¹⁷

“La participació vol ser una comunicació en profunditat sobre la vida centrada en els Punts Concrets d’Esforç. Són justament aquests punts les bigues mestres de la vida interior del matrimoni. Cal, per tant, centrar la Participació sobre aquests Punts sabent que podem comunicar les autèntiques experiències de vida i que poden ajudar-nos mútuament en profunditat. No hem de conformar-nos, per tant, en dir si els hem tingut en compte o no, sinó que partint d’ells, hem de fer una veritable participació de la nostra vida”.

- En iniciar el nou curs, que cadascú comparteixi amb l’Equip el que ha significat la vivència dels Punts Concrets d’Esforç en el mes anterior o en les vacances.
- Cada matrimoni pot parlar una mica més sobre com els Punts Concrets els ajuden en el creixement de la seva espiritualitat conjugal, com a camí de santificació de la seva vida conjugal.

PREGUNTES PER A LA REUNIÓ D’EQUIP (Intercanvi d’idees sobre el tema)

Ara no se’ns demana una reflexió teòrica sobre la santedat, ni una discussió acadèmica sobre com ens hem de comportar o viure el dia a dia per perfeccionar el nostre camí de santedat.

sobre Sexualitat Conjugal en l’àmbit del moviment dels EMD.

¹⁷ P. Bernard Olivier va ser consiliari de l’ERI – en el període 1986-1994. Va coordinar un projecte

Anem a parlar en equip, com a forma d'ajuda mútua, sobre com vivim o intentem viure la santedat en la nostra vida quotidiana.

- Quan eres jove, algun cop vas pensar que t'agradaria ser sant? Explica la teva experiència positiva o negativa.
- Quan éreu nuvis, vau parlar del matrimoni com un camí de santedat? Si és afirmatiu, de què o per què ho vau parlar? Si no, que esperàveu viure en el vostre matrimoni?

- Amb els reptes actuals, la santedat encara troba ressò en els joves i adolescents?

ORACIÓ PER LA CANONITZACIÓ DEL P. CAFFAREL

MAGNIFICAT

ENVIAMENT DELS MATRIMONIS EN MISSIÓ

Segona reunió

CAMÍ DE SANTEDAT EN MATRIMONI

OBJECTIUS:

- Reconèixer el sacrament del matrimoni com un camí de santedat.
- Agrair, com a matrimoni, la conjugalitat que hem construït durant aquest recorregut espiritual vers la santedat.
- Comprometre's, com a matrimoni, l'un amb l'altre, amb el perfeccionament diari del seu camí de santedat.

INTRODUCCIÓ GENERAL

L'objectiu de la vida conjugal, que uneix els cors d'un home i una dona que s'estimen pel sacrament del matrimoni i que els suma en la unitat i la indissolubilitat, "no és sols viure junts per sempre, sinó estimar-se per sempre. [...] Només sota la llum de la bogeria de la gratuïtat de l'amor pasqual de Jesús podem entendre la bogeria de la gratuïtat d'un amor conjugal únic i *usque ad mortem*" (fins la mort).¹⁸

El matrimoni assoleix la seva santedat a poc a poc, dia a dia, amb la gràcia de Déu i a través de la vida matrimonial i familiar, com a partícip de la creu de Crist que transforma les dificultats i els sofriments en ofrena d'amor. Els esposos assoleixen així la capacitat de portar una vida santa per la gràcia de Déu.¹⁹

El pare Caffarel deia que "les gràcies del matrimoni serien estèrils sense la cooperació dels esposos", és a dir, les seves riqueses espirituals resten enterrades i improductives mentre el matrimoni no col·labora amb les gràcies conjugals rebudes de Déu pel sacrament. Per això, el camí de santedat del matrimoni cristià és un "camí d'amor", en el qual els esposos s'estimen cada cop més i millor. És la gràcia de Déu que "ens convida a un millor amor; i el millor amor s'obre més àmpliament a la gràcia de Déu".

Com afirma el pare Olivier, "la comunió profunda en el si d'un autèntic matrimoni és, sens dubte, una de les experiències més gratificants i una de les que més contribueixen al creixement del matrimoni. És una font de gran felicitat".²⁰

Per tant, la vida conjugal és un pacte d'amor amb un elevat significat espiritual, en el que cada cònjuge és per a l'altre signe i instrument de la proximitat del Senyor, que no ens deixa sols en aquest camí de santedat. "Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món". (Mt 28, 20)²¹

---

¹⁸ Sínode delsbisbess. **La Vocació i la Missió de l'Església en el món contemporani**. Relació Final del Sínode dels Bisbes del Sant Pare Francesc. XIV Assemblea General Ordinària, nº 1.

¹⁹ *Gaudium et Spes*, nº 49 § 2.

²⁰ Pe. Henri Caffarel. "Cooperação". En: **El amor y la Gracia**, capítulo II – Grande es ese misterio.

²¹ Bernard Olivier. **Amor, Felicidad y Santidad**. Publicado pela Super Região Brasil, edição atualizada em 2010, p. 74. (revisar edición española)

TEXT BÍBLIC: Gènesi 2, 18-24

Llavors el Senyor-Déu es digué: «No és bo que l'home estigui sol. Li faré una ajuda que li faci costat.» El Senyor-Déu va modelar amb terra tots els animals feréstecs i tots els ocells, i els va presentar a l'home, per veure quin nom els donaria: cada un dels animals havia de portar el nom que l'home li posés. L'home donà un nom a cada un dels animals domèstics i feréstecs i a cada un dels ocells; però no va trobar una ajuda que li fes costat.

Llavors el Senyor-Déu va fer caure l'home en un son profund. Quan quedà adormit, prengué una de les seves costelles i omplí amb carn el buit que havia deixat. De la costella que havia pres a l'home, el Senyor-Déu va fer-ne la dona, i la presentà a l'home. L'home exclamà: --Aquesta sí que és os dels meus ossos i carn de la meua carn! El seu nom serà "dona", perquè ha estat presa de l'home. Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva dona, i des d'aquest moment formen una sola carn.

LECTIO DIVINA

Proposem a cada un i al matrimoni, durant aquest mes, a partir del text bíblic, seguir les quatre passes de la *Lectio Divina*- Lectura, Meditació, Oració i Contemplació, d'acord amb l'esquema i preguntes presentades a l'Annex 1

BREU REFLEXIÓ SOBRE EL TEXT BÍBLIC

Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva dona, i des d'aquest moment formen una sola carn. (Gn 2,24)

Sant Pau VI, adreçant-se als matrimonis dels EMD, va afirmar: “Cal recordar cada dia aquesta primera plana de la Bíblia, si volem comprendre què és, el que ha de ser un matrimoni humà, una llar”.²²

I continuava en la seva reflexió: “Com ens ensenyen les Sagrades Escriptures, el matrimoni, abans de ser un sacrament, és una gran realitat terrenal. La unió de l'home i la dona és radicalment diferent a totes les altres associacions humanes i constitueix una realitat singular, o sigui, la unió fundada en la donació mútua dels cònjuges: ... **i des d'aquest moment formen una sola carn.** (Gn 2,24)

Unitat, la indissolubilitat irrevocable de la qual és el segell estampat sobre la unió lliure i mútua de dues persones que ja no són dues, sinó una sola carn (Mt 19,6). Aquesta unitat assumirà una forma social i jurídica en el matrimoni i es manifestarà en una comunió de vida, l'expressió fecunda de la qual és la donació carnal.

Com a matrimoni, els esposos expressen la voluntat de donar-se l'un a l'altre per a tota la vida i de contreure, amb aquesta finalitat, un vincle objectiu. Les lleis i exigències d'aquest vincle, lluny

²² Discurs del Papa Sant Pau VI als Matrimonis dels EMD. Roma, 4 de maig de 1970.

de qualsevol servilisme, són una garantia i una protecció, un autèntic refugi, com vosaltres mateixos experimenteu en les experiències quotidianes”.

El Catecisme de l'Església Catòlica (CIC), quan afirma que Déu creà l'home i la dona en perfecte igualtat, ens ensenya que van ser creats l'un per a l'altre: “Els va crear per a una comunicació de persones, en la qual cadascun pot ser “ajuda” per a l'altre, ja que alhora són iguals com a persones (“os dels meus ossos...”) i complementaris com a masculí i femení. En els matrimoni, Déu els uneix de manera que, formant “una sola carn” (Gn 2,24), puguin transmetre la vida humana: “Sigueu fecunds i multipliqueu-vos, ompliu la terra” (Gn 1,28). Transmetent la vida humana als seus descendents, l'home i la dona, com a esposos i pares, col·laboren d'una manera única a l'obra del Creador”.(CIC, 372)

TEXTOS DE SUPORT

Presentació dels textos

El matrimoni cristià és un sagrament de santificació mútua per als esposos. Per això, la vida conjugal és un camí de santedat, un mitjà original de santedat per als cònjuges. L'amor conjugal és purificat i santificat en virtut del misteri de la mort i resurrecció de Crist, dins del qual s'inclou el matrimoni cristià, tal com afirma Sant Joan Pau II.²³

No podem parlar de santedat en la vida conjugal si no vivim, segons l'esperit de Crist, la realitat que la constitueix i les exigències que comporta. Això vol dir que del sagrament del matrimoni brolla el do i la gràcia i alhora l'obligació de viure en el dia a dia la santificació rebuda per mitjà d'aquesta aliança d'amor.

El do de Déu no s'esgota en la celebració del matrimoni, sinó que acompanya els esposos al llarg de tota la seva existència. Per això, Sant Joan Pau II afirma: “qui no es decideix a estimar per a sempre, és difícil que pugui estimar de veritat un sol dia”.²⁴

L'amor conjugal, que marca un estil de vida, és una exigència interior, “és una pertinença del cor”, allà on només Déu hi veu (cf Mt 5, 28). Així, “cada matí, en aixecar-se, es torna a prendre davant Déu aquesta decisió de fidelitat, passi el que passi al llarg de la jornada. I cada un, quan va a dormir, espera llevar-se per continuar aquesta aventura, confiant en l'ajuda del Senyor.” (AL, 319)

Text del Papa Francesc

Tot el que s'ha dit no n'hi ha prou per manifestar l'evangeli del matrimoni i de la família si no ens aturem especialment a parlar d'amor. Perquè no podem encoratjar un camí de fidelitat i de donació recíproca si no estimulem el creixement, la consolidació i l'aprofundiment de l'amor conjugal i familiar. En efecte, la gràcia del sagrament del matrimoni està destinada sobretot «a perfeccionar l'amor dels cònjuges». [...] (AL, 89)

²³ *Familiaris Consortio*, nº 56.

²⁴ Sant Joan Pau II. Homilia de l'Eucaristia celebrada per a les famílies, Córdoba (Argentina), 8 d'abril de 1987. Citat en el nº 319 d'*Amoris Laetitia*.

L'himne de sant Pau²⁵, que hem recorregut, ens permet donar pas a la caritat conjugal. És l'amor que uneix els esposos, santifica, enriqueix i il·luminat per la gràcia del sagrament del matrimoni. És una «unió afectiva», espiritual i oblative, però que recull en si la tendresa de l'amistat i la passió eròtica, encara que és capaç de subsistir tot i que els sentiments i la passió es debiliten. El Papa Pius XI ensenyava que aquest amor amara tots els deures de la vida conjugal i «té com la primacia de la noblesa». Perquè aquest amor fort, vessat per l'Esperit Sant, és reflex de l'Aliança indestructible entre Crist i la humanitat que va culminar en el lliurament fins a la fi, a la creu: «L'Esperit que infon el Senyor renova el cor i fa l'home i la dona capaços d'estimar-se com Crist ens va estimar. L'amor conjugal arriba d'aquesta manera a aquella plenitud a la qual està ordenat interiorment, la caritat conjugal». (AL, 120)

El matrimoni és un signe preciós, perquè «quan un home i una dona celebren el sagrament del matrimoni, Déu, per dir-ho així, es "reflexa" en ells, imprimeix en ells els propis trets i el caràcter indeleble del seu amor. El matrimoni és la imatge de l'amor de Déu per nosaltres. També Déu, en efecte, és comunió: les tres Persones del Pare, Fill i Esperit Sant viuen des de sempre i per sempre en unitat perfecta. I és precisament aquest el misteri del matrimoni: Déu fa dels dos esposos una sola existència». Això té conseqüències molt concretes i quotidianes, perquè els esposos, «en virtut del sagrament, són investits d'una autèntica missió, perquè puguin fer visible, a partir de les coses senzilles, ordinàries, l'amor amb què Crist estima la seva Església, que continua donant la vida per ella» (AL, 121)

Text del pare Caffarel:²⁶

La font de l'amor cristià no està en el cor de l'home. Està en Déu. Per als esposos que volen estimar, que volen aprendre a estimar cada vegada més, només hi ha un bon consell: cercar Déu, estimar Déu, unir-se a Déu, cedir-li tot l'espai.

Qui s'allunya de Déu, perd l'amor. Pel contrari, l'amor creix a mesura que creix l'amor a Déu. La unió conjugal val, en qualitat humana i en qualitat d'eternitat, el que val la unió dels esposos amb Déu.

Com més s'obrin al Déu de l'amor, més ric serà l'intercanvi d'amor entre ells. Davant d'ells hi ha perspectives infinites: el seu amor mai no deixarà de créixer, perquè es pot unir encara més totalment a l'amor de Déu. Si volen que el seu amor sigui una flama viva, cada cop més alta, que estimin cada dia més a Déu.

Els esposos beuen de les fonts de la gràcia divina per l'oració i els sagraments. La Penitència manté la transparència dels seus cors, i el germen de foc que l'Eucaristia deposita en cada un il·lumina i enriqueix la vida conjugal.

La davallada de l'amor només s'explica per l'oblit d'aquest principi fonamental, que cansar-se de Déu és pecar contra Ell, és pecar contra l'amor separant-se de la font de l'amor. Negar Déu

---

²⁵ 1Cor 13,4-7.

²⁶ P. Henri Caffarel. "Vocació de l'Amor". Publicat originalment a L'Anneau d'Or, 1945. Publicado també em: **Espiritualidade Conjugal – uma palavra suspeita**. Equipes de Nossa Senhora, Super Região Brasil. Encontra-se també do Boletim dos Amigos do Pe. Caffarel, Boletim de Ligação nº 8, janeiro de 2011. (mirar si està en Espanya)

és negar al cònjuge el seu pa quotidià. Aquell que diu que vol l'amor però menysprea l'Amor, menteix.

ORIENTACIONS PER A PREPARAR LA REUNIÓ D'EQUIP

Reunió d'Equip com una Ecclesia:

1ª Condició: La fe

Crist, moltes vegades, quan recorria els camins, els preguntava als malalts, als pecadors que demanaven ajuda: "Creus? Si creus, et serà donat en la mesura de la teva fe"

Quan esteu reunits, per la nit, a casa d'un matrimoni per la reunió mensual, heu d'escoltar Crist preguntar-vos a tots: "Creus? Si creus, et serà donat en la mesura de la teva fe". Depèn de la vostra fe que la reunió sigui una Ecclesia.

Per això és tan important que els membres del grup adquireixin aquesta visió de fe. Que no veieu la reunió com una trobada qualsevol, sinó que paulatinament aneu adquirint aquesta visió de fe; que sigueu conscients d'aquesta misteriosa presència de Crist entre vosaltres.

ACOLLIDA I MOTIVACIÓ INICIAL

En començar la nostra segona reunió, que ens fa reflexionar sobre el sagrament del matrimoni com un camí de santedat, ens fem conscients que l'amor conjugal és el que dóna vida al matrimoni i, per tant, a la família.

Amb aquest acte d'amor neix i es fa forta la donació recíproca, aquesta entrega conjugal que té l'ajut constant de la saba de l'amor total i únic del matrimoni.

Això exigeix un canvi quotidià del cor; exigeix cada dia tornar a aprendre què és estimar i què és fer feliç l'altre. Això és espiritualitat conjugal.

POSADA EN COMÚ

- Comentar en Equip les experiències viscudes durant el darrer mes, que hagin estat significatives per a la vida de cadascú en particular i per al matrimoni
- Compartir de forma simple i concreta almenys un gest o actitud senzill que haguem tingut i que hagin contribuït en el nostre camí de santedat
- Si els matrimonis volen saber més sobre com millorar en els Punts Concrets d'Esforç i com fer amb més fidelitat la Participació durant la reunió d'equip, poden llegir el document ***Mística de los Puntos Concretos de Esfuerzo y Participación***, disponible a la secció de Documents de la web dels ENS España.

LECTURA DE LA PARAULA DE DÉU I MEDITACIÓ. Gènesi 2,18-24

Veure el text bíblic de la primera pàgina d'aquesta reunió

ORACIÓ LITÚRGICA (Salm Responsorial, segons s'ha suggerit en la introducció)

PARTICIPACIÓ

- Els Punts Concrets d'Esforç, quan són assumits i viscuts pel matrimoni, provoquen una nova manera de pensar, sentir i actuar, creant en ells algunes actituds de vida. Aquestes actituds són essencialment tres:
  - A. Cultivar sovint l'apertura a la voluntat i l'amor de Déu.
  - B. Desenvolupar la capacitat per a viure la veritat.
  - C. Augmentar la capacitat de trobada i comunió.
- Aquestes actituds són bàsiques per a un cristià, però en els EMD s'amaren d'un to de conjugalitat, atès que són viscudes entre dos, en matrimoni.
- Dins d'aquest esperit, cadascú comparteix amb l'Equip el que han significat els Punts Concrets d'Esforç durant aquest mes i com s'han intentat viure aquestes tres actituds en relació als Punts Concrets d'Esforç.

*¿Què és la Participació?*²⁷

“La Participació és el cor de la Reunió d'Equip; és el moment en què els esposos, amb el cor obert, comparteixen el seu recorregut espiritual en un clima de pregària, d'escolta fraterna i en actitud amorosa, la qual cosa no exclou l'exigència recíproca, la motivació i l'ajuda mútua.

La Participació ha de focalitzar els esforços realitzats i les actituds assumides; no és per informar si hem fet o no el que se'ns demana, sinó de compartir els canvis d'actitud en la nostra vida espiritual, com s'han donat aquests canvis, i les dificultats que hem trobat per realitzar-los”.

PREGUNTES PER A LA REUNIÓ D'EQUIP (Intercanvi d'idees sobre el tema)

Ara no se'ns demana una reflexió teòrica sobre què és la santedat. Parlarem en Equip, com a forma d'ajuda mútua, sobre com vivim o intentem viure la santedat en matrimoni en la nostra vida diària.

- Com influeix en la recerca i la vivència de la santedat del matrimoni l'arribada i la cura dels fills?

²⁷ ENS. Tema de Estudio sobre la Reunión de Equipo. 5ª reunión, ¿Qué es la participación?”, 2010.

- Els anys (o els pocs anys) de casats, ajuden o dificulten la vivència de la santedat? Quines són les principals dificultats?
- La casa “pensió” o el “niu buit”²⁸, faciliten o dificulten l’anhel de viure la santedat en el matrimoni?

**ORACIÓ PER LA CANONITZACIÓ DEL PARE
CAFFAREL**

MAGNIFICAT

**ENVIAMENT DELS MATRIMONIS EN
MISSIÓ**

---

²⁸ La síndrome del niu buit és un procés natural de la vida dels matrimonis. És la soledat física o mental que es dona quan els fills deixen la llar. Els fills creixen, deixen la família i viuen la seva

vida. Es fan independents i opten per viure sols, sigui perquè es casen, per estudis o perquè volen més autonomia.

Tercera reunió

FRAGILITATS: CULTURA ACTUAL I DESIGUALTATS SOCIALS

OBJECTIUS

- Ser conscients que el camí de santedat es recorre en la vida concreta de cadascú, dins d'un context cultural, socioeconòmic i polític, específic.
- Identificar les debilitats de la cultura actual en contraposició als valors de l'Evangelí (les benaurances).
- Adonar-se que la vida de santedat és possible, malgrat les dificultats d'un món marcat per tantes desigualtats entre persones i nacions.

INTRODUCCIÓ GENERAL

Actualment vivim en cada un dels nostres països una realitat marcada per grans canvis que afecten profundament la societat i les seves institucions. Són diversos els factors clau d'aquests canvis, que succeeixen vertiginosament en gairebé tots els sectors i que arriben amb gran velocitat a tots els racons del planeta.

Aquests canvis afecten les persones, les famílies i els matrimonis, en la seva manera de jutjar les coses i de relacionar-se amb Déu, amb el proïsme i amb la natura.

S'albira, per exemple, una mena de "nova colonització cultural" per la imposició de cultures artificials i amb la tendència a imposar una cultura homogeneïtzada en tots els sectors de la societat. " Aquesta cultura es caracteritza per l'auto-referència de l'individu, que porta a la indiferència vers l'altre, de qui no necessita res i pel qui no se sent responsable. Es prefereix viure el dia a dia , sense programes a llarg termini ni lligams personals, familiars o comunitaris. Les relacions humanes són considerades objectes de consum que es transformen en relacions afectives sense compromís responsable i definitiu".²⁹

El papa Francesc, en el capítol IV de l'Exhortació Apostòlica *Evangelii Gaudium* tracta la dimensió social de l'evangelització i afirma: "La necessitat de resoldre les causes estructurals de la pobresa no pot esperar, no sols per una exigència pragmàtica d'obtenir resultats i ordenar la societat, sinó per guarir-la d'una malaltia que la fa ser fràgil i indigna i que només podrà dur-la a noves crisis. [...] Mentre no es resolguin radicalment els problemes dels pobres, renunciant a l'autonomia absoluta dels mercats i de l'especulació financera i atacant les causes estructurals de la desigualtat, no es resoldran els problemes del món i en definitiva cap problema. La desigualtat és l'arrel dels mals socials" (EG, 202)

Com a cristians i deixebles de Jesús, hem d'adonar-nos de les diferents situacions humanes de debilitat i vulnerabilitat en les quals reconèixer Crist sofrent. Com a cristians i deixebles de Jesús, estem convocats, dins de l'àmbit específic que cadascú tingui en l'església i en la societat, a respectar i promoure els drets fonamentals de cada un dels éssers humans, en especial els drets dels qui passen fam i set, estan malalts i despullats, són estrangers o emigrants, estan presoners

---

²⁹ CELAM. **Documento de Aparecida**. Texto conclusivo de la V Conferencia General del Episcopado Latino-Americano y del Caribe, 13-31 de mayo de 2007. Brasília: Edições CNBB, 3ª edição, 2007, nº 46.

o sofreixen tortura, no tenen una educació adequada, manquen de treball digne o han de treballar com esclaus, sofreixen abusos sexuals, viuen marginats per la societat i en condicions inhumanes.

El que Jesucrist va cercar amb més afany mentre va estar entre nosaltres va ser la felicitat de les persones, anunciant el Regne de Déu i la seva presència entre nosaltres quan practiquem les benaurances.

Estem cridats, a ajudar i animar les persones en el seu desig de Déu i en la seva voluntat de sentir-se plenament part d'una església viva i compromesa amb els valors de l'Evangelí. En el context cultural actual, marcat per tantes desigualtats socials, caldria en primer lloc, tornar a descobrir la bellesa de la vida humana, del matrimoni cristià i de la família i, com a conseqüència, redescobrir el món amb aquests mateixos valors. Aquest és el repté!!! No tinguem por, sortim...

TEXT BÍBLIC: Mateu 5, 1-12

En veure les multituds, pujà a la muntanya, s'assegué i se li acostaren els deixebles. I, prenent la paraula, els ensenyava així:

“Feliços els pobres en l'esperit, perquè d'ells és el Regne del cel.

Feliços els humils, perquè posseiran la terra.

Feliços els qui ploren, perquè seran consolats.

Feliços els qui tenen fam i set de ser justos, perquè seran saciats.

Feliços els compassius, perquè seran compadits.

Feliços els nets de cor, perquè veuran Déu.

Feliços els pacificadors, perquè seran anomenats fills de Déu.

Feliços els perseguits per causa de la justícia, perquè d'ells és el Regne del cel.

Feliços vosaltres quan us insultaran i perseguiran i diran falsament tota mena de mal contra vosaltres, per causa meua. Alegreu-vos i celebren-ho, perquè la vostra recompensa és gran en el cel, que així és com van perseguir els profetes que us han precedit”.

LECTIO DIVINA

A partir del text bíblic i durant tot el mes, proposem a cada un, i al matrimoni seguir les quatre passes de la Lectio Divina: Lectura, Meditació, Pregària i Contemplació, segons l'esquema i les preguntes proposades a l'Annex I.

BREU REFLEXIÓ SOBRE EL TEXT BÍBLIC

Feliços els pobres en l'esperit, perquè d'ells és el Regne del cel. (Mt 5,3)

Portat pel desig de ser autosuficient, l'ésser humà, crea al llarg de la història les seves pròpies maneres de viure molts cops allunyant-se del projecte del Creador. Actualment, en el món globalitzat veiem cultures que menystenen el valor del matrimoni i de la família. També veiem

com molts costums contraris a la santedat s'han imposat dins les societats anomenades cristianes.

En temps de Jesús, i en el si de la cultura jueva, també hi havia costums contraries a la santedat. En aquest ambient, Jesús inicia la predicació que va atraure multituds. Un dia , “pujà a la muntanya i prenent la paraula ensenyava a la multitud reunida”. I resumeix en les benaurances un pla de santificació. Jesús és radical en la seva proposta, però qui s'adhereix a ella i s'esforça en practicar-la, és feliç. Ell ens presenta la santedat com a felicitat, la veritable alegria del deixeble, alegria que es transforma en missió.

Moltes vegades podem llegir les benaurances veient en elles una obligació feixuga i no escoltem la paraula “feliços” ni els perquè de la felicitat. La crida de Jesús sobre la qual vam reflexionar en la primera reunió, “sigueu perfectes com el Pare Celestial és perfecte”(Mt 5,48) té en les benaurances una plataforma d'accions per a “dur-nos a la santedat”. En realitat és una proposta per a tenir actituds contra les diverses varietats de la cultura del “políticament correcte”, un pla per a “nedar contra corrent” dels comportaments que obliden Déu i els seus fills. Són comportaments inadequats, guarnits de forma atractiva, que, sinó estem atents, acabaran transformant-se en la forma d'actuar de molts cristians.

En “escoltar” les benaurances tenim un consell del papa Francesc: “Permetem que Jesús ens copsi amb les seves paraules, que ens desafii, que ens meni a un canvi real de vida. Altrament, la santedat serà tan sols paraules” (GE, 66)

El papa Francesc, en parlar sobre els grans problemes socials i econòmics del món actual, en especial la fam i les migracions dels que fugen d'aquesta fam, de les guerres i de les persecucions, posa les accions en favor dels necessitats com a actes de misericòrdia, actes d'amor dels quals els primers beneficiats són els qui donen, els qui acullen. I fa menció de Sant Tomàs d'Aquino: “...la misericòrdia, que socorre els defectes aliens, és el sacrifici que més agrada a Déu perquè fa veure de més a prop la utilitat del proïsme”. (GE,106)

Aquest Evangeli convida a reflexionar sobre les desigualtats existents en la nostra societat i com la Paraula de Déu, davant d'aquests fets, il·lumina l'actitud de qui busca la santedat i il·lumina les accions del qui desitja estar en companyia dels que van rebre la crida de Jesús: “Veniu beneïts del meu Pare”.

És important viure en el matrimoni l'esperit de pobresa, perquè, quantes desavinences, baralles i fins i tot separacions són el resultat d'una afecció excessiva o d'una mancança de diners! Quants sofriments, quan hi ha violència en la relació diària del matrimoni i d'aquest amb els fills! Quanta rancúnia i quantes baralles en el matrimoni i en la família si no hi ha entre ells un esperit d'amor misericordiós i compassiu capaç de perdonar el que s'equivoca! La felicitat passa per la creu, però està molt més enllà d'ella com ens va ensenyar el mateix Jesús.

Durant el mes podem anar reflexionant sobre cada una de les benaurances, meditant com la parella l'ha viscut com a matrimoni, com a pares, com a avis, com a membres de la comunitat, com a ciutadans...

TEXTOS DE SUPORT

Presentació dels textos

Les benaurances estan en el nucli de la predicació de Jesús i responen a l'anhel natural de felicitat. Com diu el Catecisme de l'Església Catòlica, "aquest desig és d'origen diví: Déu el va posar en el cor de l'home amb l'objectiu d'atraure'l a Ell, perquè sols Ell pot satisfer-lo". (CIC,1718)

Podem afirmar per tant, que les benaurances ens informen cap a on cal mirar per a descobrir els signes de la presència d'aquest Regne de Déu en el món en el qual vivim i ens parlen de la necessitat de tenir cura de l'altre, principalment dels més vulnerables, de ser una església oberta, és a dir, ser un cristià i deixeble de Jesús que va a l'encontre dels germans ferits en la seva dignitat, en els seus drets, en la seva naturalesa humana i divina.

El papa Benet XVI destaca moltes vegades en els seus escrits la relació que hi ha entre l'amor i la veritat. La mirada tan sols és veritable quan és una mirada d'amor, i sols és realment d'amor si es fa càrrec de la veritat i de la necessitat de l'altre³⁰.

Els ulls dels qui busquen la santedat veuen les necessitats dels pobres, dels qui sofreixen, dels angoixats, dels més vulnerables, dels qui viuen en condicions inhumanes. El Bon Samarità veu un home caigut a la vora del camí i s'omple de compassió, El sacerdot i el levita no el veuen realment, veuen un problema, algú que tal vegada taqui la seva puresa ritual o retardi la tornada a casa per estar amb la família.

Jesús per les benaurances, ens situa així, "...davant d'opcions morals decisives. Ens convida a purificar el nostre cor dels seus malvats instints i a buscar l'amor de Déu per sobre de tot. Ens ensenya que la veritable felicitat no es troba ni en la riquesa o el benestar, ni en la glòria humana o el poder, ni en cap obra humana per útil que sigui, com les ciències, les tècniques i les arts, ni en cap criatura, sinó tan sols en Déu, font de tot bé i de tot amor". (CIC 1723)

Text del papa Francesc

[...] Jesús va explicar amb tota senzillesa què és ser sant i ho va fer quan ens va deixar les benaurances (Mt 5,3-12; Lc 6, 20-23), que són com el DNI del cristià. Així, si algú es planteja la pregunta: «Què cal fer per arribar a ser un bon cristià?», la resposta és senzilla: cadascú ha de fer a la seva manera el que diu Jesús en el sermó de les benaurances. En elles es dibuixa el rostre del Mestre, que estem cridats a reflectir en el dia a dia de les nostres vides. (GE, 63)

La paraula «feliç» o «benaurat», passa a ser sinònim de «sant», perquè expressa que la persona que és fidel a Déu i viu la seva Paraula, aconsegueix la veritable felicitat. (GE, 64)

Malgrat que les paraules de Jesús ens puguin semblar poètiques, van molt més enllà del que és costum, del que es fa en la societat; i, si bé aquest missatge de Jesús ens atrau, en realitat el món ens empeny cap a un altre estil de vida. Les benaurances en cap cas són quelcom lleu o superficial; ans el contrari, tan sols podem viure-les si l'Esperit Sant ens envaeix amb tota la seva potència i ens allibera de la debilitat, de l'egoisme, de la comoditat, de l'orgull. (GE, 65)

Podríem pensar que donem glòria a Déu sols amb el culte i la pregària o complint algunes normes ètiques, i oblidem que el criteri per avaluar la nostra vida, és en primer lloc tot el que hem fet

---

³⁰ Papa Benet XVI *Deus Caritas Est*.

pels altres. La pregària és preciosa si alimenta una entrega quotidiana d'amor. El culte agrada a Déu quan hi portem els intents de viure amb generositat i quan deixem que en el do de Déu que vam rebre, es manifesti l'entrega als germans. (GE, 104)

Per tant, la millor manera de discernir si el nostre camí de pregària és autèntic serà veure en quin mesura la nostra vida es va transformant a la llum de la misericòrdia. Perquè «la misericòrdia (...) és la clau del cel» (GE, 105)

Text del pare Caffarel

***Creu o alegria*³¹**

“La vostra generació va descobrir certs valors essencials. Paraules que sorgeixen a tothora en les converses i que es refermen als escrits: humanisme, alegria, amor, equilibri, encarnació, apertura, etc.

I us aferreu a aquests valors. Tant per a vosaltres mateixos com per als no creients que us envolten: espereu que aquests valors els sedueixin i que així aconseguixin, sinó la conversió, al menys una estima pel cristianisme.

No dubto que aquests valors no siguin autènticament cristians, però l'afecció aferrissada i exclusiva que tenen molts dels nostres contemporanis, em sembla sospitosa. No encobrirà el rebuig d'altres valors cristians, no menys autèntics: la renúncia, la mortificació, la penitència, la creu? (...)

No podem oblidar les paraules de Crist: «Si algú vol seguir-me, que es negui a ell mateix, que carregui amb la seva creu de cada dia i em segueixi» (Lc 9, 23). Ni les paraules de Sant Pau: «Mentre els jueus demanen miracles i els grecs busquen el saber, nosaltres proclamem un Messies crucificat, escàndol per als jueus, bogeria per als grecs». (1a Co 1, 22-23)

L'equilibri cristià s'expressa a través del binomi paulí: Mort – Resurrecció. Quan s'elimina o es subestima un d'ells, es falseja l'espiritualitat cristiana.

Teniu tota la raó del món en voler presentar als no creients el rostre alegre i dinàmic de l'amor i la fe. Però no oblideu que la passió precedeix la resurrecció, que l'alegria és fruit de la creu. “Qui no pren la seva creu cada dia”, és a dir qui no mata l'egoisme que revifa contínuament, qui no accepta els sofriments, petits o grans, com a mitjà de purificació, mai no oferirà l'espectacle d'un amor radiant i d'una religió seductora”.

---

³¹ P. Henri Caffarel. Carta mensual Francesa nº 3, març de 1948. Textos del Pare Caffarel, capítol 4.

ORIENTACIONS PER A PREPARA LA REUNIÓ D'EQUIP

Reunió d'Equip com una Ecclesia

2a Condició: Ruptura

Qui diu Ecclesia, diu convocatòria: convocatòria de Déu, crida als seus.

Si anem a una reunió d'equip és perquè Déu ens convoca. Ara bé, qui diu convocatòria i crida, diu també sortida, ruptura amb allò al qual estem lligats.

Quan Crist passa i diu al publicà Leví: "Vine i segueix-me", Leví deixa els companys i segueix Crist. [...]

Igualment, no hi ha reunió cristiana en la que no hi hagi una sortida, una ruptura amb feines que, moltes vegades ens tenen allunyats de Déu. Una ruptura, en tot cas, amb preocupacions que no tenen cabuda quan s'està en una assemblea cristiana, o, simplement una ruptura amb la casa i els fills. Ruptura exterior, sí, però que significa una ruptura interior que vol dir partir en direcció a Déu, per a conèixer-lo, per acostar-nos a Ell i per tant purificar-nos. [...]

Remarquem que cal que cada un dels membres de l'equip vagi a la reunió amb un cor obert i disponible..

ACOLLIDA I MOTIVACIÓ INICIAL

Aquesta tercera reunió tracta d'algunes debilitats que afecten moltes persones en el seu camí cap a la santedat: la cultura actual i les desigualtats socioeconòmiques injustificades en la nostra societat. Certament, vivim un canvi d'època que per a molts representa l'oportunitat d'alliberar-nos de les afeccions que no ajuden en la vivència ni en la transmissió de l'Evangelí.

El canvi d'època es caracteritza per una cultura globalitzada, impregnada per l'individualisme, el consumisme, per la transitorietat i per la secularització que han deslligat la dimensió religiosa de les institucions, de la tradició i de les normes objectives.

El papa Francesc proposa en la *Gaudete et Exultate* una integració de la vida cristiana en les seves exigències d'unitat de vida amb el Senyor (vida interior), amb la pràctica d'obres de misericòrdia i de promoció de la justícia, perquè l'amor a Déu ens porta necessàriament a l'amor al proïsme. Pregària i obres de misericòrdia són exigències imprescindibles i inseparables de la vida de santedat. La misericòrdia és el "cor bategant de l'Evangelí" (GE, 98)

POSADA EN COMÚ

- Comentar en equip les experiències viscudes durant el mes, especialment les que hagin estat més significatives per la vida de cadascú en particular o del matrimoni.
- Compartir, de manera senzilla i concreta, com convivim amb valors culturals diferents dels nostres i com aquesta convivència afecta el nostre camí cap a la santedat.
- Podem també compartir si algun cop, situacions de privacions de caire econòmic o social en el matrimoni o en la família, ens han allunyat de l'Església i ens han portat a qüestionar-nos la fe.

LECTURA DE LA PARAULA DE DÉU I MEDITACIÓ Mateu 5, 1-12 (En començar el capítol)

PREGÀRIA LITÚRGICA

Salm responsorial de la missa del dia de la reunió

PARTICIPACIÓ

- Cadascú participa a l'equip el que li ha significat la vivència dels PCE aquest darrer mes.
- Particularment, es farà la participació sobre **l'Escolta de la paraula de Déu**. Com ens situem en relació a Crist en aquest moment de la Paraula de Déu? La Paraula de Déu és la base de la nostra vida espiritual en el dia a dia com a matrimoni cristià?
- Aquest mes intentem reservar més temps de l'habitual per a crear silenci,

amb l'objectiu d'escoltar el que el Senyor ens diu a cada un de nosaltres, al nostre cònjuge, a la nostra família, a la nostra comunitat de fe. Aquesta relació amb Ell és el pilar de tota la nostra vida espiritual.

- Si el matrimoni desitja saber quelcom més sobre com millorar la seva escolta de la Paraula de Déu, pot llegir el document *La escucha de la Palabra*.

Afirma el pare Caffarel:³²

*“Escoltar no és tan sols un tema d'intel·ligència, és l'ésser sencer, en cos i ànima, intel·ligència i cor, imaginació, memòria i voluntat, el que deu estar atent a la paraula de Crist, obrir-se a ella, deixar-li espai, deixar-se investir, deixar-se envair, deixar-se apoderar per ella, donant-li una adhesió sense reserves”.
L'ascesi, en el sentit del camí cap a la santedat exigeix una investigació activa i perseverant de Déu, sobretot un estudi de les Escriptures. Actualment, aquest estudi té un espai molt petit en la vida personal dels esposos, en la vida de la llar, en la vida de l'equip. En endavant cal que hi hagi una veritable necessitat d'aprofundir en aquest coneixement, així veurem els miracles que produeix la Paraula de Déu, perquè és creadora. Ella fa viure als qui s'obren a la seva virtut i porta alegria a la llar”.*

PREGUNTES PER A LA REUNIÓ D'EQUIP

En aquest moment, no se'ns demana una reflexió teòrica sobre el que és la santedat. Com a ajuda mútua, parlem en equip, sobre com vivim o intentem viure dia a dia la santedat en el matrimoni.

³² *La Escucha de la Palabra*. 2017, a la secció *Documentos* de la web dels ENS España. <https://equiposens.org/archivos-publicos>

- En el teu camí de santedat, què és el que més et molesta de la cultura actual? I el que més t'agrada o trobes més positiu?
- Quines són les desigualtats socials més visibles en l'ambient en què vius quotidianament? Són un obstacle per a la santedat de les persones que viuen immerses en elles?
- Què heu fet fins ara com a matrimoni, com a família, com a comunitat eclesial, per reduir aquestes desigualtats socials? Podeu posar algun exemple concret d'ajuda

permanent, no tan sols puntual o transitòria?

- La vostra vida individual o de matrimoni reflecteix una forma de vida cristiana basada en els valors evangèlics?

PREGÀRIA PER A LA CANONITZACIÓ DEL PARE CAFFAREL.

MAGNÍFICAT.

ENVIAMENT DELS MATRIMONIS EN MISSIÓ.

Quarta reunió

ENEMICS DE LA SANTEDAT: GNOSTICISME I PELAGIANISME

OBJECTIUS

- Tenir present que l'acció de Déu realitza en nosaltres la salvació.
- Reconèixer que l'arrogància intel·lectual – gnosticisme – i la prepotència farisaica – pelagianisme – són obstacles en el camí de la santedat.
- Reconèixer l'agnosticisme i el pelagianisme com a fragilitats que moltes vegades ens allunyen del nostre camí de santedat.

INTRODUCCIÓ GENERAL

En el capítol II de l'Exhortació Apostòlica *Gaudete et Exultate*, el Papa Francesc reflexiona sobre dues falsificacions de la santedat que ens podrien desviar del camí cap a ella: **el gnosticisme i el pelagianisme**³³. El Papa es refereix a aquestes dues heretgies “que van sorgir en els primers segles del cristianisme, però que segueixen tenint una alarmant actualitat” (GE; 35).

El Catecisme de l'Església Catòlica afirma que la santedat ve de la gràcia de Déu i es produeix gràcies a la iniciativa de la misericòrdia de Déu. És fruit i do de la gràcia en la vida de l'Església³⁴.

Això significa que la santedat no és fruit d'un esforç personal, no és una muntanya que cal escalar amb les pròpies forces. Significa que no es poden implantar estratègies o programes pastorals per a “produir” santedat. Significa principalment que és el mateix Crist qui inicia i perfecciona la santedat en cada ésser humà que la desitja fidelment. Per això la santedat és el tresor de l'Església: perquè si hi ha sants, significa que Crist és viu i continua operant en ells, acaronent i canviant les seves vides i nosaltres podem veure els seus efectes.

Per aquesta raó, també és veritat que les “propostes enganyoses” del pelagianisme i del gnosticisme representen un obstacle a la crida universal a ser sants. Aquestes propostes, proposen de diferents maneres les antigues falòrnies pelagianes i gnòstiques: és a dir, amaguen o anul·len la necessitat de la gràcia de Crist, o buiden la dinàmica real i gratuïta de la seva acció.

El Papa al final del capítol II, demana que el Senyor alliberi l'església de les noves formes de gnosticisme i pelagianisme que compliquen i detenen el seu camí “cap a la santedat” (GE, 62)

---

³³ El gnosticisme correspon a la visió d'una salvació merament interior, la qual suscita una forta convicció personal, o un sentiment intens d'estar units a Déu, “però arriba a assumir, sanar i renovar les nostres relacions amb els altres i amb el món creat”. Des d'aquesta perspectiva, es fa difícil comprendre el significat de l'Encarnació del Verb, per la qual es va convertir en membre de la família humana, assumint la nostra carn i la nostra història per nosaltres els homes i per la nostra salvació. El pelagianisme correspon a un individualisme centrat en el subjecte autònom i tendeix a veure l'home com un ésser quina realització depèn tan sols de la seva força. “En aquesta visió, la figura de Crist correspon més a un model que inspira accions generoses amb les seves paraules i amb els seus gestos, que a Aquell que transforma la condició humana” Veure a: Congregació per a la Doctrina de la Fe. Carta *Placuit Deo*. Roma, febrer de 2018.

³⁴ CIC, 1987-2016

TEXT BÍBLIC: MATEU 23, 13-15. 23-28

«Ai de vosaltres, mestres de la Llei i fariseus hipòcrites, que tanqueu a la gent l'entrada del Regne del cel! Vosaltres no hi entreu ni permeteu que hi entrin els qui voldrien entrar-hi. Ai de vosaltres, mestres de la Llei i fariseus hipòcrites, que recorreu mar i terra per guanyar un sol prosèlit i, quan el teniu, el feu mereixedor de l'infern el doble que vosaltres! Ai de vosaltres, mestres de la Llei i fariseus hipòcrites, que pagueu el delme de la menta, del fonoll i del comí, però heu abandonat les coses essencials de la Llei: la justícia, l'amor i la fidelitat! Calia complir això sense deixar allò altre. Guies cecs, que coleu un mosquit i us empasseu un camell. Ai de vosaltres, mestres de la Llei i fariseus hipòcrites, que purifiqueu per fora copes i plats mentre per dins els teniu plens de rapacitat i cobdícia! Fariseu cec, purifica primer l'interior de la copa, i així també l'exterior serà pur. Ai de vosaltres, mestres de la Llei i fariseus hipòcrites, que sou com sepulcres emblanquinats: de fora semblen bonics, però per dintre són plens d'ossos de morts i de tota mena d'impuresa! Igualment vosaltres, de fora sembleu justos, però per dintre sou plens d'hipocresia i de maldat»

LECTIO DIVINA

A partir del text bíblic i durant tot el mes, proposem a cada un, i al matrimoni seguir les quatre passes de la *Lectio Divina*: Lectura, Meditació, Pregària i Contemplació, segons l'esquema i les preguntes proposades a l'Annex I.

BREU REFLEXIÓ SOBRE EL TEXT BÍBLIC

En diferents ocasions, Jesús ja s'havia enfrontat amb els fariseus i escribes. Aquests no acceptaven les accions i ensenyaments de Jesús envers els pobres i els malalts, en especial els guariments en dissabte. Els escribes eren estudiosos de les Sagrades Escripures, de les quals es proclamaven fidels intèrprets. Per altra banda, els membres de la secta dels fariseus eren zelosos en el fidel compliment de les lleis.

En el text proposat per a la pregària de la reunió, Jesús interpel·la directament aquests dos col·lectius amb uns "ai de vosaltres" que més que condemnar, són exclamacions de dolor perquè amb les seves actituds, com a guies religiosos, impedièen al poble la pràctica de la veritable religió, convertint-la en un farcell feixuc i no en una ocasió de lloança al Senyor. Imposaven un excés de preceptes i regles que complir, com si d'elles depengués la santedat, però feien "la vista grossa" en el que feia referència als manaments de la Llei de Déu, en especial el més important: "estimar Déu sobre totes les coses i al proïsme com a un mateix".

Hi ha qui predica una religió molt espiritual, sense considerar la condició humana de les persones, fetes de cos i d'esperit, condició dignificada pel mateix Jesús que es va fer home, no per ajudar els àngels, sinó per alliberar els humans del pecat (cf. Hb 2,15-16). Són persones sense humilitat o amb una falsa humilitat, que pretenen, només amb l'estudi esbrinar els misteris de Déu. Pensen que es salvaran pels coneixements adquirits, oblidant la pràctica de la caritat i de

la pregària humil. Pel coneixement intel·lectual es creuen superiors a tothom i es col·loquen al pol oposat a la senzillesa de l'Evangelí.

Un altre element present actualment a l'Església i que impedeix la vivència autèntica de la religió, és considerar la salvació com resultat de la voluntat humana. Considera que la persona es salva pel propi esforç, oblidant el misteri de la gràcia misericordiosa de Déu i les pròpies debilitats humanes. És una actitud orgullosa, semblant a la dels fariseus que imposaven al poble el compliment rigorós dels preceptes religiosos, com si la salvació vingués de la llei i no de Déu.

Cal que el cristià cerqui conèixer més la seva religió i s'esforci en el camí cap a la pròpia santedat, però reconeixent humilment l'insondable misteri de la misericòrdia de Déu, l'únic que pot salvar i fer santa la persona humana.

TEXTOS DE SUPORT

Presentació dels textos

El Sant Pare Francesc, en el seu magisteri ordinari, ha fet referència diverses vegades a dues tendències que representen les dues desviacions que s'acaben de citar i que en alguns aspectes s'assemblen a dues antigues heretgies: el **pelagianisme** i el **gnosticisme**.

Afirma el Papa: “ Actualment, prolifera una mena de neo-pelagianisme per al qual l'individu, radicalment autònom, pretén salvar-se a si mateix, sense reconèixer que depèn en el més profund del seu ésser, de Déu i del proïsme. La salvació aleshores es confia a les forces de l'individu, o a les estructures purament humanes incapaces d'acollir la novetat de l'Esperit de Déu. Per altra banda, un cert neo-gnosticisme, presenta una salvació merament interior. tancada en el subjectivisme, que consisteix en elevar-se «amb l'intel·lecte fins arribar als misteris de la divinitat desconeguda». Amb això es pretén alliberar la persona del cos i del “cosmos” material, en els quals ja no es descobreixen les petjades de la mà provident del Creador, sinó que tan sols veu una realitat sense sentit, aliena de la identitat última de la persona i manipulable segons els interessos de l'home”. [...] ³⁵

El P. Caffarel, en el text que va a continuació alerta sobre els perills que aquestes idees poden representar pels matrimonis dels EMD. I quins serien aquests perills? Són diversos: creure que pel fet de pertànyer al Moviment, la parella ja té garantida la salvació, fer de la seva pertinença al Moviment un fi en sí mateix . Transformar els “punts d'esforç” en finalitats i no en mitjans de felicitat i de santificació. Creure que ser matrimoni cristià és practicar la “llei”, és a dir els punts d'esforç. Jutjar que la seva missió en l'Església es limita al Moviment. Considerar que el seu equip de base “és un clan de justos i de sants”...etc.

En un altre article titulat: *No os fieis de Alfonso*, que recomanem llegir, ressalta que l'ascesi és indispensable per als matrimonis dels Equips. Afirma que per evitar el fariseisme la pregària ha de tenir un paper central en la vida conjugal i referint-se al Moviment, afirma que és

---

³⁵ Congregació per la Doctrina de la Fe. Carta *Placuit Deo* sobre alguns aspectes de la salvació cristiana. Roma, febrer de 2018.

extremadament perillosa “una agrupació religiosa que no sigui una escola de pregària, no és res més que una fàbrica de fariseus”³⁶.

Text del Papa Francesc

Actualment encara hi ha molts cristians que sense adonar-se, es deixen seduir per aquestes propostes enganyoses. (GE, 35)

A. El gnosticisme actual

El gnosticisme suposa «una fe tancada en el subjectivisme, on tan sols interessa una determinada experiència o un seguit de raonaments i coneixements que suposadament reconforten i il·luminen, però en definitiva el subjecte queda clausurat en la immanència (propietat per la qual una determinada realitat roman com a tancada en si mateixa) de la seva pròpia raó o dels seus sentiments». (GE,36)

a. Una ment sense Déu i sense carn

Al llarg de la història de l'església ha quedat molt clar que el que mesura la perfecció de les persones és el seu grau de caritat, no la quantitat de dades i coneixements que acumulen. Els gnòstics tenen una confusió en aquest punt, i jutgen els altres segons la capacitat que tinguin de comprendre la profunditat de determinades doctrines. Conceben una ment sense encarnació, incapaç de tocar la carn sofrent de Crist en els altres, encotillats en una enciclopèdia d'abstraccions. En descarnar el misteri prefereixen «un Déu sense Crist, un Crist sense Església, una Església sense poble». (GE,37)

b. Una doctrina sense misteri

El gnosticisme és una de les pitjors ideologies, perquè al mateix temps que exalta indegudament el coneixement o una determinada experiència, diu que la seva pròpia visió de la realitat és la perfecció. Així i pot ser sense adonar-se, aquesta ideologia s'autoalimenta i s'encrega encara més, i és especialment enganyosa quan es disfressa d'una espiritualitat desencarnada, perquè el gnosticisme «per la seva pròpia naturalesa vol domesticar el misteri», tant el misteri de Déu i de la seva gràcia, com el misteri de la vida dels altres. (GE,40)

c. Els límits de la raó

Amb freqüència es produeix una perillosa confusió: creure que, perquè sabem alguna cosa podem explicar-la amb una determinada lògica ja som sants i perfectes, millors que la «massa ignorant». A tots els qui en l'Església tenen la possibilitat d'una formació més alta, sant Joan Pau II els advertia de la temptació de desenvolupar «un cert sentiment de superioritat respecte els altres fidels». Però en realitat, això que creiem saber hauria de ser sempre una motivació per a respondre millor a l'amor de Déu, perquè «s'aprèn per a viure: teologia i santedat són un binomi inseparable». (GE, 45)

---

³⁶ P. Henri Caffarel. *No os fieis de Alfonso*. Publicat a la Carta Mensual francesa, gener de 1958, i en *Textos escogidos del Padre Caffarel: Tema de estudio Postpilotaje.2009-2010*, capítulo 4. <https://equiposens.org/archivos-publicos>

B. El pelagianisme actual

El gnosticisme va donar lloc a una altra vella heretgia, que també està present avui en dia. Reconèixer que no és el coneixement el que ens fa millors o sants, sinó la vida que portem. El problema és que això va degenerar subtilment de manera que com l'error dels gnòstics simplement es va transformar, però no va ser superat. (GE, 47)

a. Una voluntat sense humilitat

Els qui responen a aquesta mentalitat pelagiana o semipelagiana, encara que parlin de la gràcia de Déu amb discursos ensucrats «en el fons tan sols confien en les pròpies forces i es senten superiors a d'altres per complir determinades normes o per ser inquebrantament fidels a cert estil catòlic». Quan alguns d'ells es dirigeixen als dèbils dient-los que tot és possible amb la gràcia de Déu, en el fons volen transmetre la idea que tot es pot amb la voluntat humana, com si aquesta fos quelcom pur, perfecte, omnipotent amb l'afegit de la gràcia. Es pretén ignorar que «no tots ho poden tot», i que en aquesta vida les fragilitats humanes no es curen completament i definitiva per la gràcia [...]. (GE, 49)

b. Un ensenyament de l'Església que moltes vegades s'oblida

Només a partir del do de Déu, lliurement escollit i humilment rebut, podem cooperar amb els nostres esforços per deixar-nos transformar més i més. El primer i més important és pertànyer a Déu. Es tracta d'oferir-nos a Ell, d'entregar-li les nostres capacitats, la nostra empena, la nostra lluita contra el mal i la nostra creativitat per a que el seu do gratuït creixi i es desenvolupi en nosaltres. «Us exhorto, doncs, germans per la misericòrdia divina, a que presenteu els vostres cossos com a sacrifici viu, sant i agradable a Déu» (Rm 12,1). Per altra banda, l'Església sempre ha ensenyat que tan sols la caritat fa possible créixer en la vida de la gràcia, perquè si no tinc caritat, no soc res (cf. 1 Co 13,2). (GE, 56)

c. Els nous pelagians

Encara hi ha cristians que s'entesten en seguir un altre camí: el de la justificació per les propis forces, el de l'adoració de la voluntat humana i de la pròpia capacitat, que es tradueix en una autocomplaença egocèntrica i elitista privada del veritable amor. Es manifesta en moltes actituds en aparença diferents: la obsessió per la llei, la fascinació per mostrar conquestes socials i polítiques, l'ostentació en la cura de la litúrgia, de la doctrina i del prestigi de l'Església, la vanaglòria lligada a la gestió d'afers pràctics, l'embadaliment per les dinàmiques d'autoajuda i de realització autorreferencial. En tot això, molts cristians malmeten les seves energies i el seu temps en lloc de deixar-se dur per l'Esperit pel camí de l'amor, d'apassionar-se per comunicar la bellesa i l'alegria de l'Evangelí i de cercar els perduts en les multituds assedegades de Crist. (GE, 57)

d. El resum de la Llei

És bo recordar amb freqüència que existeix una jerarquia de virtuts, que ens convida a buscar l'essencial. En primer lloc les virtuts teològals, que tenen com objecte i motiu a Déu, el centre l'ocupa la caritat. Sant Pau diu que el que compta de veritat és «la fe que actua per l'amor» (Ga 5,6). Estem cridats a tenir una cura especial de la caritat: «El qui estima ha complert tota la llei [...] per això la plenitud de la llei és l'amor» (Rm 13,8-10). «Perquè tota la llei es conté en una sola frase, que és: Estimaràs el teu proïsme com a tu mateix» (Ga 5,14) (GE,60)

Text del Pare Caffarel

“Perill”³⁷

Per què entrar en els Equips de la Mare de Déu és perillós?

Quan encara no teníem la Carta, els Equips corrien el perill que sotja tot Moviment quina mística no es basa en obligacions (Punts d’esforç): els ànims es revifen amb l’alè d’aquesta mística, però la vida continua avorrida. Gràcies a la Carta, actualment els equipiers estan fermament recolzats per les obligacions. Però atenció a un nou perill: buidar les obligacions del seu contingut. De fet, és necessari estar atent per a que la pràctica de les obligacions no es converteixi en una finalitat, un ideal, un màxim i que als membres dels Equips els sembli que la perfecció cristiana consisteix en complir les obligacions. Es consideraran perfectes i dormiran confortablement satisfets i amb la consciència tranquil·la...

Fa poc, vaig rebre una carta que m’avisava d’aquest perill. Venia d’un matrimoni de gran categoria humana i espiritual. Em deien: “Vam deixar l’Equip després de molts anys. Ens sentíem ofegats, teníem la impressió de trobar-nos en un món tancat en els seus petits problemes, en un món que no volia veure les necessitats reals de l’ideal evangèlic. El compliment de la carta es tornava en determinats dies com una pantalla d’hipocresia que permetia que cada u quedés satisfet amb ell mateix a baix preu i tanqués ulls i orelles a tots els problemes de la societat actual”.

També a vegades, durant els meus viatges sento crítiques relacionades amb algun equip al que acusen de ser tancat, de formar un grup “dels justos”, una secta “dels purs”.

Jo sé que la majoria dels equips no mereixen aquestes crítiques. Però tot i així, no puc deixar de fer-me una pregunta que m’angoixa: Els nostres equips formen cristians o produeixen fariseus (...)?

La seva és la vida cristiana en tota la seva plenitud, tal i com està definida en la primera pàgina de la Carta: “Sigueu perfectes com el vostre Pare celestial és perfecte”.

---

³⁷ Editorial de la Carta Mensual Francesa, nº 3, any XIII, desembre de 1959.

ORIENTACIONS PER A PREPARAR UNA REUNIÓ D'EQUIP

Reunió d'equip com una Ecclesia:

3ª Condició: Convocatòria en nom de Crist.

Fixem-nos en el que diu Jesús. No diu: "Quan estiguen dos o tres reunits, jo estic amb vosaltres", sinó que precisa: "Quan dos o tres estan reunits en el meu nom", Aquí rau la diferència. Convocats per Ell, responem a la seva crida, estem allà en el seu nom.

Per tant, si anem a la reunió d'equip per les bones amistats o per les simpaties, no anem en nom de Crist. I és per això que molts cops, equips formats per matrimonis que no es coneixien tenen un bon començament: què els reunia, sinó la voluntat de trobar Crist?

I vet aquí que al cap d'un any, dos anys, tres anys, aquests matrimonis ja es coneixen molt bé, s'han ajudat mútuament, l'amistat ha crescut, és un goig! però a vegades aquesta amistat pot eliminar la intenció, pot portar els matrimonis a trobar-se solament perquè són bons amics, i per això ja no es reuneixen en el nom de Crist, i aleshores es verifica en aquests equips el que jo he anomenat tants cops : la temptació de l'amistat.

Crist no pot actuar amb la mateixa plenitud, perquè precisament, no és per trobar-se amb Ell que es reuneixen els matrimonis.

D'aquí ve la necessitat de purificar la intenció, de fortificar aquesta intenció. És en el nom de Jesucrist que hem vingut i em sembla que el paper del consiliari i del matrimoni responsable de l'equip, són importants per a que no decaigui el nivell de la reunió

ACOLLIDA I MOTIVACIÓ INICIAL

Aquesta quarta reunió tracta sobre dues antigues heretgies, el pelagianisme i el gnosticisme, que malgrat la seva antiguitat, continuen essent dues subtils enemigues del nostre camí cap a la santedat. Les seves propostes enganyoses encara avui dia sedueixen molts cristians, fins i tot matrimonis dels Equips.

En el pelagianisme, l'home busca salvar-se a si mateix amb les seves pròpies forces, sense reconèixer que depèn de Déu i que necessita constantment la seva ajuda a més a més de la relació amb els altres. En el neo-gnosticisme, la salvació esdevé quelcom "merament interior, tancada en el subjectivisme", exaltant l'intel·lecte més enllà de la "carn de Jesús".

Necessitem reconèixer que Jesús és Salvador: "Ell no es va limitar a senyalar-nos el camí per trobar Déu, és a dir, un camí que podem recórrer per nosaltres mateixos, obeint les seves paraules i imitant el seu exemple. Crist, per a obrir-nos les portes de l'alliberació, es va fer Ell mateix, el camí".

POSADA EN COMÚ

- Comentar en Equip les experiències més significatives per a la vida de cadascú en particular o del matrimoni, viscudes durant el mes.
- Participar, de forma senzilla i concreta gestos o actituds presents o passats de cada qual que es corresponguin amb “aquests enemics subtils de la santedat”.

LECTURA DE LA PARAULA DE DÉU I MEDITACIÓ: Mateu 23, 13-15. 23-28.
(En començar el capítol)

PREGÀRIA LITÚRGICA

El salm responsorial de la missa del dia de la reunió.

PARTICIPACIÓ

- La pràctica dels Punts d’Esforç com una mera formalitat o obligació no garanteix la santificació de la parella. També cal “sortir en missió” i ser testimoni del matrimoni i de la família.
- En aquest context, cada u comparteix amb l’Equip el que va representar la vivència dels Punts d’Esforç en aquest últim mes.
- En aquest mes, cada matrimoni dedicarà especial atenció al deure d’asseure’s
- Si el matrimoni vol saber una mica més sobre com millorar el deure d’asseure’s, pot llegir el document: El deure d’asseure’s disponible a la web de la Regió.

Afirma el Pare Henri Caffarel ³⁸

A la llar on no es dedica un temps per aturar-se i reflexionar, molt sovint s’hi instal·la de manera insidiosa el desordre material i moral; la rutina s’apodera de la pregària en comú, dels àpats i de tots els rituals familiars i la unió s’esquerda. Aquests defectes, i altres molts, es veuen no tan sols en les llars que manquen de formació, que ignoren els problemes de l’educació i l’espiritualitat conjugal, sinó també en aquells que es consideren un referent en ciències familiars, i efectivament ho són...en teoria [...].

PREGUNTES PER A LA REUNIÓ D’EQUIP (Intercanvi d’idees sobre el tema)

- Sabíeu el que és el pelagianisme? Ara que ho sabeu, avalueu si teniu tendència a buscar la santedat confiant més en el propi esforç que en la Gràcia.
- Com podem posar-nos al servei de l’Església i del Moviment dels EMD mb responsabilitat i exercitant la humilitat?
- Sabíeu el que era el gnosticisme? Ara que ho sabeu, avalueu si poseu els preceptes i les regles per sobre del manament de l’amor misericordiós de Déu.
- Com podem utilitzar el nostre raonament i el nostre coneixement per comprendre i analitzar, i no creure’ns “senyors de la veritat?”.

PREGÀRIA PER A LA CANONITZACIÓ DEL PARE CAFFAREL

MAGNÍFICAT

ENVIAMENT DELS MATRIMONIS EN MISSIÓ

³⁸ *El deure d’asseure’s. 2015* Documents del Moviment: <https://emd-cm.cat/documents/>

Reunió cinquena

PREGÀRIA: EXIGÈNCIA DE SANTEDAT

OBJECTIUS

- Comprendre que no hi ha camí de santedat sense pregària
- Reconèixer que en l'oració i amb l'oració aprenem a servir l'altre, a caminar en la fe i fer la voluntat de Déu
- Comprometre's amb la vida de pregària personal, conjugal i familiar

INTRODUCCIÓ GENERAL

El Papa Francesc posa la pregària constant com un requisit essencial per a la santedat. Afirmar: “No crec en la santedat sense pregària, encara que no es tracti necessàriament de llargs moments o de sentiments intensos”. També: “El sant és una persona amb esperit orant, que necessita comunicar-se amb Déu”. (GE, 147)

La mesura de la santedat ve donada per la grandesa que Crist aconsegueix en nosaltres, des que modelem tota la nostra vida sobre la seva amb la força de l'Esperit Sant. Consisteix a conformar-nos amb Jesús, també amb la pregària. Per això, la pregària és una aventura de fe, una relació d'amor.

Els apòstols veien que Jesús pregava i volien aprendre a pregar: “Senyor, ensenya'ns a pregar”. I Jesús no es nega, no està gelós de la seva intimitat amb el Pare, sinó que ha vingut precisament a introduir-nos en aquesta relació amb el Pare. I així es converteix en mestre de pregària dels seus deixebles, com Ell segurament ho vol ser per a tots nosaltres. També nosaltres hauríem de dir: “Senyor, ensenya'm a pregar. Ensenya'm”.³⁹

El Papa Francesc diu que no podem resar com els pagans o com molts cristians que creuen que resar és “parlar a Déu com un lloro”. “No! Resar es fa amb el cor, des de dins”. Diu Jesús: quan preguis, dirigeix-te a Déu com un fill al seu pare, que bé sap el vostre Pare de què teniu necessitat abans que li ho demaneu (Mt 6,8). Podria ser també una oració silenciosa, el “Pare Nostre: en el fons és suficient posar-se sota la mirada de Déu, recordar-se del seu amor de Pare, i això és suficient per a ser escoltats”.

Quan demanem “el nostre pa de cada dia”, demanem a Déu que el ‘pa de cada dia’ no aprofiti només l'estómac, sinó també l'ànima i el cor. És a dir, que el pa es pugui revestir d'un sentit tan humà que sigui diví. Que allò que anem construint cada dia tingui un sentit transcendent i no sigui només una cosa muda, que no diu res. Que el treball no sigui tan sols una activitat mecànica i obligatòria, sinó que es vegi en ell una mica més: l'Amor de Déu, el cor de Déu, la vida de Déu⁴⁰.

---

³⁹ Veure la cataquesi del Papa Francesc sobre el Pare Nostre

<https://www.catalunyareligio.cat/ca/blog/homilies-papa-francesc/pregaria-humil-es-escoltada-pel-senyor-231782>

⁴⁰ José Tolentino Mendonça. Pai-Nosso que estais na Terra – o Pai-Nosso aberto a crentes e a não-crentes. Paulinas Editora, 2014, pág. 51. L'arquebisbe don José Tolentino Mendonça va donar les meditacions diàries en la XII Trobada Internacional de Fátima, i avui exerceix la funció de arxivista i bibliotecari de la Santa Seu.

Com afirma don José Tolentino Mendonça, “Jesús no ens transmet fórmules; Jesús ens introdueix en una dimensió existencial i pràctica, ens dóna accés a una experiència filial. Jesús no ens dóna un saber. Dóna'ns el sabor de Déu. Un assaborir”⁴¹.

TEXT BÍBLIC: Mateu 6,5-13

I quan pregueu, no sigueu com els hipòcrites, que els agrada de posar-se drets i pregar a les sinagogues i a les cantonades de les places, perquè tothom els vegi. En veritat us dic que ja tenen la seva recompensa. En canvi, tu, quan preguis, entra a la cambra més retirada, tanca-t’hi amb pany i clau i prega al teu Pare, present en els llocs més secrets; i el teu Pare, que veu el que és secret, t’ho recompensarà.

Quan pregueu, no parleu per parlar, com fan els pagans: es pensen que amb la seva xerrameca es faran escoltar. No sigueu, doncs, com ells, que bé sap el vostre Pare de què teniu necessitat abans que li ho demaneu. Vosaltres, pregueu així:

“Pare nostre que estàs en el cel,
santifica el teu nom,
vingui el teu Regne,
que es faci la teva voluntat
aquí a la terra com es fa en el cel.
Dóna’ns avui el nostre pa de cada dia;
perdona les nostres ofenses,
així com nosaltres perdonem els qui ens ofenen;
no permetis que caiguem en la temptació,
i allibera’ns del mal.”

LECTIO DIVINA

Proposem a cadascun, i al matrimoni, que segueixin durant el mes, a partir del text bíblic, els quatre graons de la *Lectura Orant de la Paraula*- **lectura, meditació, oració i contemplació**, segons esquema i preguntes presentades en l'Annex 1.

BREU REFLEXIÓ SOBRE EL TEXT BÍBLIC

Pare nostre que estàs en el cel (Mt 6,9)

Tots sabem de la necessitat de la pregària per a recórrer el camí de la santificació. Jesús ens en dóna l'exemple, retirant-se a la muntanya on, moltes vegades, passava la nit en pregària. Ens ensenya que no hem de fer com els hipòcrites, que resen per a aparentar el que no són, o com els gentils, que multipliquen paraules pensant així que els escolten els déus. El deixeble de Jesús prega amb humilitat, s'amaga a la seva cambra, car només Déu necessita sentir les seves peticions.

---

⁴¹ Ídem, p. 103.

Els deixebles de Jesús li demanen que els ensenyi a pregar i Jesús els ensenya l'oració que anomenem Pare Nostre. Qui resa el Pare Nostre ho ha de fer amb la confiança de fill, cridant a Déu Abba, "pare". Però si la pregària té un sentit vertical, jo i Déu, també té un significat horitzontal d'amor fraternal. Déu no és només "meu", sinó "el nostre pare", Pare de tots els que són salvats per Jesucrist. En la llengua Kirundi (de Burundi), "Pare nostre" va ser traduït per "Pare de tots nosaltres" (Dawe wa twese), amb el sentit que som tots una sola família, fills del Pare Etern.

En aquesta pregària formulem set peticions al Pare. En la primera, demanem que el seu nom sigui santificat. Déu és sant, no se li pot afegir cap santedat. Santificar el Nom de Déu significa honorar-lo, sacralitzant el nostre actuar i donant-li gràcies. Les altres peticions procedeixen de la primera.

" que es faci la teva voluntat aquí a la terra com es fa en el cel". Preguem perquè la Terra s'ajusti amb el Cel; per a això, és necessari complir els manaments de l'amor, per tal d'arribar a ser la gran família del Pare: "El qui fa la voluntat del meu Pare del cel, aquest és el meu germà, la meva germana, la meva mare". (Mt 12,50)

Després, demanem el pa de cada dia. Si som la família del Pare, demanem per les necessitats materials i espirituals de tots.

La petició següent, "perdona ...", ens remet al mateix Jesucrist -Misericòrdia del Pare - que vingué per a redimir la humanitat. Demanem perdó i també ens posem una condició: "com nosaltres perdonem...". Saber rebre i donar perdó és essencial per a la convivència humana, especialment en el matrimoni i en la família. L'Església ensenya: "El perdó és la condició fonamental de la reconciliació dels fills de Déu amb el seu Pare i dels homes entre si". (CIC, 2844)

Les dues últimes peticions estan interconnectades: **No** permetis que caiguem en la temptació, i allibera'ns del mal." Només fent molta pregària ens deslliura de la temptació i ens dona el discerniment per a actuar correctament, perquè la temptació ve de dins de nosaltres mateixos, com diu l'apòstol Jaume: "Cadascú és temptat pels propis desigs, que l'atreuen i el sedueixen" (Jm 1,14)

Déu es gran; malgrat les nostres febleses i pecats, ens santifica i ens fa fills seus en Jesucrist, i se n'alegra quan conversem amb Ell i li diem Pare Nostre.

TEXTOS DE SUPORT

Presentació dels textos

El Pare Caffarel escriu: "Un sant no és, com moltes persones s'imaginen, un campió que realitza proeses de virtut, gestes espirituals. És, sobretot, un home seduït per Déu. I que lliura a Déu tota la seva vida"⁴²

El P. Caffarel no es cansava de dir que el Moviment dels EMD és una escola de formació en la vida cristiana i, per tant, una escola de pregària, d'adoradors de Déu.

---

⁴² P. Henri Caffarel. L'Anneau d'Or, número especial 111-112, maig-agost de 1963

Va fer una vegada una reflexió sobre els 96 quarts d'hora que componen una jornada. I va demanar a cadascun que comptés com distribuïa el seu temps durant el dia: hores de son, de treball (professional o domèstic), dels àpats, dels desplaçaments, de la lectura del diari, etc... I, per fi, el dedicat a la pregària. Va demanar comparar el temps que es dedicava a cadascuna d'aquestes activitats diàries.

I reflexiona: si totes aquestes activitats són necessàries i vitals, **no ho és també la pregària?**

Alerta sobre l'estat d'“anèmia espiritual” o de “baixa resistència” en la vida dels qui dediquen poc temps a la pregària diària, i avisa que “el cristià que no dedica cada dia de deu minuts a un quart d'hora (la 96ava part de la seva jornada) a aquesta forma de pregària que es diu oració o meditació, seguirà sent un immadur, o potser es perdrà”⁴³.

El P. Caffarel vivia amb exigència la seva vida d'oració; i desitjava amb insistència i exigència que així fos també per a tots els matrimonis equipers, perquè l'oració és el lloc privilegiat de trobada amb Déu.

Text del Papa Francesc

Finalment, encara que sembli obvi, recordem que la santedat és feta d'una obertura habitual a la transcendència, que s'expressa en la pregària i en l'adoració. El sant és una persona amb esperit orant, que necessita comunicar-se amb Déu. És algú que no suporta asfixiar-se en la immanència tancada d'aquest món, i enmig dels seus esforços i lliuraments sospira per Déu, surt de si mateix en la lloança i amplia els seus límits en la contemplació del Senyor. No crec en la santedat sense pregària, encara que no es tracti necessàriament de llargs moments o de sentiments intensos. (GE, 147)

Tanmateix, perquè això sigui possible, també són necessaris alguns moments només per a Déu, en soledat amb Ell. Per a santa Teresa d'Àvila la pregària és «tractar d'amistat estant moltes vegades a soles amb qui sabem que ens estima». Voldria insistir que això no és sol per a uns pocs privilegiats, sinó per a tothom, perquè «tots tenim necessitat d'aquest silenci penetrat de presència adorada». L'oració confiada és una reacció del cor que s'obre a Déu cara a cara, en que es fan callar tots els sorolls per a escoltar la suau veu del Senyor que ressona en el silenci. (GE, 149)

En aquest silenci és possible discernir, a la llum de l'Esperit, els camins de santedat que el Senyor ens proposa. Altrament, totes les nostres decisions podran ser solament «decoracions» que, en lloc d'exaltar l'Evangeli en les nostres vides, el recobriran o l'ofegaran. Per a tot deixeble és indispensable estar amb el Mestre, escoltar-lo, aprendre d'ell, sempre aprendre. Si no escoltem, totes les nostres paraules seran únicament sorolls que no serveixen per a res. (GE, 150)

Text del P. Caffarel

---

⁴³ Es recomana la lectura del P. Henri Caffarel: “Somni, Treball, Menjar ... Pregària” Carta Mensual francesa, novembre de 1952. <https://emd-cm.cat/wp-content/uploads/2018/01/Pare-Caffarel-profeta-del-matrimoni.pdf>

***Si Crist està viu en tu, allí està pregant.*⁴⁴**

Si Crist viu en nosaltres, sens dubte està pregant. Perquè per a Crist la vida és pregària. Uniu-vos a ell, agafeu-vos a ell, feu vostra la seva pregària. O millor –ja que les expressions que utilitzo accentuen massa la vostra pròpia activitat– deixeu que aquesta pregària us ompli, us envaeixi, us condueixi cap al Pare. No us prometo que ho hagueu de notar, només us demano que cregueu i que durant la pregària renoveu la vostra plena adhesió. Cedi-li el lloc, tot el lloc. Que pugui tocar totes les fibres del vostre ésser així com el foc penetra la fusta i la torna incandescent.

Pregar és acomplir la petició que Crist ens fa: "presta'm la teva intel·ligència, el teu cor, tot el teu ésser, tot allò que en l'home pot convertir-se en oració per tal que jo pugui fer brollar de tu la gran lloança al Pare. És que potser no he vingut jo perquè es reveli el foc sobre la terra i que s'estengui transformant així tots els arbres del bosc en torxes vives? Aquest foc és la meva pregària. Accepta aquest foc".

Crist està present tant en una persona acabada de batejar com en el gran místic. Tanmateix, la vida de Crist no té el mateix grau de desenvolupament en l'una i en l'altre. Si en l'ànima d'un acabat de batejar ja vibra la pregària de Crist, només hi és com a llavor, la llavor d'aquest foc. Serà al llarg de la nostra existència, i en la mesura que cooperem, que s'intensificarà i a poc a poc traspuarà tot el nostre ésser. La nostra cooperació consisteix en primer lloc a adherir el més profund de la nostra voluntat a la pregària de Crist en nosaltres. Però fixeu-vos bé en el sentit últim que li dono a la paraula adherir: no es refereix a un simple acord o a una acceptació verbal sinó a un lliurament total, de la mateixa manera que la llenya es deixa consumir per la flama per esdevenir foc.

La nostra cooperació consisteix també a buscar amb tota la nostra intel·ligència en què consisteix la pregària de Crist en nosaltres, els seus grans components: lloança, acció de gràcies, ofrena, intercessió, per tal de fer-les nostres cada vegada més perfectament. Em demanàveu temes de meditació. No en conec cap altre millor

---

⁴⁴ Publicat a L'Anneau d'Or, maig-agost de 1967. També ho trobareu a Pare Caffarel: Profeta del Matrimoni, capítol 1 (<https://emd-cm.cat/wp-content/uploads/2018/01/Pare-Caffarel-profeta-del-matrimoni.pdf>) i en Cent cartes sobre la pregària, P.A.M.

ORIENTACIONS PER A PREPARAR LA REUNIÓ D'EQUIP

Reunió d'Equip com una Ecclesia:

4a Condició: L'Ajuda mútua

[...] units en Crist, units per l'amor fratern. Sense amor fratern, no hi ha assemblea cristiana; no hi ha amor cristià.

La vostra responsabilitat, crec, consisteix a fer tot el possible perquè hi hagi aquest amor cristià, és a dir, aquest amor que no exclou ningú, que derroca totes les fronteres, totes les barreres. Un amor cristià que porta a posar-ho tot en comú. Llegíem fa poc: "perquè ho posseïen tot en comú". Això defineix la primera Ecclesia apostòlica i això ha de definir les vostres reunions.

No obstant això, evidentment, l'essencial és l'ajuda mútua espiritual i es posa en pràctica en la Participació. En efecte, penso que la "Participació" sobre les obligacions dels Punts Concrets d'Esforç, quan està ben feta i es comprèn bé, és una ajuda fraterna.

L'ajuda mútua es manifesta en el que anomenem "posada en comú": de les alegries, tristeses, problemes de la vida, descobriments ... de tota la nostra vida. És cap aquest ideal que cal tendir cada vegada més, sense ell no sereu germans que s'estimen, sinó que guarden per a si el que els interessa. Si no us obriu els uns als altres, només estareu en la reunió per a treballar, com a molt, en un pla merament intel·lectual.

ACOLLIDA I MOTIVACIÓ INICIAL

En iniciar la cinquena reunió, que tracta de la pregària com un requisit essencial per a la santedat, recordem que l'oració diària i permanent és la vida del cor nou, redimit per Jesucrist. Ha de nodrir els nostres cors i animar-nos a cada moment de la nostra vida. En la pregària, obrim la nostra ànima al Senyor perquè vingui a habitar en la nostra feblesa, transformant-la en força per a l'Evangelí.

En un món en el que correm el risc de confiar solament en l'eficiència i la força dels mitjans humans, en el consumisme, en imatges i aparences, en aquest món estem cridats a redescobrir i a donar testimoniatge de la força de Déu que ens comunica en i per la pregària, amb la qual creixem cada dia per a conformar la nostra vida amb la de Jesucrist, el nostre mestre en la pregària.

POSADA EN COMÚ

- Comentar en Equip les experiències viscudes durant el mes que han estat significatives per a la vida de cadascun en particular o del matrimoni.
- Posar en comú, de forma senzilla i concreta, una experiència de vida en la qual la pregària va ser especial i decisiva.

LECTURA DE LA PARAULA DE DÉU I MEDITACIÓ, Mateu 6,5-13

ORACIÓ LITÚRGICA El salm responsorial de la missa del dia de la reunió.

PARTICIPACIÓ

Compartim amb l'Equip el que ha significat la vivència dels Punts Concrets d'Esforç aquest últim mes.

- Que cada matrimoni parli una mica més sobre com practica l'Oració Conjugal i com els ajuda en el creixement de l'espiritualitat conjugal.
- Com a suggeriment concret per a aquest mes, proposem que marit i muller intensifiquin la seva ORACIÓ CONJUGAL, per a acostar-se cada vegada més a l'altre, i tots dos al Senyor.
- Si el matrimoni desitja saber una mica més com millorar la seva Oració Conjugal en el dia a dia, procureu llegir el document L'ORACIÓ CONJUGAL, disponible en la secció de documents de la pàgina web de la Super Regió.

Afirma el P. Henri Caffarel:⁴⁵

El P. Caffarel conclou: «Si totes les llars cristianes estiguessin convençudes de la importància de la pregària conjugal, si en totes aquestes llars l'oració conjugal fos viscuda amb intensitat, en el món hi hauria un creixement prodigiós de l'alegria, de l'amor i de la gràcia» (Anneau d'Or 98).

«Crist està present d'una manera especial quan el matrimoni prega junt. Els cònjuges renoven no només el seu sí a Déu, sinó que també aconseguen una profunditat d'unió que només prové dels seus cors i les seves ànimes en el sagrament del matrimoni».

«Quan preguem junts, formem una comunitat de pregària. No hi ha millor base per al nostre matrimoni i la nostra família!»

PREGUNTES PER A LA REUNIÓ D'EQUIP (intercanvi d'idees sobre el tema)

En aquest moment, no se'ns demana una reflexió teòrica sobre el que és la santedat. Conversarem en Equip - com a forma d'ajuda mútua - sobre com vivim o busquem viure la santedat en la nostra vida quotidiana.

- Quin lloc ocupa la pregària en la vostra vida personal, matrimonial? Podeu explicar el temps que li dediqueu diàriament?
- Quin tipus de pregària soleu fer, ja sigui personal o en parella? Com feu aquesta oració?
- Soleu utilitzar les oracions ja "confecionades"?

⁴⁵ ERI. *La oración conyugal* (2016). Accesible en format PDF en:

<https://equiposens.org/archivos-publicos>

- Penseu o teniu algun dubte sobre que la pregària us portarà a la santedat? Parleu una mica sobre la vostra experiència actual de pregària, i com va evolucionar al llarg del temps.

**ORACIÓ PER LA CANONITZACIÓ DEL PARE
CAFFAREL**

MAGNÍFICAT

**ENVIAMENT DELS MATRIMONIS EN
MISSIÓ**

Reunió sisena

L'EUCARISTIA: FONT DE SANTEDAT

OBJECTIUS

- Entendre que l'Eucaristia és el cor (el centre de la vida) de l'Església, que l'Eucaristia construeix l'Església.
- Comprendre que en l'Eucaristia està el secret i la força de la santedat.
- Comprendre que l'Eucaristia no pot separar-se de la vida concreta de la persona, del matrimoni, de la família.
- Conscienciar-nos que tota la nostra vida ha de ser eucarística.

INTRODUCCIÓ GENERAL

El Concili Vaticà II afirmava que l'Eucaristia és “la font i cimal de tota la vida cristiana” , en la mesura en què és la unió amb la vida de Crist la que transforma la vida de l'home. Per tant, “La sagrada Eucaristia conté tot el bé espiritual de l'Església, és a dir, Crist mateix, la nostra Pasqua i el Pa de Vida, que dóna la vida als homes per mitjà de l'Esperit Sant”⁴⁶.

Rebre a Jesucrist en l'Eucaristia ens impulsa a transformar-nos en Ell, a conformar-nos amb Ell. Ja que “Qui menja la meva carn i beu la meva sang, està en mi, i jo, en ell” (Jo 6,56)

Com afirma el Papa Francesc, “alimentar-se amb l'Eucaristia significa deixar-se transformar en el que rebem”. Per això, “cada vegada que nosaltres combreguem, ens assembem més a Jesús, ens transformem més en Jesús”. “Aquest es el prodigi de la comunió: ens convertim en allò que rebem”⁴⁷. L'Eucaristia és la font de la nostra santedat

L'Eucaristia, que és el sagrament per excel·lència del misteri pasqual, és al centre de la vida eclesial” perquè “L'Església viu del Crist eucarístic, d'Ell s'alimenta i per Ell és il·luminada”⁴⁸. I com afirma el papa Francesc “L'Eucaristia té el lloc central a l'Església perquè és ella qui «fa l'Església»”⁴⁹.

És, com sintetitza el Sínode dels Bisbes sobre l'Eucaristia: font i cimal de la vida i de la missió de l'Església. I això perquè “L'Església viu de l'Eucaristia des dels seus orígens. En ella troba la raó de la seva existència, la font inesgotable de la seva santedat, la força de la unitat i el vincle de la comunió, l'impuls de la seva vitalitat evangèlica, el principi de la seva acció evangelitzadora, la font de la caritat i la força de la promoció humana, l'anticipació de la seva glòria en el banquet etern de les noces de l'Anyell (cf.Ap 19,7-9)⁵⁰.

⁴⁶ Constitució dogmàtica sobre l'Església Lumen Gentium nº11 i Conc. Ecum. Vat. II, Decr. Presbyterorum Ordinis, sobre el ministeri i vida dels preveres, 5.

⁴⁷ Papa Francesc. Catequesi sobre la Eucaristia, 21 de març de 2018. Web de la Santa Seu

⁴⁸ Papa Joan Pau II. Carta Encíclica Ecclesia de Eucharistia sobre l'Eucaristia i la seva relació amb l'Església, nº 3 i 6.

⁴⁹ Discurs del Papa Francesc als participants en el plenari de la Pontificia Comissió per els Congressos Eucarístics Internacionals, 27 de setembre de 2014.

⁵⁰ Sínode de los Obispos. XI Asamblea General Ordinaria. La Eucaristía: fuente y cumbre de la vida y de la misión de la Iglesia. Instrumentum Laboris, Prefacio.

Per això “el diumenge és un dia sant per nosaltres, santificat per la celebració eucarística, presència viva del Senyor entre nosaltres. Per tant, és la Missa la que fa el diumenge cristià. El diumenge cristià gira entorn de la Missa. Quina classe de diumenge és, per a un cristià, aquell en el qual falta a la trobada amb el Senyor?”⁵¹.

Tot això és un do i una missió; combregar a Crist és una gràcia i assemblar-se a Ell és una missió. És la lògica més clara del camí de santedat!

TEXT BÍBLIC: 1 Corintis 11, 23-26

La tradició que jo he rebut, i que us he transmès a vosaltres ve del Senyor. Jesús, el Senyor, la nit que havia de ser entregat, prengué el pa, digué l'acció de gràcies, el partí i digué: «Això és el meu cos, ofert per vosaltres. Feu això, que és el meu memorial.» I havent sopat féu igualment amb la copa, tot dient: «Aquesta copa és la nova aliança segellada amb la meva sang. Cada vegada que en beureu, feu això, que és el meu memorial.» Perquè cada vegada que mengeu aquest pa i beveu aquesta copa anuncieu la mort del Senyor fins que ell vingui.

LECTIO DIVINA

Proposem a cadascun, i al matrimoni, que segueixin durant el mes, a partir del text bíblic, els quatre graons de la *Lectura Orant de la Paraula*- **lectura, meditació, oració i contemplació**, segons esquema i preguntes presentades en l'Annex 1.

BREU REFLEXIÓ SOBRE EL TEXT BÍBLIC

Perquè cada vegada que mengeu aquest pa i beveu aquesta copa anuncieu la mort del Senyor fins que ell vingui. (1Cor 11,26)

Entre els cristians de Corint havien sorgit divisions perquè alguns d'ells havien desvirtuat la celebració del Sopar del Senyor amb sumptuosos menjars. Sant Pau reprèn aquella comunitat i els recorda el que ja els havia ensenyat: que en el Sopar del Senyor el pa i el vi són transformats (transsubstanciats) en el Cos i la Sang del Senyor, com Jesucrist ho va fer en a la vetlla de la seva passió i mort.

La instauració de l'Eucaristia és l'acte culminant de la missió de Jesucrist: en ella, Jesús anuncia la seva imminent mort per a la redempció dels pecats de la humanitat: “ Això és el meu cos, ofert per vosaltres.”; “ Aquesta copa és la nova aliança segellada amb la meva sang”. I a més Jesús anuncia la seva resurrecció: quan mana repetir el que Ell mateix està fent (“feu això, que és el meu memorial.”), i que ho celebrem fins a la fi dels temps. “ Perquè cada vegada que mengeu aquest pa i beveu aquesta copa anuncieu la mort del Senyor fins que ell vingui” .

En l'evangeli segons Lluc (22,15), Jesús, en celebrar la seva última pasqua, digué als seus apòstols: “ Com desitjava menjar amb vosaltres aquest sopar pasqual”, perquè estava acabant

⁵¹ Papa Francesc. Catequesi sobre la Eucaristia, 13 de desembre de 2017. Web de la Santa Seu

la seva missió enmig del món i en favor dels homes: donar la vida per la remissió dels pecats. Però a més a més, fa una nova aliança amb la humanitat, una aliança definitiva, segellada amb la seva pròpia sang. Perquè el seu amor és infinit, el desig ardent de Jesús és donar vida eterna a cada persona, perquè amb la seva mort Ell venç el pecat i amb la seva resurrecció dona vida plena a qui s'adhereix a la seva persona. Jesús és i estableix la nova Pasqua, la pasqua de la veritable vida, la vida eterna en Déu. Per això l'Eucaristia és també un anunci del banquet celestial de "l'Anyell" en el Regne del Cel.

Des dels primers dies de l'Església, els cristians celebren aquest misteri (cf. Ac 2,42) i fidels al mandat de Jesucrist, l'Església ho continua celebrant fins a la seva vinguda gloriosa al final dels temps (cf. CIC 1333). L'Eucaristia fa present la mort i resurrecció de Jesucrist i és la perfecta acció de gràcies i lloança, perquè és el propi Fill el que s'ofereix al Pare per l'acció de l'Esperit Sant que transforma el pa i el vi en el cos i la sang de Jesús.

En l'Eucaristia, el pa i el vi són de fet cos i sang, per això Jesús mana menjar "d'aquest pa" i beure "d'aquest calze". Ell mateix ho afirma: "La meua carn és veritable menjar i la meua sang és veritable beguda" (Jo 6,55). No és la raó la que ens farà comprendre aquest misteri. Tan sols la fe pot acceptar aquesta veritat de la qual Jesús parla insistentment en el capítol 6 de l'evangeli de Joan (cf Jo 6, 26ss).

Quan rebem el pa de l'eucaristia fem comunió amb Jesucrist: "Qui menja la meua carn i beu la meua sang, està en mi, i jo, en ell. (Jo 6,56). L'Eucaristia revela l'immens amor de Déu per nosaltres. En l'Eucaristia, Jesucrist, el Sant, s'uneix a nosaltres els pecadors, vol viure en nosaltres perquè visquem en Ell i siguem sants. El cristià troba en l'Eucaristia la força per a portar a la seva vida les benaurances, per a complir el manament de l'amor: " Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Així, doncs, estimeu-vos els uns als altres" (Jo 13,34).

L'Eucaristia és el sagrament de la unitat i de l'amor. "El sagrament de la pietat, el senyal de la unitat, el vincle de la caritat!" (CIC, 1.398), exclamava Sant Agustín. L'Eucaristia és la gran ajuda a la vida conjugal, perquè el matrimoni també és sagrament d'amor i d'unitat; per això, els esposos troben en ella la plenitud de l'amor per a viure plenament el seu matrimoni. L'Eucaristia celebra i fa present la definitiva i fidel aliança de Déu amb la humanitat i els matrimonis testimonien aquesta aliança quan viuen intensament l'aliança d'amor i fidelitat que un dia van segellar entre si. Si l'Eucaristia uneix els fidels a Crist i als germans, com més enfortirà la unió del matrimoni que busca la santedat.

TEXTOS DE SUPORT

Presentació dels textos

Els textos seleccionats del Papa Francesc i del P.Caffarel no dubten a afirmar que l'Eucaristia és el centre i l'arrel de la vida espiritual del cristià. És l'aliment espiritual del nostre camí cap a Déu. És el mitjà més poderós per la nostra santificació, ja que per l'Eucaristia ens unim amb el "Sant" i som transformats en Ell; assumim la "imatge i semblança" del Senyor.

En l'Eucaristia està el secret de la santedat. La unió amb Jesucrist en l'Eucaristia és la que ens mou i ens empeny a la santedat personal, conjugal i familiar, a la vivència comunitària de la fe i al dinamisme apostòlic.

És per això que, tant el Papa Francesc com el P.Caffarel insisteixen en la participació freqüent en el misteri eucarístic perquè és on trobem l'energia espiritual que precisem com a deixebles missioners de Jesucrist en el compliment del manament de l'amor. La invitació és: siguem homes i dones eucarístics.

També ens recorden que l'Eucaristia, perquè sigui autèntica, no es pot separar de la vida concreta, diària de la persona, del matrimoni, de la família. L'Eucaristia ens empeny a sortir a la vida real, a la vida humana, en direcció als necessitats, al proïsme. L'Eucaristia també té un caràcter social. Ser home o dona eucarístics i combregar a Crist és viure com ell va viure en mig dels homes.

Tota la vida de Jesucrist va ser eucarística perquè va fer la voluntat del Pare oferint vida en abundància per a tots.

L'Església, que som tots nosaltres, té la missió de continuar el projecte eucarístic de Jesús i acabarà la seva missió quan el món estigui eucaritzat

Text del Papa Francesc

L'Eucaristia reclama la integració en un únic cos eclesial. Qui s'acosta al Cos i a la Sang de Crist no pot al mateix temps ofendre aquest mateix cos provocant escandaloses divisions i discriminacions entre els seus membres. Es tracta, doncs, de «discernir» el Cos del Senyor, de reconèixer-lo amb fe i caritat, tant en els signes sacramentals com en la comunitat; altrament, es menja i es beu la pròpia condemna (cf. cor11,29). Aquest text bíblic és una seriosa advertència per a les famílies que es tanquen a la seva pròpia comoditat i s'aïllen, però més particularment per a les famílies que romanen indiferents davant el sofriment de les famílies pobres i més necessitades. La celebració eucarística es converteix així en una crida constant perquè «cadascú s'examini» (cf. Cor 11,28) amb vista a obrir les portes de la pròpia família a una major comunió amb els exclosos de la societat, i, llavors sí, rebre el Sagrament de l'amor eucarístic que ens fa un sol cos. Cal no oblidar que «la "mística" del Sagrament té un caràcter social». Quan els qui combreguen es resisteixen a deixar-se impulsar en un compromís amb els pobres i sofrents, o permeten diferents formes de divisió, de menyspreu i d'equitat, l'Eucaristia és rebuda indignament. En canvi, les famílies que s'alimenten de l'Eucaristia amb adequada disposició reforcen el seu desig de fraternitat, el seu sentit social i el seu compromís amb els necessitats. (AL 186).

La comunitat està cridada a crear aquest “espai teològic en el qual es pot experimentar la presència mística del Senyor ressuscitat” (Sant Joan Pau II, *Vita consecrata*, 1986). Compartir la Paraula i celebrar junts l'Eucaristia ens fa més germans i ens va convertint en comunitat santa i missionera (..) (GE,142).

La Paraula de Déu ens invita clarament a «fer front als atacs astuts del diable» (Ef 6,11) i a aturar «tots els dards encesos del Maligne» (Ef 6,16). No són paraules romàntiques, perquè el nostre camí vers la santedat és també una lluita constant. Qui no vulgui reconèixer-ho estarà abocat al fracàs o a la mediocritat. Per al combat tenim les armes poderoses que el Senyor ens dóna: la fe que s'expressa en la pregària, la meditació de la Paraula de Déu, la celebració de la Missa, l'adoració eucarística, la reconciliació sacramental, les obres de caritat, la vida comunitària, l'afany missioner. (...) (GE, 162)

Text del P Caffarel

*El pa de cada dia*⁵²

Teniu un gran avantatge, llecs del segle XX, de la qual sembla que no us adoneu: la possibilitat de combregar tots els dies (...)

Va ser necessari que una veu potent s'elevés a principis d'aquest segle, la de Pius X. Va proclamar clarament a tota l'església: "quan Crist ens mana demanar el nostre pa de cada dia, en l'oració dominical, hem de comprendre i gairebé tots els Pares de l'Església així ho ensenyen, que no és tant el pa material, sinó el pa eucarístic el que ha de ser cada dia (...)

L'Eucaristia té un lloc central en la vida cristiana, però no ha de quedar aïllada d'altres elements d'aquesta vida cristiana, on uns elements preparen el terreny als altres perquè fructifiquin. M'accontentaré amb esmentar-ne tres d'una enorme importància: el cultiu de la fe, particularment a través d'un contacte habitual amb la Paraula de Déu; l'oració; i l'amor al proïsme, un amor al mateix temps viu i eficaç. Aviat apareixen les protestes: « No parla de veres, no coneix la nostra vida de laics! » El que jo sé és que no hi ha cristianisme de segona. També conec alguns cristians –perfectament normals, us ho garanteixo– que consideren que les necessitats vitals de l'esperit, que no són menys que les del cos, no poden ser obviades sense greu perill. (...)

Però estic convençut que podríem esperar un futur magnífic per a la nostra cristiandat si, per fi, s'arribés a comprendre que la missa i la comunió diària són el règim normal del cristià; que eximir-se d'ella, sense raó vàlida, és donar prova d'un gran desconeixement d'aquest prodigiós do d'amor diví que és l'Eucaristia. Veuríem multiplicar-se les vocacions sacerdotals i religioses: alimentades per l'Eucaristia, les ànimes aspiren a un do cada vegada més total. Assistiríem a una inesperada fecunditat dels Moviments catòlics. I el sacrament del matrimoni, "sobre activat" per la seva connexió a l'Eucaristia, donaria el seu màxim efecte de fidelitat, de puresa i de santedat conjugal"

---

⁵² P. Henri Caffarel. Editorial de la Carta Mensual francesa, de març de 1958. Publicat parcialment en Textos escogidos: Padre Caffarel. Tema de Estudio de 2008/2009, capítulo 2

ORIENTACIONS PER A PREPARAR LA REUNIÓ D'EQUIP

Reunió d'Equip com una Ecclesia:

5ª Condició: Escolta a Crist

A vegades, alguns grups de cristians tendeixen a considerar que és suficient amb que hi hagi amor i que l'amor és la caritat cristiana. Però no! No hi haurà veritablement assemblea cristiana fins que no escoltin a Crist present. Estimar-se és, sens dubte, una condició indispensable. Però, estimeu-vos per a unir-vos i uniu-vos per escoltar-lo

Déu parla, Crist parla, per convocar, sens dubte, però també per a donar la seva llei, per fer comprendre els seus pensaments, perquè a poc a poc desperti la nostra fe perquè la fe de l'home és com el ressò de la paraula de Déu. D'aquí la necessitat de donar un lloc a la Paraula de Déu en les nostres reunions d'equip. En aquest moment és quan el sacerdot ocupa el lloc que li correspon; ell és llavors, com deien els primers deixebles "el ministre de la Paraula". Ministre de la Paraula, de la mateixa manera que és Ministre de l'Eucaristia. Ell ens dóna el Cos Eucarístic de Crist, ell ens dóna la Paraula de Crist que és una altra manera de comunicar-nos la vida de Crist.

Però no es tracta de sentir aquesta Paraula amb una oïda més o menys distreta, sinó d'escoltar, en el sentit ampli del terme. Diuen del rei Salomó que pregava Déu : "Senyor, dóna'm un cor que escolti!" És amb el cor amb el qual escoltem la Paraula de Déu. Per això, en l'oració de l'equip, en les nostres reunions d'equip, reservem aquest moment de silenci en el qual cada cor, a poc a poc, es deixa penetrar per la Paraula de Déu com la terra que rep la pluja fina que lentament la fecunda.

No només la pregària ens permetrà escoltar la paraula de Déu, sinó també l'intercanvi d'idees. En una reunió d'equip, l'intercanvi d'idees està dirigit a la cerca en comú del pensament de Déu sobre les grans realitats de la família, la vida laical i els seus problemes.

ACOLLIDA I MOTIVACIÓ INICIAL

En la reunió sisena, reflexionarem sobre l'Eucaristia, que ens transforma i ens porta a assemblar-nos a aquell a qui rebem, Jesucrist. L'Eucaristia és la que ens fa més forts i sants i ens porta a una vida plena d'obres de caritat.

Afirma el P. Henri Caffarel:⁵³

Crec poder dir-ho amb seguretat després de vint anys de ministeri, que el cristià que no dedica cada dia de deu minuts a un quart d'hora (la 96ava part de la seva jornada) a aquesta forma de pregària que es diu oració o meditació, seguirà sent un immadur, o potser es perdrà.”

Els esposos, “Junts escolten a Crist. Per a escoltar a Crist, poden començar la seva pregària amb la lectura de la Bíblia i després meditar-la. I només després d'haver escoltat i comprès, poden parlar amb Déu, parlar amb ell de forma espontània, expressar els seus pensaments i sentiments amb la senzillesa d'un nen.”.

POSADA EN COMÚ

- Comentar en l'equip les experiències viscudes durant el mes que siguin significatives per a la vida de cadascun en particular o del matrimoni.
- Compartir, de forma senzilla i concreta, el que representa l'Eucaristia per a tú i per al matrimoni, al llarg dels anys. És un simple compliment d'un precepte o ha estat transformadora?

LECTURA DE LA PARAULA I MEDITACIÓ – 1 Corintis 11,23-26

ORACIÓ LITÚRGICA El salm responsorial de la missa del dia de la reunió.

PARTICIPACIÓ

- Compartim amb l'Equip el que ha significat la vivència dels Punts Concrets d'Esforç aquest últim mes.
- D'una manera especial, comparteix sobre la Meditació de la Paraula de Déu. Quant temps al dia hi dediques? I a l'oració sobre la Paraula de Déu?

PREGUNTES PER A LA REUNIÓ D'EQUIP (Intercanvi d'idees sobre el tema)

En aquest moment, no se'ns demana una reflexió teòrica sobre el que és l'Eucaristia i la santedat. Parlarem en l'equip – com a expressió d'ajuda mútua – sobre com vivim o procurem viure la santedat en el dia a dia a partir de l'Eucaristia que rebem.

- Havíeu pensat alguna vegada en la relació que existeix entre el Sagrament de l'Eucaristia i el Sagrament de Matrimoni? Com explicaríeu aquesta relació?
- Podríeu explicar el caràcter personal, eclesial i social de l'Eucaristia?

ORACIÓ PER LA CANONITZACIÓ DEL PARE CAFFAREL

MAGNÍFICAT

ENVIAMENT DELS MATRIMONIS EN MISSIÓ

⁵³ ENS. Meditación (Oración Personal). Publicado por la Super Región Brasil, 2016.

También: P. Caffarel. Carta Mensual francesa, noviembre de 1952

Setena reunió

SER MATRIMONI SANT AVUI

OBJECTIUS

- Agrair a Déu la nostra vocació a la santedat com a matrimoni.
- Reconèixer que el camí de santedat es construeix en la gradualitat.
- Entendre que la santedat ha de ser viscuda avui, al nostre temps, dintre dels desafiaments actuals.

INTRODUCCIÓ GENERAL

Són prou conegudes les paraules del Sant Pare Francesc que no existeix marit perfecte, esposa perfecta, cònjuges perfectes, matrimoni perfecte, família perfecta. Tot i això, el Papa subratlla que no cal tenir por de la imperfecció, de la fragilitat, inclosos els conflictes; cal aprendre a afrontar-los de forma constructiva, a partir de l'amor, del diàleg, de la comprensió, de la acceptació de cadascun, del perdó.⁵⁴

El veritable amor conjugal no s'imposa amb duresa i agressivitat, sinó amb delicadesa, amb paraules generoses, amb diàleg, amb l'hàbit de donar real importància a l'altre, amb alegria. Per tal que això passi, es necessiten tres paraules clau: “permís”, “gràcies”, “perdó”.⁵⁵

L'Exhortació Apostòlica *Amoris Laetitia* ens presenta el matrimoni com una vocació, en la mesura que representa una crida específica per viure l'amor conjugal –comunió de persones– com una forma imperfecta de l'amor entre Crist i la seva Església. Aquest sacrament és un do rebut de Déu per a la santificació i salvació dels esposos. (AL, 72)

Per aquesta raó tampoc és bo presentar l'amor conjugal com una cosa “màgica” i perfecta –ja que no existeix el matrimoni perfecte–, com ho fan “algunes fantasies consumistes”, privant d'aquesta manera el matrimoni de cap estímul de creixement en el seu amor, relació i creixement espiritual. Hem de tenir present que el més bo està per arribar.

Diu el Sant Pare Francesc: Com recordaren els bisbes de Chile, “no existeixen les famílies perfectes que ens proposa la propaganda fal·laç i consumista. En elles no passen els anys, no existeix la malaltia, el dolor ni la mort (...) La propaganda consumista mostra una fantasia que no té res a veure amb la realitat que han d'afrontar, en el dia a dia, els pares i mares de família”. És més sa acceptar amb realisme els límits, els desafiaments o la imperfecció, i escoltar la crida a créixer junts, a madurar l'amor i a cultivar la solidesa de la unió, passi el que passi. (AL, 135)

De la mateixa forma, el P. Caffarel insisteix que l'amor conjugal és una font de gràcia, tot i que no és pròpiament l'amor conjugal el que es converteix en sacrament, sinó el compromís mutu en el si de la unió. L'amor, de totes formes, és inspirador d'aquest compromís i ànima viva d'aquesta unió conjugal. I conclou: l'amor conjugal no és tan santificar com és santificant, quan els esposos comprenen que aquest amor és una “obra comuna”.

---

⁵⁴ Papa Francesc. Discurs en la Trobada amb les Famílies, Catedral de Nuestra Señora de la Asunción, Santiago (Cuba), dimarts, 22 de setembre de 2015; Missatge per al XLIX Dia Mundial de les Comunicacions Socials. Comunicar a la família: ambiente privilegiado de encuentro en la gratuidad del amor, 17 de maig del 2015.

⁵⁵Exhortació Apostòlica *Amoris Laetitia* del Papa Francesc sobre l'amor en la família, nº 133.

Així, l'amor conjugal mai no és un descans, ni l'obra d'un dia, ni és feina fàcil. La santificació del matrimoni “exigeix dels esposos que no tinguin prejudicis”, que combatin las temptacions, l'amor propi, l'orgull, que acceptin les proves inherents a la vida conjugal i familiar, i que facin que la seva vida d'amor sigui una constant lloança a Déu. D'aquesta manera, l'amor conjugal és la referència que ens ajuda a comprendre l'amor diví.⁵⁶

La santificació del matrimoni és un camí comunitari, una responsabilitat recíproca que s'ha de fer a dos, per tal com és una missió divina rebuda pel sagrament del matrimoni. Pel sagrament del matrimoni cadascú, espòs i esposa, són els responsables de la santificació del seu cònjuge.

TEXT BÍBLIC: Tobies 8,1-9

Quan acabaren de sopar i decidiren allitar-se, acompanyaren el jove fins a la seva habitació. Tobies, recordant el que li havia dit Rafael, va treure de la bossa el fetge i el cor del peix i els llença al braser de l'encens. L'olor del peix expulsà el dimoni, que fugí volant fins la regió d'Egipte. Rafael sortí immediatament rere seu i el retingué allí, lligat de peus i mans.

Quan tots haguessin sortit i tancat la porta de l'habitació, Tobies es llevà del llit i digué a Sara: «Aixeca't, dona. Anem a resar per demanar a Déu nostre Senyor que es compadeixi de nosaltres i ens protegeixi”.

Ella es llevà, i començaren a suplicar la protecció del Senyor. Tobies pregà així:

«Beneït siguis, Déu dels nostres pares, i beneït sigui el teu nom per sempre. Que per sempre t'alabin el cel i totes les teves criatures.

Tu vas crear Adam i li donares Eva, la seva dona, com ajuda i recolzament. D'ells nasqué l'estirp humana. Tu digueres: “No és bo que l'home estigui sol; fem-li una ajuda similar a ell”.

En casar-me ara amb aquesta dona, no ho faig per un desig impur, sinó amb la millor intenció. Tingues misericòrdia de nosaltres i fes que arribem junts a la vellesa».

Tots dos digueren: «Amén, amén». I dormiren tota la nit.

LECTIO DIVINA

Proposem a cadascú i al matrimoni, durant el mes, a partir del text bíblic, seguir els quatre passos de la Lectio Divina – **Lectura, Meditació, Oració i Contemplació**, conforme a l'esquema i preguntes presentades a l'Annex 1.

BREU REFLEXIÓ SOBRE EL TEXT BÍBLIC

Per a comprendre el text bíblic d'aquesta reunió cal contextualitzar-lo. Explica la història de dues famílies que, exiliades i separades geogràficament, tot i les múltiples adversitats a causa d'un

⁵⁶ Henri Caffarel. “Vocació de l'Amor”. L'Anneau d'Or, 1945. Publicat a Henri Caffarel. Espiritualidad Conyugal.

ambient hostil, es mantingueren fidels a Déu i a les lleis de Moisès, perseverants en la pràctica de la justícia i actes de misericòrdia. Déu és fidel a aquestes famílies i les ajuda en les dificultats, especialment enviant l'Arcàngel Rafael per acompanyar i ajudar Tobies i la seva nissaga fins a la seva boda amb Sara, la seva esposa, a la qual tenia dret segons la Llei del Levític.⁵⁷

Tobies, sabent que ja set marits de Sara havien mort en la nit de bodes, confia en Déu perquè el seu amor per Sara és veritable. Ell invita Sara a demanar a Déu misericòrdia i salut.

L'oració de Tobies és una lloança a Déu en record de la creació de l'home i de la dona, complementaris l'un de l'altre, per perpetuar l'espècie humana. Justifica la seva petició afirmant que la seva unió amb Sara no està motivada per la luxúria o el desig sinó per l'amor.

Avui, “dispersos” pel món, els cristians pateixen múltiples pressions per paganitzar els seus costums i reduir la relació home/donar a una simple satisfacció luxuriosa, buidant el matrimoni de la sacralitat amb què Déu el va investir des del principi, relació elevada a sagrament per Jesucrist que fa de dos “una sola carn”, signe vivent de la seva relació amb l'Església, el seu Cos.

L'actitud de Tobies d'anteposar la fidelitat a Déu al seu amor per Sara i al seu matrimoni parla de la importància que cal donar al sagrament del matrimoni.

Avui es “ven” la felicitat de moltes maneres atractives, però que són passatgeres. El matrimoni troba la felicitat duradora en l'amor arrelat en l'amor de Déu. Amb el seu amor fidel a Sara per amor a Déu, Tobies testimonia l'alegria d'un matrimoni temerós de Déu davant dels homes del seu temps. Avui, el matrimoni cristià que prima l'amor-sagrament als valors del món, testimonia la alegria de qui posa la seva esperança en el Senyor.

TEXTOS DE RECOLZAMENT

Presentació dels textos

El Papa Francesc ens proposa alguns “secrets” o petites “regles”, que coneixem molt bé per a santificar-nos en el nostre dia a dia com a matrimoni, com a pares, com a professionals, com a persones que viuen en aquest món actual.

Quan reflexionem sobre el text del P. Caffarel –**santificació recíproca**–, podem trobar-hi indicacions semblants per tal que un matrimoni es pugui santificar en la seva vida quotidiana.

En assenyalar el matrimoni de Natzaret com un exemple que es proposa a tots els matrimonis cristians, que funda la seva unió en Crist i sobre la roca que és Crist, afirma que aquest és un exemple i, al mateix temps, un missatge d'esperança. “Si els esposos cristians no es desvien de la pedagogia divina que actua en la seva vida, com va actuar en el matrimoni de Maria i Josep, Déu els conduirà ‘Amb mà ferma i braç estès’ fins la terra promesa on Ell els espera. **El matrimoni serà per a ells un camí de santetat**”.⁵⁸

P. Caffarel, al missatge als equipers del Brasil per a l'EACRE de gener de 1958, deia: “El meu

---

⁵⁷Precepte de la Llei de Moisès, segons el qual l'home estava obligat a contraure matrimoni amb la cunyada que enviudés per tal que no hi hagués ruptura en la família, ni en sortissin els bens, i s'assegurés la manutenció de la vídua.

⁵⁸Citat a les pàgines 65-66 – **Padre Caffarel: profeta del Matrimoni**.

consell és el mateix: màxim de mística i màxim de disciplina. [...] **Brasil necessita sants**. Cal que cadascun de vostès, cada dia, busqui la perfecció cristiana a la qual Crist ens invita (...) Cal que vostès s'ajudin mútuament a buscar aquesta perfecció”.⁵⁹

Deia també el P. Caffarel que “una de les condicions per entrar als Equips de la Mare de Déu és tenir el desig de progressar espiritualment —personalment i en matrimoni”. Però, perquè sap que aquest és un camí difícil, adverteix de seguida: “Aquest desig pot debilitar-se i perdre's en les sorres de l'hàbit i la rutina. És indispensable mantenir-lo i renovar-lo”.⁶⁰

El camí de santificació del matrimoni i de la família és una tasca artesanal que es du a terme en les innumerables llums i ombres d'allò quotidià, lloc per estimar del matí a la nit assumint i superant les imperfeccions pròpies i dels altres; una realitat que es transforma tot al llarg de la vida, sense perdre la pròpia essència; un compromís definitiu i durador que necessita i provoca la unió amb Déu.

Text del Papa Francesc⁶¹

En el capítol IV de *Gaudete et Exultate*, el Sant Pare Francesc presenta algunes característiques de la santedat en el món actual, que són “grans manifestacions de l'amor a Déu i al proïsme”.

a) *Aguant, paciència i mansuetud*

La primera d'aquestes grans característiques és romandre centrat, ferm en Déu que estima i sosté. A partir d'aquesta fermesa interior, és possible aguantar, suportar les contrarietats, les vicissituds de la vida i també les agressions dels altres, les seves infidelitats i defectes: “si Déu està amb nosaltres, qui estarà contra nosaltres?” (Rm 8,31). Aquesta és la font de la pau que s'expressa en les actituds d'un sant. A partir d'aquesta solidesa interior, el testimonio de santedat, al nostre món accelerat, voluble i agressiu, està fet de paciència i constància en el bé. (...) (GE, 112)

b) *Alegria i sentit de l'humor*

El que hem dit fins ara no implica un esperit apocat, trist, agre, melangiós, o un baix perfil sense energia. El sant és capaç de viure amb alegria i sentit de l'humor. Sense perdre el realisme, il·lumina els altres amb un esperit positiu i esperançat. Ser cristians és «goig en l'Esperit Sant» (Rm 14,17), perquè «a l'amor de santedat el segueix necessàriament el goig, ja que tot amant gaudeix de la unió amb l'estimat [...] D'aquí que la conseqüència de la caritat sigui el goig””. (...) (GE, 122)

c) *Audàcia i fervor*

Al mateix temps, la santedat és parresia: és audàcia, és empenta evangelitzadora que deixa una marca en aquest món. Per tal que sigui possible, el mateix Jesús ve a trobar-nos i ens repeteix amb serenitat i fermesa: «No tingueu por» (Mc 6,50). «Jo estic amb vosaltres tots els dies, fins a la fi dels temps» (Mt 28,20). Aquestes paraules ens permeten caminar i servir amb aquesta

⁵⁹Nancy Cajado Moncau. **Equipos de Nuestra Señora; ensayo sobre su historia**. Publicat per la Super Regió Brasil per Nova Bandeira Produções Editoriais, 2000, pág.58-59.

⁶⁰ P. Henri Caffarel. Desear. En: **Textos escogidos**. Tema d'Estudi 2008-2009, pág. 13.

⁶¹Exhortació Apostòlica **Gaudete et Exultate** del Sant Pare Francesc sobre la crida a la Santedat en el Món Actual.

actitud plena de coratge que suscitava l'Esperit Sant als Apòstols i els duia a anunciar Jesucrist. Audàcia, entusiasme, parlar amb llibertat, fervor apostòlic, tot això s'inclou al vocable parresia, paraula com la que, a la Bíblia, expressa també la llibertat d'una existència que està oberta, perquè es troba disponible per a Déu i per als altres (cf. At 4,29; 9,28; 28,31; 2Cor 3,12; Ef 3,12; Heb 3,6; 10,19). (GE, 129)

d) En comunitat

La santificació és un camí comunitari, de dos en dos. Així ho reflecteixen algunes comunitats santes. En diferents ocasions, l'Església ha canonitzat comunitats senceres que visqueren heroicament l'Evangeli o que oferiren a Déu la vida de tots els seus membres. De la mateixa manera, hi ha hagut molts matrimonis sants, on cadascú fou un instrument de Crist per a la santificació del cònjuge. Viure o treballar amb altres és sens dubte un camí de desenvolupament espiritual. Sant Joan de la Creu deia a un deixeble: estàs vivint amb d'altres «per tal que et treballin i t'exercitin en la virtut». (GE, 141)

Text del P. Caffarel:⁶²

Santificació recíproca

Déu vol que cooperis amb Ell, en primer lloc, amb el teu cònjuge (...) no es tracta de cap luxe que un matrimoni jove afronti la feliç iniciativa d'assumir la cura espiritual dels esposos. És una missió, una missió divina. Pel sagrament del Matrimoni, et fas responsable de la santificació del teu cònjuge, a exemple de Crist que s'encarna i es fa responsable de la salvació de la humanitat.

Una paraula que coneixeu bé subratlla aquesta missió recíproca: la de ministre. Vosaltres sou **ministres** no només el dia de la celebració de la vostra boda, sinó que, en un altre sentit, ho sou cada dia. Un ministre és una persona que actua, en una determinada tasca, en nom de l'altra. O més exactament encara, per mitjà de la qual aquesta altra persona actua. En el matrimoni, aquest altre és Crist. Marit i muller, a vosaltres us ha encarregat Crist una missió respecte al vostre cònjuge. És una obra que Crist vol realitzar per tu i amb tu juntament a aquell o aquella que Ell t'ha confiat. Vol donar-se a cada un que es dona a l'altre, vol que cadascun l'aculli en l'acollir el do de l'altre.

Per tant, no s'ha de dubtar a l'usar la potent paraula "**ministeri**" per caracteritzar la teva vida conjugal. Igual que es parla de ministeri sacerdotal, s'ha de parlar de ministeri conjugal, únic, original, insubstituïble, rebut de Crist.

Aquest ministeri no només és un deure, és també un poder i és una gràcia. El deure de treballar en la santificació del teu cònjuge, el poder donat per Crist per a aquesta tasca, la gràcia, ajuda de Crist que mai no et deixarà sol en aquesta empresa.

Cal entendre bé aquest ministeri, entendre com s'ha de treballar en la santificació mútua. I no fer com si fóssiu dos predicadors que estan fent sermons pietosos, sinó que, aquesta feina es realitza exercint la pròpia vocació de cònjuges i de pares. No es tracta de fer esforços per a fer

---

⁶²Pe. Henri Caffarel. "**Misión Apostólica del Matrimonio**". Part II. Discurs pronunciat pel P. Caffarel en Itaici (São Paulo), el 1972, en la seva tercera i última visita al Brasil. Publicat a: **Charles y Conferencias del P. Henri Caffarel, SR Brasil**, 2017.

el bé a l'altre, sinó d'estimar-se, de ajudar-se mútuament, d'estimar els fills i d'ajudar l'altre en l'exercici de la paternitat i de la maternitat.

ORIENTACIONS PER A PREPARAR LA REUNIÓ D'EQUIP

Reunió d'Equip com una Ecclesia:

6ª Condició: Respondre a Déu

La sexta condició a complir és, a més d'escoltar la paraula de Déu, respondre-li. Déu parla i és normal que comencem per escoltar-lo. No siguem com tants cristians que, des del primer moment que es posen davant de Déu comencen a parlar-li. Ens demanem quan podrà parlar-los Déu. En realitat Déu no els parla.

En primer lloc escoltem allò que Déu ens diu i, de seguida, responem-li. La resposta de l'home a la paraula de Déu és la seva fe. Desgraciadament per a nosaltres, occidentals del segle XX, la fe no és més que una adhesió d'esperit, mentre que, en termes bíblics, la fe és l'impuls d'una vida sencera viscuda segons la Paraula de Déu. La fe ens fa de Déu i ens entrega integralment a Déu. [...]

Cosa que em du molts cops a preguntar-me si les nostres reunions d'equip són veritables assemblees cristianes i si Crist està aquí present; és que no trobo cap eco de la religió de Crist en les poques oracions que es pronuncien en veu alta. Aquí rau on el paper del Responsable i del Consiliari és important per tal que, a poc a poc, escoltant Crist que parla, l'assemblea entera li presenti una resposta que sigui digna d'Ell.

ACOLLIDA I MOTIVACIÓ INICIAL

Iniciant la nostra setena reunió, anem a centrar l'atenció en el tema que se'ns proposa: la santedat viscuda en matrimoni. Ser matrimoni, avui, és una crida i una missió que rebem pel sacrament del matrimoni; viure la santedat dins del matrimoni és per a nosaltres, matrimonis equipistes, una exigència que ens proposa la pedagogia utilitzada al Moviment de l'EMD.

Per tant, qui rep el sacrament del matrimoni té en la vida amb el seu cònjuge i amb els fills matèria primera per a una vida de santedat.

POSADA EN COMÚ

- Comentar amb l'equip les experiències viscudes durant el mes que hagin estat significatives per a la vida de cadascú en particular o del matrimoni.
- Compartir, de forma senzilla i concreta, un gest o actitud que haguem tingut en relació a la recerca de la santedat del nostre cònjuge.

LECTURA DE LA PARAULA DE DÉU I MEDITACIÓ - Tobies 8,1-9

Veure la pàgina 65-66.

ORACIÓ LITÚRGICA (Salm Responsorial – conforme ha estat suggerit a la pàgina 11)

PARTICIPACIÓ

- Cadascú comparteix amb l'equip el que ha significat la vivència dels Punts Concrets d'Esforç durant aquest mes.
- En aquest mes, cada matrimoni comparteix una mica més sobre la seva **REGLA DE VIDA**. Sense precisar, parlar d'aquesta Regla de Vida, compartir com et va ajudar en l'exercici de reconeixement que “som de fang” en les mans de Déu i que necessitem progressar en la nostra vida cristiana, conjugal i familiar per arribar a la perfecció - santedat que Ell vol de nosaltres.
- Per a això, fes un esforç més gran aquest mes i proposat una nova REGLA DE VIDA o revisa la que tens, de manera que sigui una ajuda i un suport per a créixer en la espiritualitat conjugal.
- Si com a matrimoni desitgeu saber una mica més sobre com millorar la vostra REGLA DE VIDA en el dia a dia podeu llegir el document LA REGLA DE VIDA, disponible en els documents de la web de la Super Regió.

Afirma el P. Henri Caffarel.⁶³

“El que la Carta us ofereix és un mitjà per a progressar, que té entre nosaltres un lloc d'honor: us he demanat que, periòdicament, us atureu per a col·locar la vostra vida sota el raig lluminós de la voluntat de Déu, per a verificar, amb lleialtat i generositat, de quina manera li sou fidels, per a concretar quines són les accions que os permetran correspondre millor a aquesta voluntat”.

PREGUNTES PER A LA REUNIÓ D'EQUIP (Intercanvi d'idees sobre el tema)

En aquest moment, no se'ns demana una reflexió teòrica sobre què és la santedat. Anem a dialogar en l'equip – com a expressió de l'ajuda mútua – sobre com vivim o procurem viure la santedat en el dia a dia.

- ¿Heu pensat alguna vegada que la vostra vivència quotidiana en matrimoni i en família fent tasques senzilles podria dur-vos a la santedat?
- ¿Considereu que el vostre matrimoni és realment un camí de santedat en parella? ¿Està essent un camí fàcil o difícil?

ORACIÓ PER A LA CANONITZACIÓ DEL P. CAFFAREL

MAGNIFICAT

ENVIAMENT DELS MATRIMONIS EN MISSIÓ

⁶³ EMD. **La Regla de Vida**. Publicat per la Super Regió Brasil, 2017; P. Caffarel. L'Anneau d'Or,

nº 87-88, 1959; Número especial “Mille foyers à Rome”.

Vuitena reunió

**ESPIRITUALITAT CONJUGAL:
CONTRIBUCIÓ ESPECÍFICA DELS EQUIPS
DE LA MARE DE DÉU PER A LA SANTEDAT
DEL MATRIMONI**

OBJECTIUS

- Alegrar-se de l'espiritualitat conjugal, que és camí de santedat del matrimoni.
- Comprometre's amb la vivència del carisma dels Equips de la Mare de Déu.
- Reconèixer la importància del sagrament de l'Orde i de l'acompanyament espiritual en el camí de santedat dels matrimonis.

INTRODUCCIÓ GENERAL

En diferents escrits del Pare Caffarel llegim com insisteix a dir que “estar al Moviment (dels EMD) és cercar Crist, trobar-lo, seguir-lo amb determinació”. De manera que l'objectiu número 1, fent servir l'expressió del fundador, és la unió amb Crist ⁶⁴. Diu amb impressionant agudesa: “L'única intenció -per entrar als EMD- que es correspon veritablement amb la finalitat dels Equips, és la voluntat de conèixer millor Déu, d'estimar-lo millor, de servir-lo millor. Per Déu s'arriba als Equips i per Déu s'hi roman. El motiu per entrar i romandre als Equips és religiós, és a dir, respectar Déu” ⁶⁵.

Vet aquí el que podem llegir a les primeres ratlles de la Guia dels Equips de la Mare de Déu: “Les parelles cristianes, unides pel sagrament del Matrimoni, estan cridades a seguir el Crist pel camí de l'amor, de la felicitat i de la santedat. Els Equips de la Mare de Déu, do com són de l'Esperit Sant, s'ofereixen ala matrimonis d'arreu del món per ajudar-los a desenvolupar i viure la seva espiritualitat conjugal” ⁶⁶.

De manera que és aquí que trobem la contribució específica dels EMD al camí de la santedat del matrimoni. En llur pedagogia i mística s'estableixen algunes “regles”, “obligacions” o “punts concrets d'esforç” per tal que els laics casats que van rebre el sagrament del Matrimoni guardin fidelitat i mantinguin la unitat a la inspiració original (carisma) del Moviment i a la seva “internacionalitat” (per a matrimonis d'arreu del món).

L'objectiu principal del nostre Moviment és conduir cada parella unida pel sagrament del Matrimoni cap a la transformació en Crist de la seva vida conjugal i familiar.

Què és l'espiritualitat conjugal? El Pare Caffarel ens diu que “és l'art de viure en el matrimoni l'ideal evangèlic que Crist proposa a tots els seus deixebles” ⁶⁷. O la ciència i l'art de santificar-se dins i pel matrimoni.

L'espiritualitat conjugal no és pas la suma de dues espiritualitats, la del marit i la de la muller; l'espiritualitat conjugal no exclou, de cap de les maneres, l'espiritualitat personal de cadascun dels cònjuges; l'espiritualitat conjugal és un camí de dues persones per arribar a la santedat amb la força de la gràcia de Déu, en la quotidianitat del matrimoni i en la seva vida guiada per l'amor;

---

⁶⁴ cf. Què veniu a fer-hi, als Equips? A la Carta Mensual francesa de novembre 1948

⁶⁵ Per Déu, A la Carta Mensual francesa de desembre 1962

⁶⁶ EMD. Guia dels Equips de la Mare de Déu, Introducció

⁶⁷ Henri Caffarel. Viens et suis-moi, A la Carta Mensual francesa, any XVI – n. 2 – nov. 1962

així doncs, l'espiritualitat conjugal no pot pas ser la suma del potencial espiritual de cadascun dels cònjuges, ans una possibilitat de multiplicar aital potencial espiritual.

Per a nosaltres els *équiipers*, practicar l'espiritualitat conjugal consisteix a viure l'acció sacramental, és a dir, fer actuar el sacrament del Matrimoni amb gests, paraules i actes específics d'amor natural que uneixen la parella; l'espiritualitat conjugal és essencialment una existència sacramental de dues persones –home i dona- apassionades per Crist i unides pel sacrament del Matrimoni per viure un camí de santedat.

És important de destacar la presència del sacerdot Consiliari als EMD. Ell és part del carisma del Moviment i el seu paper és ajudar els matrimonis a ésser fidels a aital carisma. Ell exerceix el seu ministeri pastoral i espiritual a l'equip base: ensenyar, santificar. El sacerdot Consiliari participa a l'equip per ajudar a la santificació dels matrimonis ⁶⁸.

TEXT BÍBLIC: Efesis 5,21-33

Sotmeteu-vos els uns als altres per reverència a Crist.

Dones, sotmeteu-vos als vostres marits, com tots ens sotmetem al Senyor, perquè el marit és cap de la seva muller, igual que el Crist és cap i salvador de l'Església, que és el seu cos. Per tant, així com l'Església se sotmet al Crist, també les mullers s'han de sotmetre en tot als marits.

Marits, estimeu les vostres mullers, tal com el Crist ha estimat l'Església i s'ha entregat a la mort per ella. L'ha volguda santificar purificant-la amb el bany de l'aigua acompanyat de la paraula. Volia portar a la seva presència una Església gloriosa, sense taques ni arrugues ni res de semblant: una Església que fos santa i immaculada. Igualment, els marits han d'estimar la muller com el seu propi cos. Qui estima la muller s'estima a si mateix. No hi ha hagut mai ningú que no estimés el propi cos; al contrari, tothom l'alimenta i el vesteix. També el Crist ho fa així amb l'Església, ja que som membres del seu cos. *Per això, tal com diu l'Escriptura, l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva dona, i tots dos formen una sola cosa.* Aquest misteri és gran: jo entenc que es refereix a Crist i l'Església, i que també val per a vosaltres. Que cadascú estimi la seva muller com a si mateix, i que la muller sigui respectuosa amb el marit.

LECTIO DIVINA

Proposem a cadascú i al matrimoni, a partir del text bíblic i en el decurs d'un mes, de seguir els quatre passos de la Lectio Divina – **Lectura, Meditació, Pregària i Contemplació**, d'acord amb l'esquema i les preguntes que es presenten a l'Annex I

BREU REFLEXIÓ SOBRE EL TEXT BÍBLIC

Qui estima la muller s'estima a si mateix (Ef 5,28)

⁶⁸ EMD/ERI. El sacerdot Consiliari i l'Acompanyament Espiritual als Equips de la Mare de Déu, París, març 2017 (a la secció Documents de referència del web www.equiposens.org)

Sant Pau, a la Carta als Efesis, parla de la gran obra d'amor que Jesucrist realitza per l'Església, per la humanitat. Pau veu Jesucrist gloriós al cel, però ens parla del misteri de Jesús actuant a l'Església per aplegar-hi tota la humanitat i formar un sol "poble de Déu". L'objectiu és dur a tothom el coneixement del misteri de Crist i del misteri de l'Església perquè tots arribin a la plenitud de vida en Crist (cf Ef 1,9; 1,22; 3,17b-19; 4,13). Per tal que això s'esdevingui, cal que el cristià es converteixi, es transformi en "home nou" en Crist (cf 4,22-24). El capítol 5, en què s'enquadra aquest text, comença així: "Sigueu imitadors de Déu, com a fills seus estimats; viviu estimant, tal com Crist ens va estimar i s'entregà a si mateix per nosaltres, oferint-se a Déu com a víctima d'olor agradable" (Ef 5,1-2).

És en aquest context que cal llegir el text. Mirant cap a la meta, la perfecció en Crist, i sabent que hi ha un llarg camí per recórrer, Sant Pau ens dona un consell per actuar: la imitació de Crist.

"Sotmeteu-vos els uns als altres per reverència Crist" és un ensenyament que s'adreça a tots els cristians. Fixem-nos com Crist fou submís a la voluntat del Pare, o com Maria es manifesta esclava de Déu. Aquesta submissió no és pas una rendició ans un acte d'amor; és disponibilitat per al servei dels germans.

Vet aquí també el sentit que té que les dones "se sotmetin als seus marits". Tot i que influït per la cultura de l'època, en què les dones se les considerava propietat dels marits, Pau eleva aital submissió, conferint-li un sentit de servir estimant. Sota la influència també de la cultura d'aleshores, Pau atorga al marit un seguit d'atributs: a ell escau d'estimar la seva muller com Crist s'estima l'Església, tenir-ne cura, nodrir-la, estimar-se-la com el propi cos i ser capaç de "morir" per ella.

En realitat, totes aquestes obligacions són recíproques: el marit i la muller han d'estimar-se i servir-se l'un a l'altre. De manera que tots dos han d'actuar imitant Jesucrist, que va donar la seva vida per purificar i santificar l'Església: "Volia portar a la seva presència una Església gloriosa, sense taques ni arrugues ni res de semblant: una Església que fos santa i immaculada" (Ef 5,27; cf Ap 19,7-8).

És aquí que es fonamenta la principal raó de ser de l'espiritualitat conjugal: Crist vol que la seva esposa, l'Església, sigui santa. També el marit i la muller han d'estimar-se mútuament, ajudant-se l'un a l'altre, per tal que ambdós, com 'una sola cosa', creixin en santedat i aconsegueixin la meta: la plenitud en Crist. Vet aquí el "gran misteri".

És important que ens fixem en el sentit del terme "cosa". No es tracta d'una cosa en sentit literal, sinó de cos carnal viu. "El qui és la Paraula s'ha fet home i ha habitat entre nosaltres" (Jn 1,14a) vol dir que Déu, pur esperit, es feu home, que vingué a santificar també el cos humà. Essent "una sola cosa", el matrimoni esdevé la unió de dues vides, vides de cos i esperit. Així com Crist es feu cos humà viu per salvar la humanitat, també l'home i la dona, amb el seu cos i el seu esperit, han de ser instrument de salvació l'un per a l'altre, en l'amor mutu, unit a l'amor de Crist cap a la seva Església. Tota acció de Jesucrist es fonamenta en l'amor de Déu, que vol la felicitat per a la humanitat. També els esposos troben en l'amor la raó per actuar tots dos al servei de la felicitat (santedat) de l'altre.

TEXTOS DE SUPORT

Presentació dels textos

A l'origen de l'espiritualitat conjugal hi ha una petició de Crist al matrimoni, per la qual cosa, escriu el Pare Caffarel tot citant un jove pagès, interlocutor seu: "Per a nosaltres els esposos, la nostra vocació és caminar plegats devers Crist, l'un i l'altre, l'un amb l'altre, l'un per l'altre" ⁶⁹.

El Pare Caffarel afirma també que la font de l'amor cristià "no rau en el cor de l'home. Rau en Déu. Per als esposos que volen estimar, que volen aprendre d'estimar cada cop més, només hi ha un bon consell: cerqueu Déu, estimeu Déu, estigueu units a Déu, deixeu-li tot l'espai" ⁷⁰. Déu és a l'origen de l'amor del matrimoni i és també la seva fi. L'amor ve de Déu i va cap a Déu; Déu és l'alfa i l'omega de l'amor conjugal.

Com podem observar en els textos següents, la vivència de l'espiritualitat conjugal equival a cristianitzar tota la vida del matrimoni i fer resplendir la glòria de Déu en les vides dels cònjuges, ja que és una comunió sobrenatural, una unió habitada per l'Esperit Sant. La Trinitat és present a la intimitat de l'amor conjugal, i es fa present en aquest "temple de la comunió matrimonial". Com bé afirma el Sant Pare Francesc, "l'espiritualitat matrimonial és una espiritualitat del vincle habitat per l'amor diví"⁷¹.

Com que no hi ha cap matrimoni que sigui una realitat perfecta i "confeccionada" definitivament, el desafiament de viure l'espiritualitat conjugal representa el requisit, la necessitat d'una progressiva maduració de la capacitat d'estimar en totes dues dimensions, la humana i l'espiritual.

Text del Sant Pare Francesc

El Papa Francesc dedica el capítol IX de *Amoris Laetitia* a presentar algunes característiques de l'Espiritualitat Conjugal i Familiar. Hi afirma que 'La caritat adquireix matisos diversos segons l'estat de vida al qual cadascú hagi estat cridat. Fa ja unes quantes dècades, quan el Concili Vaticà II es referia a l'apostolat dels laics, destacava l'espiritualitat que brolla de la vida familiar. Deia que l'espiritualitat dels laics *ha d'assumir característiques peculiars per raó de l'estat de matrimoni i de família* i que les preocupacions familiars no han de ser una cosa aliena *al seu estil de vida espiritual*. Llavors val la pena que ens entremquem breument a descriure algunes notes fonamentals d'aquesta espiritualitat específica que es desenvolupa en el dinamisme de les relacions de la vida familiar' (AL, 313).

a) Espiritualitat de la comunió sobrenatural

⁶⁹ Henri Caffarel. Per una espiritualitat del cristià casat. A *Espiritualitat Conjugal*, pàg. 38

⁷⁰ Henri Caffarel. *Lotissements*, A L'Anell d'Or, n. 35, setembre-octubre 1950, pàg. 310-311. Vegeu també *L'Amor és una gràcia*, Capítol 1, pàg. 28-29

⁷¹ Exhortació Apostòlica Postsinodal *Amoris Laetitia*, n. 315

“La presència del Senyor habita en la família real i concreta, amb tots els seus sofriments, lluites, alegries i intents quotidians. Quan es viu en família, allí és difícil de fingir i mentir, no podem mostrar cap màscara. Si l’amor anima aquesta autenticitat, el Senyor hi regna amb el seu goig i la seva pau. L’espiritualitat de l’amor familiar és feta de milers de gestos reals i concrets. En aquesta varietat de dons i de trobaments que maduren la comunió, Déu hi té la seva estança. Aquest lliurament associa *ahora les cosas humanas i les divines*, perquè és ple de l’amor de Déu. En definitiva, l’espiritualitat matrimonial és una espiritualitat del vincle habitat per l’amor diví” (AL, 315).

b) Junts en pregària a la llum de la Pasqua

“Si la família aconsegueix de concentrar-se en Crist, ell unifica i il·lumina tota la vida familiar. Els dolors i les angoixes s’experimenten en comunió amb la creu del Senyor, i l’abraçada amb ell permet de suportar els pitjors moments. En els dies amargs de la família hi ha una unió amb Jesús abandonat que pot evitar una ruptura. Les famílies assoleixen a poc a poc, *amb la gràcia de l’Esperit Sant, la seva santedat a través de la vida matrimonial, participant també en el misteri de la creu de Crist, que transforma les dificultats i sofriments en una ofrena d’amor*. Per altra banda, els moments de goig, el descans o la festa, i fins i tot la sexualitat, s’experimenten com una participació en la vida plena de la seva Resurrecció. Els cònjuges conformen amb diversos gestos quotidians aquest *espai teològic en què es pot experimentar la presència mística del Senyor ressuscitat*” (AL, 317).

c) Espiritualitat de l’amor exclusiu i lliure

“En el matrimoni es viu també el sentit de pertànyer per complet només a una persona. Els esposos assumeixen el desafiament i l’anhel d’envellir i desgastar-se junts i així reflecteixen la fidelitat de Déu. Aquesta ferma decisió, que marca un estil de vida, és una *exigència interior del pacte d’amor conjugal, perquè qui no es decideix a estimar per sempre, és difícil que pugui estimar de debò un sol dia*. Però això no tindria sentit espiritual si es tractés sols d’una llei viscuda amb resignació. És una pertinença del cor, allí on només Déu hi veu (cf. Mt 5,28). Cada matí, en llevar-se, es torna a prendre davant de Déu aquesta decisió de fidelitat, passi el que passi al llarg de la jornada. I cada un, quan va a dormir, espera llevar-se per continuar aquesta aventura, confiant en l’ajuda del Senyor. Així, cada cònjuge és per a l’altre signe i instrument de la proximitat del Senyor, que no ens deixa sols: *Jo soc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món (Mt 28,20)*” (AL, 319).

d) Espiritualitat de la cura, del consol i de l’estímul

“Els esposos cristians són mútuament per a si mateixos, per als seus fills i per als restants familiars, *cooperadors de la gràcia i testimonis de la fe*. Déu els crida a engendrar i a cuidar. Per això mateix, *la família ha estat sempre l’hospital més proper*. Curem-nos, continguem-nos i estimem-nos els uns als altres, i visquem-ho com a part de la nostra espiritualitat familiar. La vida en parella és una participació en l’obra fecunda de Déu, i cada un és per a l’altre una permanent provocació de l’Esperit. L’amor de Déu s’expressa *a través de les paraules vives i concretes amb què l’home i la dona es declaren el seu amor conjugal*. Així, ells dos són entre ells reflexos de l’amor diví que consola amb la paraula, la mirada, l’ajuda, la carícia, l’abraçada. Per això, *voler formar una família és animar-se a ser part del somni de Déu, és animar-se a somiar amb ell, és animar-se a construir amb ell, és animar-se a jugar-se amb ell aquesta història de construir un món on ningú no se senti sol*” (AL, 321).

Text del Pare Caffarel ⁷²

Sobre l'espiritualitat conjugal

“La ciència i l'art de santificar-se en i pel sacerdoci, és l'espiritualitat sacerdotal; la ciència i l'art de santificar-se en i pel matrimoni, és l'espiritualitat conjugal...”

Cal cristianitzar tota la vida familiar. I pel damunt de tot, cercar el sentit cristià de totes les realitats familiars, tot plantejant-se la qüestió: “Bàsicament, quin és el pensament de Déu sobre l'amor, sobre la paternitat i la maternitat, la sexualitat, l'educació, sobre totes les grans realitats de la llar?” I no tan sols descobrir-lo, sinó voler fer realitat aital pensament de Déu en tots aquests àmbits.

I encara més. Cal cercar allò que amb paraules senzilles solem denominar un estil cristià de família: l'estil cristià de les relacions entre les persones; entre els esposos, entre pares i fills, entre pares i avis, entre la família i els amics; un estil cristià en tots els àmbits, casa, àpats, despeses; un estil cristià en les activitats quotidianes, feina, lleure, l'hora de llevar-se, de fer cap al llit, les reunions, l'hospitalitat. ¿Què cal fer perquè totes aquestes coses siguin cristianes, resultin cristianes, reflecteixin la gràcia de Crist? Un estil cristià per a cada dia de la setmana: el diumenge no s'ha de viure com el dissabte, ni el dissabte com el dijous, ni el dijous com els altres dies; un estil cristià dels grans esdeveniments, el naixement, la malaltia, les proves, el matrimoni, la mort... Viure cristianament tots aquests esdeveniments. I tot plegat “perquè Déu sigui glorificat en totes les coses”, tal com diuen els benedictins.

Finalment, com que no hi ha cap llar que visqui aïllada ni a la ciutat ni a l'Església, aquesta espiritualitat conjugal i familiar és alhora una espiritualitat del compromís de la llar amb les tasques humanes i amb les tasques eclesials”.

---

⁷² Henri Caffarel. Publicat a L'Anell d'Or, n. 84. També publicat a Pare Caffarel, profeta del matrimoni, Capítol IV, Tema d'Estudi 2009

ORIENTACIONS PER A PREPARAR LA REUNIÓ D'EQUIP

Reunió d'equip com una Ecclesia:

7a Condició: Unió amb l'Església

Ja hem acabat? No! Encara em falta parlar-vos d'una condició: El fervor d'una petita reunió de cristians, el fervor de la pròpia pregària, no genera necessàriament una autèntica assemblea cristiana. Aital reunió bé podria ser la d'una secta. Quantes sectes hi ha, certament, que donen mostres d'un gran fervor! Però Crist no s'hi fa present. No són cap Ecclesia. I això per què? Perquè no viuen dins l'Església. Vet aquí doncs la darrera condició sobre la qual pararem atenció.

Si em tallen la mà, com que resta separada del meu cos, es mor; si la branca d'un arbre es trenca, la branca es podreix. Si la petita Ecclesia es talla de la gran Ecclesia, la petita Ecclesia ja no és cap Ecclesia, ans tan sols una reunió com qualsevol altra.

Cal que l'Ànima de la gran Ecclesia estigui vibrant a la petita Ecclesia. Per aquesta raó, als Estatuts dels Equips de la Mare de Déu hi trobem escrit: "A la pregària tenen presents les intencions de la gran Església".

En una paraula, si la petita Ecclesia no arrela dins l'Església, aleshores no passarà de ser una secta. Tot el seu sentit ve de la seva relació amb l'Església i, quan parlo de l'Església,estic pensant en la de la terra, però també en la del cel.

ACOLLIDA I MOTIVACIÓ INICIAL

En començar aquesta vuitena reunió, que ens presenta l'espiritualitat conjugal com una contribució específica dels Equips de la Mare de Déu per al camí de santedat del matrimoni cristià, veiem que és Crist qui, pel sacrament del Matrimoni, ve a segellar la unió entre dues persones –un home i una dona. Crist és present a la vida del matrimoni i està amb els esposos per la seva gràcia.

L'Espiritualitat Conjugal és la ciència i l'art de santificar-se en i pel matrimoni. Vet aquí la funció primordial del Moviment dels Equips de la Mare de Déu: ajudar la parella a santificar-se en i pel matrimoni.

POSADA EN COMÚ

- Comentar a l'equip les experiències viscudes en el decurs del mes que hagin estat significatives per a la vida de cadascú en particular o del matrimoni.
- Compartir, de manera senzilla i concreta, un gest o actitud que hem tingut per enfortir la nostra Espiritualitat Conjugal.

LECTURA DE LA PARAULA DE DÉU I MEDITACIÓ Efesis 5,21-33

ORACIÓ LITÚRGICA (Salm Responsorial en els termes en què se suggereix a la Introducció).

PARTICIPACIÓ

Cadascú comparteix amb l'equip el que li ha significat la vivència dels Punts Concrets d'Esforç en el decurs del darrer mes.

És probable que a aquestes alçades hàgiu participat al Retir Anual. Si no és aquest el cas, programeu-vos per participar al proper.

Compartiu la importància que té per a vosaltres el Retir Anual.

Si com a matrimoni desitgeu saber més coses sobre com millorar la participació en un Retir, llegiu el document EL RETIR, que teniu a la vostra disposició a la web de la Súper Regió.

Afirma el Pare Henri Affarel:⁷³

“ De tant en tant la nostra fe s'afebleix i gràcies a l'alè de la Paraula de Déu es desvetlla, s'enrobusteix, reviscola. És en el Retir Anual que és possible d'obrir-nos a l'alè de la Paraula de Déu ”.

PREGUNTES PER A LA REUNIÓ D'EQUIP (intercanvi d'idees sobre el tema)

En aquest moment no se'ns demana pas una reflexió teòrica sobre el que és la santedat. El que farem és dialogar en el si de l'equip –entès com a expressió de l'ajuda mútua- sobre com vivim o mirem de viure la santedat en el nostre dia a dia.

Què és per a vosaltres l'espiritualitat conjugal, objectiu del nostre Moviment dels EMD? Com la viviu quotidianament com a matrimoni i en família?

Creieu que els EMD representen un ajut important en el vostre camí de santedat? De quina manera?

PREGÀRIA PER LA CANONITZACIÓ DEL PARE CAFFAREL

MAGNIFICAT

ENVIAMENT DELS MATRIMONIS EN MISSIÓ

⁷³ EMD. **El Retir**. *Publicat per la Súper Regió del Brasil, 2017. També ho trobareu a: Carta Mensual francesa, n. 5, febrer de 1960*

Novena Reunió

BALANÇ

OBJECTIUS

- Compartir i revisar el camí de santedat personal i com a matrimoni que hem viscut al llarg de l'any.
- Compartir i revisar el camí de l'Equip durant aquest any i la seva contribució per a la santificació de cada matrimoni dels Equips.
- Realitzar en equip una revisió de l'any en relació a la mística de los Punts Concrets d'Esforç i de la Participació.
- Reconèixer que la crida la santedat del matrimoni està íntimament lligada a la missió.

Com el seu nom indica, la reunió BALANÇ és una reunió d'avaluació i de projecció sobre els aspectes de la vida de cada matrimoni i, especialment, de la vida d'Equip, que necessiten enfortir-se, preservar-se o en cas necessari ser corregits.

TEXT BÍBLIC, LC, 13, 6-9

⁶ I va afegir aquesta paràbola:

“—Un home tenia una figuera plantada a la seva vinya. Va anar a buscar-hi fruit i no n'hi trobà.

⁷ Llavors digué al qui li menava la vinya:

»—Mira, fa tres anys que vinc a buscar fruit d'aquesta figuera i no n'hi trobo. Talla-la. Per què ha d'ocupar la terra inútilment?

⁸ »Ell li respongué:

»—Senyor, deixa-la encara aquest any. La cavaré tot al voltant i hi tiraré fems,⁹ a veure si dona fruit d'ara endavant. Si no, fes-la tallar.

REFLEXIONS A PARTIR DE LA PARAULA DE DÉU

El text ens narra una paràbola senzilla. Algú té una figuera plantada en mig de la seva vinya, un lloc privilegiat, perquè la vinya estava plantada en terra bona. Quan hagué crescut, quan hauria d'haver produït, el propietari no va trobar fruits. Va manar tallar-la, ja que ocupava un lloc i no produïa, i estava perjudicant al propietari. El pagès, en canvi, demana que la deixi un any més, temps que va intentar tractar la terra i esperar a veure si així donava fruits.

Aquesta paràbola està inserida, en l'evangeli de Lluc, en un context de conversió i escatologia. Jesús parla de la necessitat de conversió, d'estar preparat tant per al final de la vida terrenal individual com per a la segona vinguda de Crist: ningú sap el dia, però aquest arribarà. La paràbola és un avís però també una esperança.

La figuera representa cada persona, però també pot representar una comunitat, un moviment (o un equip de la Mare de Déu). El propietari de la vinya és el Pare. Cada persona ha estat plantada en terra bona, enmig de la vinya del Pare, l'església. El pagès, Jesucrist, ens ofereix cures especials per a cadascun, ens dona les gràcies especials per a cada persona, moviment, etc., amb la finalitat que produeixi bons fruits per al “propietari de la vinya”. Inclús així, la figuera que soc ocupa espai a la vinya, s'aprofita egoïstament de la fertilitat de la terra i obstaculitza el

bon desenvolupament de la vinya que l'envolta i causa perjudicis. Malgrat això, aquesta figuera és molt especial: El Propietari de la vinya es va preocupar d'ella, encara que durant molt de temps no produïa fruits i el temps final arribarà per sorpresa.

El text, intencionalment, no diu si després de l'abonament i de la preparació de la terra, del rec, la figuera va donar o no fruits. El final d'aquesta paràbola està en cada persona fins al final dels temps. El resultat està en l'esforç individual de cada persona. Déu sempre té disponible la seva gràcia, però deixa a la persona lliure per a servir-se d'aquest abonament.

El final de curs és sempre adequat per a veure si la "figuera" està donant fruits. O si només la figuera estava plantada en un bon lloc, enmig de la vinya i tot i això no produïa. Potser, malgrat la terra fèrtil, el matrimoni i l'Equip no estan donant bons fruits. Potser estan convençuts que es valen per si mateixos o que ja són bons, o suficients, potser inconscientment o còmodament es diguin: "ser més sants és molt difícil", per això no es preocupen que al seu voltant estigui la vinya del Senyor.

La paràbola és una invitació meravellosa a la conversió en aquest camí de la cerca de la santedat. El matrimoni cristià sap que és dèbil, que sol no donarà bons fruits, per això compta amb el "Pagès". Jesucrist, Misericòrdia del pare, està sempre disponible, insistint per a donar-li els dons de l'Esperit Sant, per a que produeixi fruits de santedat.

Text del Pare Caffarel

"EM VAIG CANSAR DE TROBAR A DÉU"

Nou any. Primera reunió d'un equip veterà. En l'ordre del dia: balanç sobre els resultats de l'any anterior, previsions per a aquest curs, "estat de salut" de l'equip. El cap entre les mans, els ulls enganxats al terra, els dit als cabells, les mans a la butxaca... cadascú en l'actitud que li permet evocar els pensaments més profunds per al gran intercanvi d'idees.

Algú diu: "Està baixant el to del nostre Equip". Aquesta afirmació suscita una vehement discussió, al final de la qual es conclou que no és exacta o assertiva si es consideren el conjunt d'activitats fetes i els resultats obtinguts. Però queda un cert dubte: ¿no s'haurà perdut una mica de l'entusiasme inicial que era l'entusiasme del descobriment?

Recordo bé -diu un- amb quina alegria tornàvem a casa després de cada reunió! Tot era radiant! Teníem la impressió d'haver vist el pensament de Déu sobre l'amor, la paternitat, el sexe, l'educació. Quines perspectives més aclaridores! Havíem descobert que el nostre matrimoni no era un camí estret, sinó una veritable autopista que ens conduïa a Déu, que el misteri de l'Amor ens portava al misteri de Crist i de l'església. Tot testimoni era realment revelador. Tot entusiasme, el veritable entusiasme, procedeix del descobriment.

Us convido a meditar una mica. Si l'entusiasme cristià estigués afluixant en el vostre Equip, entre els seus membres, ¿no serà perquè heu perdut l'esperit del descobriment? I llavors, ¿per què s'ha perdut aquest esperit?

Per a descobrir és necessari buscar, per a buscar és necessari tenir desig de trobar, per a desitjar trobar és necessari que es cregui que existeix quelcom que s'ha de trobar. Creieu que encara existeix alguna cosa que trobar -mai s'acaba de revelar la veritat infinita- ¿teniu un veritable desig de trobar? ¿Esteu famolencs de llum? La inapetència espiritual és un mal molt comú entre

els cristians. No tenen gana i per això mengen poc i el que mengen no aprofita prou. La salut espiritual es reconeix per un senyal: per la gana de coneixement de Déu, del seu pensament, de la seva Paraula. I si teniu gana de Crist, ¿el busqueu? ¿Dediqueu almenys un moment tots els dies per a llegir les Escripures? ¿Sabeu reservar a les vostres vides sobrecarregades algun temps per aprofundir la vostra fe?

Llegim en el llibre dels Proverbis: “Em vaig cansar de trobar a Déu”. ¿I vosaltres?

¿Estudieu el tema del mes amb l'esperit del descobriment del que us vaig parlar? ¿El vostre intercanvi d'idees a les reunions és una mera discussió intel·lectual o una recerca de la veritat de la que es té una necessitat vital? ¿Sabeu que el vostre consiliari espiritual no és solament un proveïdor de sagraments de Crist sinó també de la Paraula de Déu? ¿Apel·leu a ell en les reunions tant com seria de desitjar?

Us proposo aquestes qüestions i us demano que hi reflexioneu honestament perquè la vostra vitalitat cristiana depèn d'elles. No hi ha vitalitat cristiana sense una fe viva, constantment alimentada per nous descobriments.

Reunió d'Equip com una Església

“(…) per a que una reunió de cristians sigui una església s'han de donar diverses condicions, deia el Pare Caffarel. S'ha d'adquirir una mística d'Església (…)

Estic convençut que la qualitat i la transmissió de les vostres reunions d'Equip augmentaran aquest any, si de reunió en reunió, us torneu veritables esglésies.

PARTICIPACIÓ

La Participació, com ja hem vist al llarg de les reunions d'aquest any, tenen per objectiu comunicar profundament la vida del matrimoni centrada en els Punts Concrets d'Esforç. Aquests punts són les columnes o les bigues mestres de la vida interior de tot matrimoni que pertany als EMD, o sigui, de la seva espiritualitat conjugal.

És necessari que les nostres reunions mensuals se centrin en la participació sobre aquests punts, sabent que comuniquen veritables experiències de la vida del matrimoni i així, tots els matrimonis amb l'ajut del Consiliari espiritual es poden ajudar en profunditat.

En la Participació, per tant, no podem acontentar-nos en dir si el matrimoni va tenir en compte o no els punts, sinó que partint d'ells ha de fer una veritable participació de la seva vida espiritual.

Com a matrimoni:

- Heu notat el progrés espiritual aquest any?
- De quina manera els Punts Concrets d'Esforç us han ajudat en aquest progrés espiritual?
- Quin Punt Concret d'Esforç ha provocat un canvi d'actitud de vida significativa a cadascú, individualment o com a matrimoni?
- Heu aconseguit aprendre a realitzar la Lectio Divina? Compartiu com ha estat aquesta experiència al llarg del curs.

Com a Equip:

- Què us ha semblat la qualitat de la Participació durant aquest curs?
- Què heu rebut dels altres matrimonis?

- Com a Consiliari espiritual, ¿has pogut contribuir al creixement de l'Equip?

Com a Moviment:

- El Moviment (a nivell de Sector, Regió, Super regió, Internacional) ofereix oportunitats de formació en relació a la comprensió de la mística dels Punts Concrets d'Esforç i de la Participació? ¿Quins? ¿Com heu aprofitat aquestes oportunitats de formació?

PREGUNTES PER A LA REUNIÓ D'EQUIP (Intercanvi d'idees sobre el tema)

En aquest moment no se'ns demana una reflexió teòrica sobre el que és la santedat. Anem a conversar en equip, com a forma d'ajuda, sobre com vivim o procurem viure la santedat en la nostra vida quotidiana.

- Què us ha tocat més de cadascun dels capítols d'aquest tema d'estudi? ¿Us ha estat de profit per al creixement de la vostra espiritualitat conjugal i de la santificació del vostre matrimoni?
- Els textos del Pare Caffarel, que s'han utilitzat en aquest tema d'estudi, estan lluny dels del Papa Francesc entre 50 i 70 anys. ¿Us sembla actual el pensament del Pare Caffarel sobre la santedat del matrimoni? ¿Representa avui encara una contribució a la teologia del matrimoni?
- El vostre equip ha pres consciència durant l'any que era veritable Església la que es reunia? Comenteu-ho.

ORACIÓ LITÚRGICA

ORACIÓ PER LA CANONITZACIÓ DEL PARE CAFFAREL

MAGNÍFICAT

ENVIAMENT DELS MATRIMONIS EN MISSIÓ

ANNEX 1

COM FER UNA LECTURA ORANT DE LA BIBLIA -LECTIO DIVINA- ELS 4 PASSOS

a) Reflexió del Papa Benet XVI

El Papa Benet XVI, diverses vegades al llarg del seu pontificat, va assegurar que és indispensable que cada cristià escolti la Paraula de Déu per a poder anunciar-la, i va recordar que l'Església viu de l'Evangelí i es rejuveneix constantment amb ell. Per a ell, "l'Església no viu de sí mateixa, sinó de l'Evangelí que ha d'orientar-la constantment. És quelcom que cada cristià ha de tenir en compte i aplicar-se a sí mateix: només qui escolta la Paraula de Déu pot ser el seu anunciador".

I continua Benet XVI: "Església i Paraula de Déu estan unides inseparablement. L'Església viu de la Paraula de Déu i la Paraula de Déu ressona a l'Església, en el seu ensenyament i en tota la seva vida".

I va ressaltar: "Si es promou aquesta praxis amb eficàcia, estic convençut que produirà una nova primavera espiritual a l'Església. Com a punt ferm de la pastoral bíblica, la Lectio Divina, ha d'impulsar-se, amb nous mètodes, d'acord amb els temps".

"Hem exercitar-nos en la Lectio Divina, escoltar en les escriptures el pensament de Crist, aprendre a pensar amb Crist, malgrat el pensament de Crist, d'aquesta manera, tenir els pensaments de Crist, ser capaços de donar als altres també el pensament de Crist i els sentiments de Crist", diu el Papa Benet XVI.

b) Orígens de la Lectio Divina

Si la lectura orant de la Bíblia es remunta als primers cristians, el primer en utilitzar la Lectio Divina va ser Orígenes (cap al 185-254) teòleg, que afirmava que per llegir la Bíblia amb profit era necessari fer-ho amb atenció, constància i oració.

Més endavant, la Lectio Divina es va convertir en la columna vertebral de la vida religiosa. Les regles monàstiques de Pacomi, Agustí, Basili i Benet van fer d'aquesta pràctica, juntament amb el treball manual i la litúrgia, la triple base de la vida monàstica.

La sistematització de la Lectio Divina en quatre esglaons procedeix del segle XII. Cap al 1150, Guido, un monjo cartoixà, va escriure un llibre titulat "l'escala dels monjos" on exposava la teoria dels quatre esglaons: la lectura, la meditació, l'oració i la contemplació. "Per aquesta escala els monjos pugen de la terra al cel" -afirmava.

c) Com fer la Lectio Divina, els quatre esglaons

Els quatre esglaons de la Lectio Divina són: la lectura, la meditació, l'oració i la contemplació.

1ª) Lectura: "l'home és allò que llegeix"

El primer pas és l'escolta del text bíblic. Escollit el text, comença la lectura, llegeix quantes vegades et sigui necessari fins que la Paraula de Déu ressoni al teu interior i t'absorbeixi. En la Lectura el text sagrat es comença a realitzar, la Paraula que està essent llegida amb fe, s'actualitza en aquell moment.

Percep de què tracta el text. ¿Què diu aquest tros? ¿De què em parla? ¿A qui es dirigeix? En el proper esglaió que és la Meditació, el text s'aproparà a la nostra realitat d'avui. Escriu en poques paraules el que has entès del text fins aquest moment. Per exemple en el text d'avui, Jesús està visitant una casa i ja pots fer una comparació, Jesús visita també la meua casa.

2ª) Meditació: Ignorar les Escripures és ignorar a Crist

La tasca de la meditació és reflexionar sobre el text que has acabat de llegir. L'Esperit Sant té una revelació única per a tu d'aquest passatge. A mesura que anem llegint, com ja hem dit, la Paraula de Déu s'actualitza, es torna concreta, real, transformadora. Després de llegir-lo repetides vegades et pots preguntar el que Déu t'ha dit en aquest text de forma personal i quina serà la meua resposta davant d'això que Déu em diu.

Escriu la part del text que més t'ha cridat l'atenció.

A través de la Paraula de Déu, el Senyor ens fa una visita amorosa, moltes vegades ens exhorta, ens crida a reprendre el camí i ens consola.

Escriu el fruit de la teua meditació.

3ª) Oració. "L'oració es el camí segur per a la santificació"

Qui ora de manera assídua la Paraula de Déu percep que algú ve al seu encontre. Concretament, en l'oració hem de respondre el que el text llegit i meditat ens porta a dir de Déu.

Podem lloar, agrair, suplicar o intercedir, en fi, és el moment especialment de demanar que la gràcia sigui abundant. Que la Paraula compleixi la seva missió.

Els Sagrades Escripures diuen: "... la paraula que surt de la meua boca no torna sense donar fruit, sense haver executat la meua voluntat i complert la seva missió (IS 55, 10-11). L'oració és la resposta al que Déu ens va dir en la lectura i en la meditació. ¿Què ens ha dit Déu? ¿Quina és la nostra resposta?

Escriu la teua oració.

4a) Contemplació. "Contemplar és entrar en soledat, per mirar només a Déu"

Després de llegir, meditar i orar amb la Paraula és hora d'assaborir-la.

La contemplació porta a l'orant a una sensació de quietud i serenitat, a un repòs del ser i del fer, a una experiència profunda del Déu veritable que revela el seu rostre amorós i proper. Per assolir la contemplació és precís insistir. Contemplar és un do i és una gràcia.

Escriu si durant la contemplació has percebut la presència de Déu.

"Aneu a tot el món i porteu l'Evangeli a totes les criatures" (Mc 16, 15)

Per últim, és moment d'atorgar eficàcia a l'oració, testimoniant amb actituds els canvis que la Paraula de Déu ha provocat a la nostra vida.

ANNEX 2

CARTA DE FÀTIMA

Estimats Matrimonis equipistes i Consiliaris Espirituals dels Equips de la Mare de Déu: al concloure aquesta XII Trobada Internacional, tenim el cor desbordant d'alegria i estem amb el desig de perpetuar i replicar tot el viscut en aquests dies intensos i enriquidors. Cada un de nosaltres està "contagiat" de la immensa riquesa del nostre carisma de l'Espiritualitat Conjugal, de viure la mística de la unitat al voltant de Crist, que ens convoca enmig de la riquesa de la nostra diversitat, de l'alegria de caminar junts, de la fidelitat a la nostra essència. Ens emportem en el cor la gràcia d'haver sentit en la "Reconciliació, signe d'amor" el sentit profund de la nostra filiació divina i la seva gratitud.

El viscut en aquesta intensa setmana, però al mateix temps reduïda perquè no voldríem que acabés, no es pot quedar com un record, sinó com una font de llum que amb les nostres obres continuarem alimentant i irradiant, multiplicant-la en el nostre entorn amb tots aquells que no vam poder viure directament aquesta gràcia.

És ara el moment propici, en el que estem amb el cor obert i disposat, per transmetre'ls el discerniment que ens ha dut al final d'aquest camí i a l'inici d'una altra nova etapa, i que ens servirà com a inspiració per començar a escriure la bitàcola del full de ruta que començarem a recórrer, en sincronia amb el caminar de l'Església, en fidelitat als nostres orígens i en la mística de la nostra adhesió total a Crist i a la Nostra Mare Maria que ens condueix i ens dona alè.

En el món d'ahir i avui, sempre han existit les llums i les ombres. En contrast amb les ombres que aguaiten, avui també hi ha moltes llums i signes d'esperança que estem cridats a aixecar perquè "Ningú encén una llàntia i després la cobreix amb un tassó o l'amaga sota el llit. Una llàntia es col·loca en un lloc alt, on tots els que entren a la casa puguin veure la seva llum" Lc 8:16-18.

El camí del projecte de vida que ens proposen els EMD és una ruta que, traçada sobre aquesta gràcia perfecta que ens va ser concedida: el carisma de l'Espiritualitat Conjugal, és transitada per nosaltres, homes i dones imperfectes que, en la nostra adhesió a aquest do, tenim i manifestem les nostres pròpies forteses i també les nostres grans fragilitats, ja que també som portadors de llums i ombres, per això mai hem de perdre la capacitat de discerniment i autocrítica. Així ens ho recorda el Papa Francesc si fem l'analogia amb la família dels EMD: "no existeix la família perfecta, però no s'ha de tenir por a la imperfecció, a la fragilitat, ni tan sols als conflictes", en els que mai podem perdre la nostra mística ni el sentit de la col·legialitat per a discernir la Seva voluntat.

Si al nostre voltant hi ha ombres, no és perquè les causin els altres, és perquè nosaltres no estem irradiant la suficient llum per aclarir-les. Per això, avui més que mai, els EMD tenim un paper concret i un deure que hem d'assumir. Parafraçant al Papa Francesc en EG No 171: "Avui l'Església i el món necessiten de nosaltres, els matrimonis dels EMD, per a que des de la nostra formació i la nostra experiència d'acompanyament, coneixent els procediments on campeja la prudència, la capacitat de compressió, l'art d'esperar, la docilitat a l'Esperit, ajudem entre tots a tenir cura de les ovelles que se'ns confien, dels llops que intenten disgregar el ramat.

Durant els darrers anys en el moviment ens hem preparat per "SER", per comprendre la riquesa del nostre sagrament i de la nostra vida conjugal, formant-nos, fonamentant la nostra fe, i "VEIENT" i prenent consciència del paper missioner que ens demana l'Església. Aquesta

cronologia del caminar en el moviment és la mateixa que discorre en la vida del deixeble que té un ordre lògic que no hem d'alterar. El "SER" com Crist -sobre la base de la nova naturalesa que s'inicia a partir de l'experiència de trobada-, ens porta a "VEURE" la vida amb els ulls de Crist i aquesta mirada evangèlica ens portarà, si així ho permetem, a viure, o el que és el mateix a "ACTUAR" com Crist.

Tot i el risc de caure en l'espiral de la repetició, si ens quedem ancorats girant sobre el nostre propi eix, en aquest nou període de vida del moviment, que s'inicia a partir d'aquesta XII Trobada Internacional, i seguint la mateixa dinàmica del creixement del deixeble, l'Orientació General que avui us proposem i que guiarà el nostre caminar seguirà sent una invitació a actuar, a concretar la nostra Vocació i Missió i fent vida en nosaltres la crida que diu:

"NO TINGUEM POR, SORTIM..."

Que estarà il·luminada per dos textos bíblics que ens acompanyaran en aquesta etapa del camí: "Així que no tinguis por, perquè jo estic amb tu; no t'angoixis, perquè jo soc el teu Déu. T'enfortiré i t'ajudaré" Is 41,10. Promesa que ens dona alè per a donar aquest pas que ens aparta de les nostres seguretats però que al mateix temps ens vesteix de l'autoritat que no ve de nosaltres sinó de l'actuar dòcils i confiats en Aquell que ens crida i a qui volem imitar. I la segona "treu-te les sandàlies dels peus, perquè el lloc on estàs parat és terra santa" Ex 3,5, que ens permetrà recordar sempre, que en aquesta "sortida" que emprenem, no som superiors a ningú sinó només instruments de la misericòrdia de Déu, de manera que totes les terres que trepitgem, totes les realitats que afrontem, seran abordades com a llocs sants d'evangelització on Déu està present encara en circumstàncies difícils que no arribem a comprendre.

En aquest caminar al costat de l'Església en sortida, concretarem encara més aquest esperit i aquesta nova dinàmica missionera a la que ens convida el Papa Francesc, sempre amb el propòsit d'ajudar a descobrir i a viure la veritable natura de l'amor humà, discernint, acollint i acompanyant des de la nostra especificitat i sempre fidels al nostre carisma.

En aquest discorre, tindrem com a suport i referència el nou document de Vocació i Missió que, a l'alba del tercer mil·lenni, l'Equip Responsable Internacional ha lliurat en aquesta trobada, amb una visió de passat, present i futur del nostre moviment, de manera que puguem:

1. Discernir en el nostre entorn els desafiaments als que podem respondre com a moviment, "I això demano en oració: que el vostre amor abundi encara més i més en el veritable coneixement i en tot discerniment" Filipenses 1:9

A l'assumir el moviment amb la clara consciència, el sentit real de la seva missió en l'Església i en el món, podem albirar que la nostra finalitat, a la que ens porta el nostre carisma, no és només el conreu de l'espiritualitat conjugal i de la sacramentalitat del nostre matrimoni, en la que, per descomptat no hem de deixar de treballar perquè és la nostra essència i el veritable "catalitzador" del nostre sentit de missió, sinó també la promoció d'una consciència i un esperit missioner en cada membre, en cada equip. Espiritualitat no és sinònim de passivitat, ni l'espiritualitat es construeix allunyant-se del món. En la recent Exhortació Apostòlica "Gaudete et Exsultate" el Sant Pare Francesc ho expressa clarament: (GE26) "No és sa estimar en silenci i evitar la trobada amb l'altre, desitjar el descans i rebutjar l'activitat, buscar l'oració i menysprear el servei. Tot pot ser acceptat i integrat com a part de la pròpia existència en aquest món i s'incorpora en el camí de santificació. Som

cridades a viure la contemplació també enmig de l'acció i ens santifiquem en l'exercici responsable i generós de la pròpia missió". Amb aquest propòsit i, sense cap minva de llibertat i de la iniciativa personal dels equipistes, els EMD estem cridades a buscar, recolzar i fomentar, ja no per iniciatives aïllades sinó amb la nostra estructura organitzativa i d'animació, programes concrets d'acompanyament a les parelles en les situacions que el món d'avui provoca. Aquesta és la nostra fortalesa i aquesta és una contribució concreta que podem brindar a l'Església i al món d'avui.

2. Brindar un nou impuls i un nou esperit en la difusió del Moviment d'acord amb les realitats canviantes que hem d'identificar.

"Responent Simó, va dir: Mestre, hem estat treballant tota la nit i no hem pescat res, però perquè tu m'ho demanes tiraré les xarxes" Lluç 5:5

Així com en el marc de la Nova Evangelització, és important donar a conèixer les riqueses del matrimoni cristià en el major nombre de països, en els EMD sabem bé en quina mesura la pedagogia dels Equips de la Mare de Déu i la vivència del nostre projecte de vida fan evolucionar positivament la relació home-dona en qualsevol context geogràfic. En aquest anhel d'expansió, en el que amb l'esforç i la persistència de tots s'han obtingut fruits meravellosos, no podem deixar de pensar i treballar sense oblidar dues paraules clau: interculturalitat i inculturació. La primera per entendre que som diferents, pensem de diferent manera i provenim de distintes cultures que hem de comprendre i acceptar, i la segona per no oblidar que la nostra formació, la nostra pedagogia i tots els elements que ens construeixen, sense perdre la fidelitat al seu origen, han de ser portats i adaptats a cada cultura a partir de la comprensió del seu pensament, les seves expectatives i les seves necessitats. El nostre camp de missió en la difusió del moviment també ha de mirar cap aquell sud que l'àngel del Senyor li va indicar a Felip "aixeca't i marxa també cap al sud, pel camí de Jerusalem a Gaza. (Aquest és un camí desert) Fets 8,26, sense caure en la temptació de l'eficàcia o dels números, per a que tots els matrimonis del món, sigui quina sigui la seva condició, situació i origen, puguin conèixer el do i la gràcia que ens ha estat confiada.

3. I practicar sempre «l'art de l'acompanyament»

"En conclusió, sigueu tots d'un mateix sentir, compassius, fraternals, misericordiosos i d'esperit humil" 1 Pere 3:8

La paraula acompanyar, com ens insisteix el Papa Francesc, és la clau del nostre mirar cap enfora. Com ho explica el document de Vocació i Missió, els Equips estem ja iniciats en aquest art que implica acollida, escolta, compassió, alè, paciència, discerniment, reciprocitat... Estem cridades per l'Església a acompanyar especialment els moments de major fragilitat: el camí cap al compromís ferm i durable; els primers anys de vida matrimonial; les etapes de crisi i dificultats; les situacions complexes derivades de fracassos, abandonaments i incomprensions. Necessitem cada dia més "especialitzar-nos" en l'art de l'acompanyament de totes les realitats que, des de la nostra especificitat de l'espiritualitat conjugal, podem aportar a l'Església, que necessita, avui més que mai de deixebles missioners formats, camp en el que els Equips de la Mare de Déu mai recularem de concentrar els nostres esforços.

Com sempre en la nostra manera d'actuar, ens hem d'encomanar a la Nostra Mare Maria, intercessora i guia en el camí que ens condueix per a poder ser, com la Santa Mare Teresa anhelava, aquell llapis en les mans de Déu, per escriure el que Ell vol.

Que així sigui.

To y Ze Moura Soares

Responsables Internacionals 2012-2018

Clarita y Edgardo Bernal Fandiño

Responsables Internacionals 2018-2024

ANNEX 3

ORACIÓ PER A LA CANONITZACIÓ DEL SERVIDOR DE DÉU HENRI CAFFAREL

Déu, Pare nostre,
vau posar al cor del teu servidor Henri Caffarel,
un impuls d'amor que l'unia sense reserva al teu Fill
i l'inspirava per parlar d'Ell.

Profeta del nostre temps,
ensenyà la dignitat i la bondat de la vocació de cadascú
segons la crida que Jesús ens dirigeix a tots: "Vine i segueix-me".

Ell va despertar l'entusiasme dels cònjuges
davant la grandesa del sagrament del matrimoni,
imatge del misteri d'unitat i d'amor fecund entre Crist i l'Església.
Ensenyà que sacerdots i matrimonis
són cridats a viure la vocació de l'amor.
Va guiar les vídues: L'amor és més fort que la mort!
Impulsat per l'Esperit
va dirigir molts creients pel camí de la pregària.
Posseït per un foc devorador, estigué ple de Tu, Senyor.

Déu, Pare nostre,
per la intercessió de la Mare de Déu
et demanem que acceleris el dia
que l'Església proclami la santedat de la seva vida,
per tal que tots descobreixin l'alegria de seguir el teu Fill,
cadascú segons la vocació de l'Esperit.

Déu Pare nostre, invoquem el pare Caffarel per a ...
(precisar la gràcia que es demana)

- **Oració aprovada per Monsenyor André VINGT-TROIS – Arquebisbe de Paris.**
- **"Nihil obstat" : 4 gener 2006 – "Imprimatur" : 5 gener 2006**

En cas d'haver rebut una gràcia per la Intercessió del Pare Caffarel, escriviu a l'Associació de Amics del Pare Caffarel
contact@henri-caffarel.org
